

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A VOPTSU'ANURDER cLu eYPiDÎLL
sD

JANUARY
PATTERSON

ETRO
& HIAEXINE PA

MIDNIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazarlar Hakkında

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Kitapları dünya çapında 400 milyondan fazla satmıştır. Alex Cross, Women's Murder Club, Detective Michael Bennett ve Private romanları gibi son yirmi yılın en popüler serilerinden bazılarının yazarıdır ve bağımsız gerilim ve kurgusal olmayan kitaplar da dahil olmak üzere çok satan birçok başka kitap yazmıştır.

James, çocukları okumaya teşvik etme konusunda tutkuludur. İsteksiz bir okur olan kendi oğlundan esinlenerek genç okurlar için Ortaokul, Köpek Günlükleri, Hazine Avcıları ve Max Einstein serileri de dahil olmak üzere bir dizi kitap yazmaktadır. James bağımsız kitapçılara milyonlarca bağıшта bulunmuş ve son on üç yıldır İngiltere kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yazar olmuştur. Ailesiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır.

MAXINE PAETRO, James Patterson ile çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü, Özel ve İtiraf serisi, *Tanrı'nın Kadını* ve diğer bağımsız romanlarda işbirliği yapmış bir yazardır. Kocasını John ile birlikte New York'ta yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

[James Patterson'ın kitaplarının bir listesi bu kitabın arkasında yer almaktadır](#)

[OceanofPDF.com](#)

James Patterson
& Maxine Paetro

23. GECE YARISI

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. ÖNSÖZ: PAZARTESİ

1. BİR
2. İKİ
3. ÜÇ

2. İKİ GÜN ÖNCE

1. BÖLÜM 1
2. BÖLÜM 2
3. BÖLÜM 3
4. BÖLÜM 4
5. BÖLÜM 5
6. BÖLÜM 6
7. BÖLÜM 7
8. BÖLÜM 8
9. BÖLÜM 9
10. BÖLÜM 10
11. BÖLÜM 11
12. BÖLÜM 12
13. BÖLÜM 13
14. BÖLÜM 14
15. BÖLÜM 15
16. BÖLÜM 16

17. [BÖLÜM 17](#)
18. [BÖLÜM 18](#)
19. [BÖLÜM 19](#)
20. [BÖLÜM 20](#)
21. [BÖLÜM 21](#)
22. [BÖLÜM 22](#)
23. [BÖLÜM 23](#)
24. [BÖLÜM 24](#)
25. [BÖLÜM 25](#)
26. [BÖLÜM 26](#)
27. [BÖLÜM 27](#)
28. [BÖLÜM 28](#)
29. [BÖLÜM 29](#)
30. [BÖLÜM 30](#)
31. [BÖLÜM 31](#)
32. [BÖLÜM 32](#)
33. [BÖLÜM 33](#)
34. [BÖLÜM 34](#)
35. [BÖLÜM 35](#)
36. [BÖLÜM 36](#)
37. [37. BÖLÜM](#)
38. [BÖLÜM 38](#)
39. [BÖLÜM 39](#)
40. [BÖLÜM 40](#)
41. [BÖLÜM 41](#)

42. [BÖLÜM 42](#)
43. [BÖLÜM 43](#)
44. [BÖLÜM 44](#)
45. [BÖLÜM 45](#)
46. [BÖLÜM 46](#)
47. [BÖLÜM 47](#)
48. [BÖLÜM 48](#)
49. [BÖLÜM 49](#)
50. [BÖLÜM 50](#)
51. [BÖLÜM 51](#)
52. [BÖLÜM 52](#)
53. [BÖLÜM 53](#)
54. [BÖLÜM 54](#)
55. [BÖLÜM 55](#)
56. [BÖLÜM 56](#)
57. [BÖLÜM 57](#)
58. [BÖLÜM 58](#)
59. [BÖLÜM 59](#)
60. [BÖLÜM 60](#)
61. [BÖLÜM 61](#)
62. [BÖLÜM 62](#)
63. [BÖLÜM 63](#)
64. [64. BÖLÜM](#)
65. [BÖLÜM 65](#)
66. [BÖLÜM 66](#)

67. [BÖLÜM 67](#)
68. [BÖLÜM 68](#)
69. [BÖLÜM 69](#)
70. [BÖLÜM 70](#)
71. [BÖLÜM 71](#)
72. [BÖLÜM 72](#)
73. [BÖLÜM 73](#)
74. [BÖLÜM 74](#)
75. [BÖLÜM 75](#)
76. [BÖLÜM 76](#)
77. [BÖLÜM 77](#)
78. [BÖLÜM 78](#)
79. [BÖLÜM 79](#)
80. [BÖLÜM 80](#)
81. [BÖLÜM 81](#)
82. [BÖLÜM 82](#)
83. [BÖLÜM 83](#)
84. [BÖLÜM 84](#)
85. [BÖLÜM 85](#)
86. [BÖLÜM 86](#)
87. [BÖLÜM 87](#)
88. [BÖLÜM 88](#)
89. [BÖLÜM 89](#)
90. [BÖLÜM 90](#)
91. [BÖLÜM 91](#)

- 92. [BÖLÜM 92](#)
- 93. [BÖLÜM 93](#)
- 94. [BÖLÜM 94](#)
- 95. [BÖLÜM 95](#)
- 96. [BÖLÜM 96](#)
- 97. [BÖLÜM 97](#)
- 98. [BÖLÜM 98](#)
- 99. [BÖLÜM 99](#)
- 100. [BÖLÜM 100](#)
- 101. [BÖLÜM 101](#)
- 102. [BÖLÜM 102](#)
- 103. [BÖLÜM 103](#)
- 104. [BÖLÜM 104](#)
- 105. [BÖLÜM 105](#)

3. [TEŞEKKÜRLER](#)

OceanofPDF.com

*Arkadaşlarımıza ve Kadın Cinayet Kulübü hayranlarına ithaf olunur.
Bu kitap sizin için.*

OceanofPDF.com

Önsöz

PAZARTESİ

OceanofPDF.com

BİR

O sabah şafak sökerken, tamamen siyah giyinmiş bir adam gri Ford sedanını Taylor Caddesi'ndeki kaldırıma yanaştırdı. Doğuda, sabah güneşi San Francisco Körfezi üzerindeki bulutların arasından yükselmeye çalışıyordu. Hava hâlâ karanlıktı ama artık "Karartma" modunda olan adam bu caddeyi kendi zihnini tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

Farları kapattı, bagaj mandalını açtı, koltuğu birkaç santim geriye indirdi ve dikiz aynasından video gözlüklerini ayarladı. Viktorya döneminden kalma sıra evlerin ve caddenin karşısındaki ahşap merdivenlerin engelsiz görüntüsüyle Blackout, Catherine'i bekledi. Her zaman vaktinde gelirdi, onun sevdiği pek çok özelliğinden biriydi bu.

Yirmi beş yaşındaki Catherine Fleet, Josephina adında bir kız çocuğunun güzel annesiydi ve yarattığı başyapıtın ayrılmaz bir parçasıydı. Onunla bu konuyu konuşabilmeyi diliyordu ama buna zamanı olmayacaktı. Şimdi Leavenworth'teki evinden ayrılıyordu. Taylor'a dik bir açıyla yokuş aşağı inen çeyrek millik patika Macondray Lane'e sapacaktı.

Şerit, az sayıdaki ağaçtan ayrılıyor ve Blackout'un soyulmuş polis arabasının arkasından sadece birkaç metre ötede sona eren ahşap merdivenle birleşene kadar büyük evlerin duvarlarına sarılıyordu.

Catherine orada durur, Josie öne bakan taşıyıcısına bağlanır ve birlikte San Francisco Körfezi üzerinde şafağın söküşünün muhteşem manzarasını seyrederlerdi. Birkaç dakika sonra, sabah yürüyüşü için güneye, Ina Coolbrith Park'a doğru yola koyulacaktı.

Bu düğünceyi tamamladığı sırada Blackout dikiz aynasında bir hareketlilik gördü. Catherine bir metronom gibi düzenli adımlarla merdivenin yarısına kadar inmişti. Düğmeleri açık koyu renk paltosunun altından lal kırmızısı, kar tanesi desenli bir kazak, üstünden koyu renk bir pantolon çıkmıştı. Uzun, siyah saçları omuzlarından dökülüp kızıl saçlı bebeğin kulaklarının etrafında uçuşuyordu.

Mükemmeldi. O mükemmeldi.

Blackout video gözlüklerini taktı, eldivenlerini iri ellerine geçirdi ve arabasından indi. Sadece bir düzine adımda merdivenin dibine ulaşmıştı. Catherine tırabzana tutunarak kısa bir süre aşağı baktı ve yakışıklı genç adama kısa bir gülümseme verdi.

Blackout gülümseyerek karşılık verdi, yukarı doğru ilk iki adımı attı, üçüncü adımda ayakkabısının burnu takıldı. Hesapladığı gibi, ayağı takıldı ve muhteşem bir şekilde yüzüstü düştü, kollarını kırılmış büyük bir kuş gibi açarak yayıldı.

"Aman Tanrım!" diye seslendi. Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım dizimi yükselticinin kenarına çarptım ..."

Catherine ona ulaştığında Karartma beceriksizce çöelmeye çalışıyordu.

"Ayağa kalkabilir misin?"

Kadının sesindeki endişe adamın içinde bir zevk dalgası yaratırken, adam kadının altın halelerle çevrili mavi gözlerine baktı. Bebek uyanıktı ve yumruklarını havaya savuruyordu.

"Ben iyiyim," dedi Karartma. "Utaniyorum, hepsi bu. İncelikle etkilemeye çalışıyorum."

Catherine gülerek, "Unut gitsin," dedi ve Blackout'un sıkılı elinde sakladığı küçük şişeyi hiç görmedi. Adı "Down Dog" olan bu ilaç pek zarif olmayan bir isimdi ama işini görüyordu. Püskürtücüyü Catherine Fleet'in altın mavisini gözlerine doğrulttu ve kolu çevirdi.

Tepkisi ani, keskin ve acılıydı. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı. Sertçe yere oturdu, biber gazından gözleri yaşardı ve gözlerini avuçladı. Küçük kız nefes nefese kalmış, tuğla duvarlardan duyulabilecek feryatlar çıkarıyordu.

Blackout, parka giden başka biri merdivenlerden inmeden önce hızlı hareket etmek zorundaydı. Çabucak ayağa kalkıp Catherine'in arkasına geçti ve onun güzel boynunu ön koluyla pazuları arasına aldı. Catherine güçlükle nefes alabiliyordu, "Yapma. İncitme. Bebeğimi."

"Merak etmeyin. O emin ellerde."

Catherine ondan uzaklaşmak için basamağı itmeye çalıştı, ama Karartma onu yerinde tuttu ve sıkarken onunla nazikçe konuştu.

"Benimle kavga etme, Catherine. Yakında her şey bitecek. Shhh, shhhh. Tuttum seni."

On beş saniye içinde Catherine bayılmıştı. Kırk saniye içinde, hayatın zirvesinde olan bir kadın ölmüştü. Ama bebek feryat ediyordu.

Blackout onların toplam ağırlığını yüz yirmi kilo olarak hesapladı. Her yönü kontrol etti. Yalnızdılar. Anne ve çocuğu topladı ve arabasının kilitlememiş bagajına kadar yirmi metre taşıdı.

Onları sorunsuzca yerleştirdi ve bebeği öldürmek için içeri uzanıyordu ki bir adam sesi duyuldu.

"Affedersiniz. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

OceanofPDF.com

İKİ

BLACKOUT döndüğünde şortlu ve tenis tişörtlü bir koşucunun karanlığın içinde belirdiğini ve yavaşça kendisine doğru geldiğini gördü. Onu daha önce de görmüştü; yetmiş yaşlarında, kaskatı, romatizmalı, parkın dışındaki tepeye tırmanmaktan bitkin düşmüş bir adamdı.

"Biz iyiyiz," diye bağırdı Blackout. "Hepimiz iyiyiz."

Koşucunun yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı, sonra bebeğin çığlıkları havayı doldurunca yaşlı adam her şeyi anladı. Ve telefonunu kaldırdı.

Fotoğraf çekti, sonra döndü ve şaşırtıcı bir hızla tepeden aşağı koştu, telefonu kulağına dayalıydı. *911'i arıyordu. Öyle olmalıydı. Telefonunda resimler vardı. Kendisinin. Arabasının. Belki de plakasını ve bagajındakileri çekmiştir.*

Bebek çığlık atıyordu.

Öfke için zaman yoktu. Karartma, dakikalar sonra bebeğin solunumu durana kadar büyük eldivenli eliyle bebeğin ağzını ve burnunu kapattı. Sonra battaniyeleri iki cesedin üzerine sürükledi. Bagaj kapağını çarparak kapattı, bir helikopter nişancısının gözleriyle alanı inceledi, caddeyi kendisine doğru eğdi ve bir ızgaraya böldü.

Koşucu altmış adım ötedeydi ve yokuş aşağı hız kazanıyordu. Bloğun ilerisinde, Viktorya döneminden kalma sıra evlerin yakınında sabırsız bir kadın, bir kapı aralığından kaybolmadan önce küçük, huysuz bir köpeğin tasmağını çekiştiriyordu.

Ve şimdi, güneş bulut örtüsünü yakıyor ve gökyüzünü pembeleştiriyordu. Karartma sürücü koltuğuna kaydı ve eski Ford'unu K dönüşüne soktu. Doğrulurken ayağını gaza dokundurdu. Yaşlı adamın arkasından bir an için takip ettikten sonra etrafından dolandı, ani bir fren yaparak onu engelledi. Yaşlı adam sendeledi, kaçtı, sonra park etmiş iki arabanın arasındaki boşluğa doğru ilerledi.

Blackout yolcu koltuğunda duran silaha uzandı. Bir şok sopası. Onu kavradı, aracından indi ve sopayı bir sopa gibi kullanarak savurdu ve yaşlı adamın kafasının arkasına isabet ettirdi. Koşucu park halindeki bir minibüse çarptı, sonra da sokağa yığıldı. Güçsüzce bağırdı ama sesi duyulmadı.

Telefon koşucunun elinden fırlamış, yokuş aşağı birkaç metre kaymıştı. Karartma yürüdü ve topuğuyla ezdi, ardından şok sopasının kapağını açtı.

Koşucu ağlıyordu, çaresizdi. Ayakta duramıyordu.

Blackout ona baktı ve sersemletici s o p a n ı n ucunu dikkatlice koşucunun boğazına dayadı.

Sakinleştirici bir sesle konuştu, "Adın ne?"

Yaşlı adam sopayı boş yere itti. Yüzü kıpkırmızıydı. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu.

"Yapma," dedi. "Ben bir şey görmedim."

"Adın ne dedim?"

Hırıltıyla, "Jay. Cob."

"Jacob. Anladım. Fotoğraf çekmişsin dostum. Büyük hata. Hayatının heyecanı için dayan."

Blackout sersemletici sopanın tetiğini çekti ve yaşlı adamın vücuduna tüm bloğu aydınlatmaya yetecek bir milyon volt gönderdi. İnsan vücudunun bu kadar güçlü bir yükün sadece yüzde birini emebileceğini biliyordu ama bu artı akım yaşlı adamı bayılttı ve şanslıysa kalbini durdurdu.

Ama hayır. Yaşlı adam gözlerini kırıştırdı. Ağzı hareket etti.

Gökyüzü aydınlanıyordu ve Blackout'un bunun için daha fazla zamanı yoktu. Arabasına dönüp torpido gözünden susturucusuyla birlikte klasik Ruger Mark IV'ü çıkardı. Yaşlı adama doğru yürüdü ve silahı alına doğrultup ateşledi. Sonra göğsüne iki tane daha yerleştirdi.

Sırtı Taylor'ın batı yakasındaki çok pencereli evlere dönük olan Blackout, Jacob'ın kırık telefonunun çöpünden SIM kartı aldı. Şok sopasını arabasına geri attı ve sürücü koltuğuna geçerek silahı torpido gözüne geri koydu. Motor hâlâ çalışıyordu ve Blackout şimdi o değerli, ele geçmez duygunun, sevincin içini doldurmasına izin verdi. Derin ve derin nefes alış verişlerinde hayatının soundtrack'ini duydu.

Jacob'ın alnındaki kurşun deliğini dondurmak için zihnine bir not aldı. Karart.

Sonra arabayı yokuş aşağı sürdü.

Blackout'un hâlâ yapması gereken çok iş vardı, hem de en önemlilerinden.

OceanofPDF.com

ÜÇ

Şehir içi hız sınırı olan saatte yirmi mil hızla ilerlerken, Blackout'un ilk planı Taylor'dan olabildiğince hızlı çıkmaktı. Green'den ilk sağa dönmüş, sonra Leavenworth'e saparak Catherine ve Josie Fleet'in yaşadığı evin önünden geçmişti.

Catherine'in kocası Brad Fleet olduğunu tanıdığı bir adam ön merdivenlerden iniyordu. Her iki tarafa da bakmış, karısını ve kızını göremeyince Catherine ve Josie'nin hâlâ parkta olduklarını düşünmüştü. *Zavallı piç kurusu.*

Polis arabalarının siren sesleri aşağıdaki caddeden duyulurken, Blackout en önemli sahnesinin çekileceği yere doğru ilerledi.

Şimdi, saatler sonra, evde güvendedeyken, kadın ve bebek bagajın içindeyken o yolculuğun ne kadar uzun göründüğünü düşündü. Ve Taylor'da park etmiş iki aracın arasında ölü yatan, çok şey görmüş yaşlı vatandaş hakkında birkaç şey düşündü.

Arabayı sürerken video gözlüklerini şarj etmiş ve daha sonra kurbanları için mükemmel töreni filme almıştı - hiçbir müdahale olmadan. Kendini huzurlu hissetmişti. Saygılı.

Hikâyelerinin sonu olan bu bölüm, müzikle daha da acı tatlı olabilecek dört dakikalık uzun bir çekimdi. Klasik bir şey, diye düşündü. Albinoni'nin "Adagio in G Minor." Daha da iyisi, Ravel'in "Ölü Bir Prenses İçin Pavane"si. Evet, bu daha uygundu, sık sık bir öğretmen, neredeyse bir arkadaş olarak gördüğü bir katile uygun bir saygı duruşu. Akıl hocasının bugünkü çalışmasının sonuçlarını beğeneceğinden emindi ve şimdi onu hayal etti: San Quentin'de bir hücreye kapatılmış üstün bir cellat. Evan Burke adında bir adam.

İKİ GÜN ÖNCE

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

CINDY THOMAS, Corte Madera'daki Book Passage'a doğru giden bir Lincoln Town Car'ın arka koltuğunda oturuyordu. Cumartesi öğleden sonraydı, kitap turunun ilk durağıydı ve heyecanlı olmak için her türlü nedeni vardı.

Projeyi sattığından beri fırtına gibi esiyordu. Konunun sıcak olması nedeniyle yayıncısı, bitmiş kopyaları rekor sürede çıkarmak için üretim programını hızlandırmıştı.

Yayın öncesi eleştiriler olağanüstü olmuştu. Sektördeki söylentilere göre kitabı *New York Times* Best Seller listesinde bir numaraya yükselebilirdi. Eğer bu gerçekleşirse, bu bir onur ve mucize olacaktı, ama o bu söylentileri hissetmiyordu, hatta yakınından bile geçmiyordu.

Evan Burke'ün resmi biyografisini yazarken, Burke'ün acımasızlığı ve öldürmekten aldığı zevk karşısında defalarca şoka uğramıştı. İşlediği suçların mide bulandırıcı ayrıntılarından kendini soyutlayamayan Cindy, Evan Burke'ü çok iyi tanımaya başlamıştı. Ve bu bilgi onu değiştirmişti.

Cindy kucağındaki kitabı iki eliyle sıkıca tuttu. Arka kapaktaki Burke'ün fotoğrafına tekrar bakmak için kitabı ters çevirdi. Sıradan görünüyordu: Ellili yaşlarından yetmişli yaşlarına kadar herhangi bir yaşta olabilecek, çizgisiz bir yüzü ve dolgun saçları olan beyaz bir adam. Yüzünü şekillendirmek ve kimyasal olarak aşındırmak için de bir çalışma yaptırmıştı. Bu da yaşını on ila yirmi yıl geriye çekmişti. Kahverengi gözleri nazik görünüyordu. Ama Evan Burke hiçbir zaman nezaket hissetmemişti. O bir psikopattı, sonunda suçüstü yakalanmadan önce yüzden fazla cinayet işlemiş bir seri katildi.

Polisle girdiği çatışmada yaralanmış, tutuklanmış, hastaneye kaldırılmış ve birinci dereceden cinayetle suçlanmıştı.

Bu bir nokta olmalıydı, hikayenin sonu, ama Evan Burke'ün narsisizmi durdurulamadı. Yaralarının tedavisi sürerken, kelepçelenmiş ve hastane yatağına zincirlenmiş halde, *San Francisco Chronicle*'in yıldız suç muhabiri Cindy Thomas'ı görmek istemişti.

Cindy, Burke'ün çalışmalarının hayranı olduğunu bilmiyordu ama Burke ona her gün köşesini okuduğunu ve bir gün ünlü olacağını söylemişti. Cindy bir teklif almak umuduyla hastaneye gitmişti ve Burke de ona büyük fikrini sunmuştu.

"Tarihteki yerimi sağlamlaştırmak istiyorum. Ne dersin, Cindy? Birlikte bir kitap yazalım."

Daha önce yazdığı bir gerçek suç kitabıyla tanınan araştırmacı bir muhabir olan Cindy, Burke'ün huzurunda biraz şaşkın olduğunu hatırlıyordu.

Ancak daha sonra, onun yeteneğini sergileyecek ve kariyerini yükseltecek ilgi çekici bir okuma vizyonunu gördükten sonra, teklifine "Tamam" ve hatta "teşekkür ederim" dedi. Evan Burke, hücre hapsindeki hücrelerinden seri katiller listesinde yer almanın tadını çıkaracaktı.

Burke'le yaptığı anlaşmanın başlarında, *Evan Burke*'ün *Son Direnişi* olan orijinal başlığı yeni bir başlıkla değiştirmişti: *You Never Knew Me: Evan Burke*'ün *Gerçek Hikayesi*, "*Catalina'nın Hayaleti*." Cindy'nin menajeri ve avukatı Bob Barnett şöyle demişti: "Harika bir başlık. Çok satar. Önce senin adın yazılacak." Cindy Thomas bu şekilde Evan Burke'ün sırdaşı, ortak yazarı ve San Quentin Eyalet Hapishanesi'nin ötesindeki dünyaya açılan kanalı oldu.

Şimdi, bitmiş ürün elindeyken, kitap Burke'ün cehennemi suç çılgınlığıyla karşılaştırıldığında küçük görünüyordu. Yarım düzine cinayeti itiraf etmiş ve kolluk kuvvetlerinin çözülmemiş birçok seri cinayeti çözmesine yardımcı olmuştu; karşılığında da televizyon, Wi-Fi'siz bir dizüstü bilgisayar, radyo ve duşta özel zaman gibi taleplerde bulunmuştu. Ve onunla görüşebileceği bir avukat-müvekkil odası istedi.

İşte Evan Burke, Cindy'nin daha önce çok açık ve çok verimli olan zihnine aylık olarak bu şekilde erişebildi.

Cindy kitabı çantasına tıktırdı ve aslında hiçbir şey görmeden gözlerini manzaraya dikti. Burke'le tanıştığından beri tam bir gece bile uyumamıştı ve uyanıkken düşünceleri kanlı cinayetlerle ve Burke'ün sözde akranları olan Bundy, Gacy, Dahmer, BTK ve biraz da Sam'in Oğlu'yla doluydu. Burke bu karşılaştırmalardan hoşlanıyordu çünkü kendi hesaplamalarına göre boynundaki kurdeleden sarkan altın madalyayla onların üzerinde duruyordu.

Ancak Burke'le ilgili her şeye kendini tamamen kaptırmasının beklenmedik ve kurtarıcı bir özelliği vardı. Cindy'nin bir platformu ve megafonu vardı ve eğer *You Never Knew Me* arkadaşlarının ve destekçilerinin inandığı gibi başarılı olursa, gerçekten hayat kurtarabilirdi.

Şoför omzunun üzerinden, "Geldik hanımefendi," dedi.

Araba durduğunda, Cindy rujunu tekrar sürdü, parmaklarını sarı buklelerinin arasından geçirdi, sonra sürücünün kapısını açmasını beklemeden arabadan indi.

Sürücü yayıncısı için çalışıyordu, incelenmiş, onaylanmış ve onaylanmıştı. Onunla hiçbir şekilde ilgilenmediğini ifade etmişti.

Ama Cindy Thomas artık tanımadığı adamlara güvenmiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Kitap Pasajı'nın kapısı, Cindy kulpa dokunmadan önce açıldı.

Richie'nin "O burada" diye seslendiğini duydu.

Richard Conklin, Cindy'nin yakışıklı, iyi huylu nişanlısı, SFPD'de cinayet masası müfettişiydi. Onu kucaklayarak ve öperek karşıladı. Sonra onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"İyi misin, tatlım?"

"Nasıl

görünüyorum?"

"Bir TV kişiliği gibi. Prime time." "Hunh.

Yani beni kırmızı mı seviyorsun?"

Sırttı ve "Bunu daha sık giy" dedi.

Rich onu serbest bırakırken ve Book Passage'ın sahibi Elaine Petrocelli onlara doğru gelirken Cindy gülerken "Tamam," dedi. Elaine, Cindy'nin elini iki eliyle sıkarak, "Cindy, sonunda seninle tanışmak çok güzel. Senin için ne yapabilirim söyle."

"Burada olduğum için mutluyum," dedi Cindy ve o anda bunu hissettiğini fark etti.

Elaine sık sık kitap etkinliklerine ev sahipliği yapıyordu ve yazarların arkadaşıydı. Cindy, Elaine'in toplantılarından birinde konuşma yapmanın kendisi için her açıdan iyi olacağını anlamıştı. *Kabuğundan çık, Cindy. Şimdi,* dedi kendi kendine.

Cindy etrafa panoramik bir bakış atmaya çalıştı ama kapıdan tüm mağazayı görmek imkânsızdı. Uzun kitap raflarından oluşan bir labirent şeklinde tasarlanmıştı ve koridorlar, alışveriş yapanların ve tarayıcıların oluşturduğu bir kalabalıkla tampon tampona sıkışmıştı. Tavanlar yüksekti ve mağazanın uzun kenarındaki yüksek cam pencereler öğleden sonra ışığını içeri alıyordu.

Elaine, Cindy'ye mağazanın arka köşesine kadar eşlik etti; burada podyumun dibine katlanır sandalyeler dizilmişti. Podyumun arkasında ve solunda, kitap kapağının sergilendiği bir şövale vardı; San Francisco şehir merkezindeki Burke suç mahallinin siyah beyaz bir fotoğrafı büyütülmüş ve köpük tahtaya basılmıştı. Sağ tarafta ise, üzerinde başyazar olarak onun adının yazılı olduğu yeni kitaplarla dolu bir masa vardı.

Odanın o köşesinde, pencere duvarının yanında Cindy'nin en iyi arkadaşları duruyordu: Lindsay Boxer, Yuki Castellano ve Claire Washburn, hepsi de Kadın Cinayet Kulübü'nün iyi durumdaki üyeleri. Her üçü de kendi alanlarında suç çözme uzmanıydı -Claire şehrin baş adli tabibi, Yuki üst düzey bir savcı ve Lindsay de cinayet masası

Cindy'nin erkek arkadaşı Rich ile ortak olan dedektif birlikte gülüp konuşuyorlardı ve Cindy'nin dükkâna girdiğini görmemişlerdi.

Cindy, "Sadece bir bölüm okuyacaktım Cindy, ama uyuyamadım. Üçte bütün kitabı bitirdim.

Aman Tanrım. Ne hikaye ama."

Cindy'nin gözlerinden eşit oranda alçakgönüllülük, minnettarlık ve özgürlük hissi nedeniyle yaşlar geldi. Evan Burke onun üzerindeki etkisini biraz olsun kaybediyordu. Aslında, onunla bir daha asla konuşmak ya da görüşmek zorunda kalmayacaktı.

Elaine kürsünün mikrofonuna dokunarak, "Herkes Cindy Thomas'a hoş geldin desin ve aklınızı başınızdan almaya hazır olun" dediğinde sandalyeler doldu ve salon sessizleşti.

Cindy mikrofonun başındaki yerini aldı. Richie ön sırada Yuki ile otururken Lindsay ve Claire de onların arkasında oturuyordu. Lindsay başıyla onaylayıp sırtınca Cindy gülümsedi, sonra da kitabını dinlemeye gelen yabancılara başıyla selam vererek devam etti.

Cindy mikrofona "Merhaba, merhaba, beni duyabiliyor musunuz?" dedi ve arkadaki insanlar yüksek sesle ve net bir şekilde geldiğini söylediğinde, Cindy, güçlendirilmiş sesinin güçlü sesiyle moral buldu ve konuşmasına başladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Podyumun kenarlarını kavrayan ve dinleyicileriyle göz teması kuran Cindy sözlerine şöyle başladı: "Bu kitabı yazmak hayatımın en üzücü deneyimiydi.

"Evan Burke'ün teklifini beklemiyordum," dedi, "ama hazırlıklıydım. Lucas Burke davası hakkında *Chronicle* için zaten yazıyordum. Küçük kızının -Evan Burke'ün torunu- cesedi Baker Plajı'na vurduğunda oradaydım. Günler sonra arabasında öldürülen bir kız öğrenciyle röportaj yaptım. Bundan aylar sonra, polis cinayet silahını bulduğunda ben de oradaydım.

"O zamanlar bu suçları kimin işlediğini bilmiyordum ama haberlerini yapıyordum. Daha sonra Evan Burke polis tarafından vuruldu ve Las Vegas'ta tutuklandı. Katilin o olduğunu biliyorduk. Onun daveti üzerine, bana kimsenin bilmediği bir şey, *Chronicle*'da yayınlayabileceğimiz ayrıntılar söyleyeceğini umarak onunla buluşmak için oraya uçtum. Ben bir alıntı arıyordum ama Burke başka bir şey önerdi. Ve bana bunu verdi."

Cindy boynuna taktığı ve bluzunun içine sıkıştırdığı kırmızı bir kordonu çekiştirdi ve kordonu çözdükten sonra ucuna ilmeklenmiş bir anahtarı havaya kaldırdı.

"Burke, Las Vegas'ın dışındaki çölde, yaklaşık 400 metrekarelik bir kulübede yaşıyordu. Yatağının altında bir sandık saklıyordu ve bu da o sandığın anahtarı. Sandığın kilidini açtığımızda SFPD'de çalışan iki sevgili arkadaşım da benimle birlikteydi ama bulduğumuz şeye hazırlıklı değildim.

"Burke, otuz yıldan uzun bir süre önce işlediği ilk cinayetten beri öldürdüklerini belgeliyordu. Birkaç hatıra defterini hatıra eşyaları ve fotoğraflarla doldurmuştu. Kurbanlarının kalıntılarını sakladığı yerlerin haritalarını çizmişti. Karalama defterlerinin yanı sıra, cinayetlerini detaylandığı bir düzine günlüğü vardı. Çoğu zaman öldürmek üzere olduğu kadınları, ne söylediklerini, nasıl öldüklerini ve kurbanlarının son sözleriyle birlikte şiir parçalarını anlatıyordu."

Cindy durakladı, elini kitabın üzerine koydu ve sessiz dinleyicilere baktı. Gruptaki pek çok kişi korkmuş görünüyordu, sanki Evan Burke ayağa kalkıp mikrofonda onun yerine geçebilirmiş gibi.

Dedi ki, "Evan Burke hapisyanede ölecek. Bir katil olarak kariyeri sona erdi. Ama Evan Burke bana, hepimize, ödülleri ve ciltler dolusu notlarının yanı sıra paha biçilmez bir hediye verdi.

"Burke'ün kurbanlarının yüzde doksan beşi onu tanımıyordu, hiçbir uyarı almadı ve ilk karşılaşmalarından sağ çıkamadı. Onun yeteneği, ebeveynlerimizin bize çocukken verdiği ve bu kitapta yinelenen, hayır, *kanıtlanan* bir yetenektir.

"Basitçe bu: Yabancılara karşı dikkatli olun.

"Bunu ciddiye alın. Amerika'nın en başarılı seri katillerinden birinden geliyor.

"Sorusu olan var mı?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Alkışlar mağazanın önünden arkasına doğru yuvarlandı. Bazı insanlar onay ve takdirlerini pekiştirmek için ayağa kalktı ve aynı anda bir el ormanı havaya kalktı. Cindy gülümsedi ve kendi alkışının üzerine basarak seslendi, "Koridordaki mavili kadın. Ne bilmek istersiniz?"

"Merhaba, Cindy. Çalışma süreci nasıl gitti? Görüşmeler sırasında Burke ile aynı odada mıydınız yoksa hücresinin dışında mı oturuyordunuz?"

"Küçük bir gömme dolap kadar büyük bir avukat-müvekkil odasıydık. Parmaklıklar vardı. Burke kelepçeliydi ve sadece birkaç adım ötesinde gardiyanlar vardı. Aklımdan ne geçiyordu? *Kuzuların Sessizliği*."

Soruları yanıtlarken Cindy, çoğunluğu kadın olan izleyicilerin dörtte birinin, günün hangi saatinde yazdığından Burke'ün ilerlerken çalışmayı gözden geçirip geçirmediğine kadar çalışma süreci hakkında bilgi edinmek istediğini hemen fark etti.

"Fiziksel olarak yazmadığım zamanlarda kitabın bölümlerini kafamda düzenliyordum. Uyuduğumda kitabı, hikayeleri, Burke'ün kurbanlarına yaptıklarını hayal ediyordum."

Onu sorgulayanların geri kalanı Evan Burke hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Birkaç kişi Burke'ün hediyelik eşya sandığının içindekileri, hatıra defterlerinin neye benzediğini ve ilk ve son kayıtlarını karşılaştırıp karşılaştıramayacağını sordu. Daha verimli hale gelmiş miydi? Polisten nasıl bu kadar uzun süre kaçabilmişti?

Hepsi de güzel sorulardı ve Cindy'yi zihninde dehşetin yaşadığı o karanlık mağaraya geri götürmeye başlasalar bile, Cindy ustalıkla onları yeni kitabında cevapları bulmaya yönlendirdi.

Ellili yaşlarda olduğu anlaşılan iyi giyimli bir kadın elini kaldırmadan söz alarak, "Burke gibi bir adam tarafından kandırılabilceğimi sanmıyorum," dedi.

Bazı yuhalamalar, tedirgin kahkahalar, daha fazla soru vardı ve Cindy bunları cevapladı. *Evet, Burke kitabı gördü. Evet, beğendi. Evet, onunla yüz yüze ve eşyalarıyla bu kadar çok zaman geçirdiğim için artık kendimi daha savunmasız hissediyorum. Burke'ten önceki halimden farklıyım. Etrafımdaki insanların daha çok farkındayım. Bu iyi bir şey.*

Belki de onun konuşmasından etkilenen birkaç adam sandalyelerin arkasında ayakta duracak yer bulmuştu. İçlerinden biri elini kaldırdı. Yaşı ilerlemiş görünüyordu.

Otuzlu yaşlarında, gözlük takıyor, hakiler ve siyah deri bir bomber ceket giyiyordu.

"Huzur içinde geldim," diye şaka

yaptı. "Merhaba, sorunuz nedir?"

"Cindy. Sunumunuz bana eski moda erkek düşmanlığı gibi geliyor. Bu tek katile dayanarak kadınların tanımadıkları erkeklere karşı dikkatli olmaları gerektiğini nasıl söyleyebilirsiniz? Dünyanın en iyi aşk hikayelerinden bazıları böyle ilk buluşmalarda ortaya çıkmıştır."

Seyircilerden bazıları, anlamadığını söyleyerek adama bağırdı. Birkaçı ise adamın iyi bir noktaya değindiğini düşünüyordu. Sözlü tartışma hızla kızıştı. Yüksek sesle konuşmalar oldu ve grup arkadaşlığı bozuldu.

Adam ifadesiz bir şekilde yerinde duruyordu. Cindy'ye bağırdı. "Açık konuşayım. Cinayetlerden ve katilden üzüntü duyduğunuzu söylüyorsunuz. Ve

Yine de bu kitabı yazdığınız için para aldınız-" "Özür dilerim, ne demek istiyorsunuz?"

"Mesele şu ki, bu adamı göklere çıkardınız ve bunun için para alıyorsunuz ve Evan Burke de öyle. Pişmanlık duymayan bir katili ödüllendiriyorsunuz."

"Yanılıyorsun," dedi Cindy. "Para almıyor." Onu

karşısına alan adam geri adım atmıyordu. "Bu seni erkek düşmanı ve ikiyüzlü yapar."

Rich, SFPD'den ortağı Lindsay Boxer ve silahlı bir güvenlik görevlisiyle birlikte içeri girerek adamı oturmakta olan izleyicilerden ayırdı. Elaine "Tanrım" dedi ve kapıya doğru düz bir yol açtı.

Muhalef çıkışa doğru ilerlerken, "Vicdanınla sana iyi şanslar, Cindy," diye seslendi.

Cindy kolluk kuvvetlerindeki arkadaşları tarafından korunuyordu. Ama sarsılmıştı ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde kendine bazı sorular soracağını biliyordu. *Bu adam tehlikeli miydi? Yoksa sadece kızgın ve kaba mıydı? Ticaret kötü bir şey miydi? Evan Burke'ün hikâyesini okuması gerekenlere başka nasıl ulaştırabilirdi?*

Odanın arka tarafına yakın bir sıra sandalyenin ortasında oturan bir kadın seslendi: "Bu adam onlardan biri mi Cindy? Bir seri katil mi?"

Dedi ki, "Onun hakkında uygunsuz olması dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Tavsiyemi tekrarlamak gerekirse, eğer biriyle çıkıyorsanız, bir süre grup gezileri yapmanızı öneririm. Ve alarmı olan bir anahtarlık taşıyın. Bu arada, ilk görüşte aşka inanırım ama üçüncü ya da altıncı görüşte aşkın da bir değeri vardır.

"Başka kimse var mı?"

Cindy, Rich ve Kadın Cinayet Kulübü Book Passage'dan ayrıldığında zaman omzuna bile dokunmadan geçti ve bir saat geçmişti. Lindsay ve Claire'i Yuki götürdü. Cindy, Rich'in eski Bronco'suna binerek güneye, Sausalito'daki akşam yemeğine doğru yola çıktı.

"O adamla iyi başa çıkabildim mi?"

"Elbette. Neden? Endişelendin mi?"

"Rich, o adam benim konuşmama tesadüfen mi girdi? Yoksa bana meydan okumayı planladığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Richie. "Ama Cin, onu bir profesyonel gibi idare ettiğin kesin. Kibar davrandın. Belirgin bir gerginliğin yoktu. O sana meydan okudu, sen de ona karşılık verdin. Ama onu bir daha görürsen polisi ara."

Cindy Rich'e yaklaştı ve elini onun kalçasına koydu.

"Sanırım büyük bir köpek ve küçük bir silah almanın zamanı geldi," dedi. "Beni yakaladın," dedi Richie. "Büyük köpek.

Büyük silah."

Cindy güldü ve ona sokuldu. Rich sağ elini direksiyondan çekti ve onu kendine yaklaştırdı.

Uyandığında Rich acil durum frenlerini çekiyordu ve Lindsay yolcu tarafındaki cama vurarak, "Uyan kızım. Yemek zamanı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

BARNACLE benim için yeniydi, ancak bar ayakta duruyordu ve restoran Cumartesi akşamı yemek yiyenlerle dolup taşıyordu. Açık havada yemek yemenin ve körfezde ön sıralarda oturmanın cazibesine sahip ev gibi bir mahalle meyhanesiydi.

Güneş henüz batmamıştı ama karnım gurulduyordu. İkinci kattaki güvertede bir piknik masasına el koyduk ve alaca-pembe gökyüzünün soluk ışığında, uzun zamandır arkadaş olan bizler yerleştik ve yerleştik.

Claire ve Yuki'nin arasında, ortağım Rich Conklin'in ve Evan Burke ile çok fazla zaman geçirdiğinden beri TSSB ile boğuşan harika arkadaşım Cindy'nin karşısında oturuyordum. Yine de buna dayanmıştı ve hepimiz onunla ve önemli kitabıyla gurur duyuyorduk.

Garsonumuz elinde menülerle geldi ve bize adının Mandy olduğunu söyledi. Bira ve istiridye sipariş ettik, ben de ekmek ve tereyağı için "Evet, lütfen" dedim. "İki sepet, tamam mı?"

"Önce bira," dedi Cindy kahkahalar arasında. "Bunu hak ettim." Claire kitapçıda kaldığımız yerden devam etti.

"Şu koca ağızlı adam hakkında," dedi. "Cindy ile sorunu kitap yazması için para alması mıydı?"

Cindy, "Elaine bana onu daha önce g ö r d ü ğ ü n ü ama hiç kitap satın almadığını söyledi" dedi.

Yuki, "Bende bir fotoğrafı olabilir... Bekle," dedi.

"Vicdanınla sana iyi şanslar," dedi Richie. "Ne serseri ama."

"Katılıyorum," dedim, "ama serserilerin tehlikeli oldukları bilinir-ve aptal."

Yuki telefonunu Cindy'ye uzattı ve "Hayır, elimde onun bir fotoğrafı yok. Ama al bakalım, tatlı şey. Şu haline bak."

"Oh," dedi Cindy. "Düşündüğümde daha iyi."

Yuki, "Ben arıyorum. O adam Cindy'nin ilgisini çekmek istedi."

"Benden hoşlandı mı?" Cindy sordu.

"Başka ne olabilir ki?" dedi Yuki. "Fotoğrafını çekebilseydim, suratını yüz taramasından geçirebilirdik."

"Ona hiçbir şey vermedin," dedim Cindy'ye. "O pislik her ne yapıyorsa."

Ama bilinmeyen serseri sohbetimizin ana konusu olarak bizimle kaldı. Burke'ün para alması konusunda yanıliyordu ama Cindy'nin belirttiği gibi, fazla güvenen kadınlar için temkinli olmak yeterince iyi bir araç mıydı?

Yuki telefonlarımıza Cindy'nin fotoğraflarını gönderirken bize Pazartesi günü başlayacak bir duruşması olduğunu söyledi.

"Eğer hapse atılmazsa sanığın geleceğinde cinayet görüyorum."

Cindy, "Gelip seni izlemek istiyorum, tamam mı?" dedi.

"Güzel. Evet. Bu hoşuma gider."

Rich ve ben bir hafta süren çete çatışmalarının yaralarını yeni sarıyorduk ve elimizde pek bir şey yoktu. İki ölü çocuk ve bir düzine yaşayan genç gangster, ki onlar da konuşmuyordu. Ama körfeze bakan güvertedeki o nadir anda birlikteydik ve iyi görünüyorduk. Sanki haftanın tüm hoyratlığı suyun solgun ışığıyla silinip gitmişti.

"Cindy'nin ve bu muhteşem manzaranın şerefine" dedim.

"En iyi arkadaşlara," dedi Cindy.

Kadehler tokuşturuldu ve akşam yemeği geldi. Levrek mükemmel bir şekilde terbiye edilmiş ve hazırlanmıştı ve hızlı bir şekilde aşağı indi. Telefonum cebimde titrediğinde tatlıyı sormak için garsonumuzu çağırıyorduk.

Görmezden geldim tabii ki. Kadın Cinayet Kulübü toplantılarında telefon olmaz. Kocam Joe evde küçük kızımız Julie ile birlikteydi ve bu onun zil sesi değildi. Yine de telefonum tekrar çaldı. Sonra Yuki'nin telefonu da çaldı. Basit bir matematik bana Yuki'nin kocası ve benim amirim olan Jackson Brady'nin aradığını söylüyordu. Muhtemelen telefonu açmadığım için sinirlenmişti.

Yuki ve ben ikimiz de telefonlarımıza baktık. O benden bir saniye önce kendi telefonuna cevap verdi.

"O burada, tatlım," dedi telefonuna. "Linds. Brady seninle konuşmak istiyor."

"Brady?" Dedim. "Kim öldü?"

Rich'in telefonu çaldı. Bir tuşa bastı ve Brady'nin konferans görüşmesine katıldı.

"Hepimiz buradayız, Lieu. Onu bize tekrar ver."

Rich hesabı ödemek için elini kaldırdı ve Yuki Cindy'ye, "Seni eve bırakayım. Hiç düşünme."

Yuki kredi kartını garsona verdi ve ben de "Yuki, sana olan borcumu söyle" dedim.

Bir parça ekmek aldım, biramın son santimini de mideye indirdim. Yanaklarını öptüm, Cindy'ye tekrar sarıldım ve saçlarını okşadım. "Seni seviyorum."

"Ben de öyle. Orada olmana sevindim," dedi.

Arkadaşlarımdan ayrıldığım için üzgündüm ve sadece birinin öldürüldüğü anlamına gelebilecek bir telefon görüşmesi olmasaydı bunu yapmazdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

ZENGİN VE ben restorandan ayrıldık, ikimiz de Cindy'yi bu akşam bıraktığımız için kendimizi kötü hissediyorduk.

Rich, "Bunu telafi edeceğim." dedi. Bronco'nun kilidini açtı. Atlara binerken, "Ve eğer bu bütün gece sürecektse olursa, Brady'ye dostça bir dövüş için meydan okuyacağım ve sonra da burnunu kıracağım," dedi.

Çok güldüm. Conklin, Brady'den on yaş küçük ama Brady'nin devasa silahları var. Gömleğinin kollarını dirseğini bükerek uzatıyor.

"Ölmeni istemiyorum Richie."

"Bana inanmalısın, Lindsay. Hızlı ellerim var. Ve dans edebilirim."

Yine gülmekten kırıldım. Richie'yi seviyorum ve yıllarca karşılıklı masalarımızda oturduktan, birlikte sayısız cinayet üzerinde çalıştıktan, her zaman birbirimizin arkasını kolladıktan sonra -Rich benim kötü adam rolüme karşılık iyi polisi oynuyor, benim tercih ettiğim rol- iyi bir takım olduk. Bundan da öte, o benim hiç sahip olmadığım kardeşim. Ve ömürlük bir dost.

Brady de öyle. Yuki ile evlendiklerinde o da ailenin bir parçası oldu. Uzun boyu, beyaz-sarı saçları ve uçuk mavi gözleriyle Yuki ile çarpıcı bir çift oluşturuyorlar. Japon bir anne ve İtalyan-Amerikan asker bir babanın kızı olan Yuki iki beden, ince, şık takımlar giyiyor ve saçlarında lacivert renkli bir çizgi var.

Nefesimi tuttuktan ve Rich tek yumruğuyla havayı yumruklamayı bıraktıktan sonra ona Brady'nin bize anlattığı her şeyi duymadığımı söyledim.

"Sesi kesiliyordu," dedim. "Sadece özünü anladım." "Adam arabasında ölü bulundu ..."

"Bunu duydum."

"... Book Passage'dan arabayla on dakika uzaklıkta."

Sausalito, San Francisco köprüsünün üzerinde, bizim bölgemiz değil. Yine de, kurbanın kitapçıya yakınlığı nedeniyle mi askere alınmıştık? Bu hiç mantıklı gelmiyordu ama telsiz ve siren sesleri arasında daha fazla konuşmak mümkün değildi. Yine de bir neden arıyordum. Aklıma gelen tek şey Rich ve benim "Quicksilver" ya da ona verilen isimle "Catalina'nın Hayaleti" Tamalpais Dağı'nda, buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta yaşarken Burke davasında birlikte çalıştığımızdı. Marin Polisi onların bölgesinde çalışırken bize katılmıştı. Sanırım Brady bizi göndererek iyiliğinin karşılığını veriyordu.

Rich yolu biliyordu. Kuzeye, 101. karayoluna paralel olarak sürdü. Tamal Vista Bulvarı'ndan keskin bir sola döndük, Corte'nin yanından geçen karma kullanımlı bir alan

Madera lagünü kıyısı. Bir dizi hızlı dönüşten sonra Doherty'yi hedefimize götürdük. Klasik Amerikan alışveriş merkezinin kapanış saati yaklaşıyordu.

Geçici bir sahneye girdiğimizde Rich yavaşladı; insanlar dükkânlardan çıkıyor, arabalarına gidiyor, arabalar ayrılıyor, potansiyel tanıklar bir daha görülmemek üzere buharlaşıyor.

Yolcu koltuğundan bölgeyi gözetledim ve dükkânların kabaca bir sayımını yaptım. Yaklaşık yirmi tane bir ve iki katlı alçı bina; bir banka, bir fırın, üç fast-food restoranı, bir ayakkabı tamircisi ve sayısız butik, hepsi bir otoparkın etrafında düzensiz bir yarım daire oluşturuyordu.

Büyük banliyö otoparklarında standart olduğu üzere, bu otopark da ağaçlı refüj şeritleriyle bölünmüştü ve neredeyse tamamı arabalarla dolu yüzlerce park yeri vardı. Otoparkın uzak ucunda yanıp sönen polis arabası ışıkları dikkatimi çekti.

Altı ekip trafiği kapatıyor ve olay yerinin etrafında bir duvar oluşturuyordu. Polise doğru ilerlediğimizde, bariyer bandının alanın üçte birini çevrelediğini gördüm. On üniformalı memur trafiği yönlendiriyor ve olay yerini koruyordu.

Rozetimi göğüs cebime ilıştirdim ve Rich'le birlikte arabasından inip yürüyerek içeri girdik.

"Camry," dedim, ana yoldan üç araba içeride, daha geniş bir çemberin içine bantlanmış aracı işaret ederek. Toyota sedan altı ya da yedi yaşında görünüyordu, tekerlek yuvalarının etrafında biraz pas bulunan okkalı bir kırmızıydı.

Saatime baktığımda saatin yedi buçuk olduğunu ve dükkanların sekizde kapandığını gördüm. Otoparkta ışıklar yandı. Dağınık ziller çaldı ve cam kapılar kapanırken içlerine KAPALI işaretleri asıldı. CSU'ya ait bir minibüs iki tekerlek üzerinde alışveriş merkezine doğru dönüş yaptı, ardından bir başka minibüs geldi, bu minibüsün üzerinde büyük siyah harflerle "Adli Tabip" yazıyordu.

Yayalar durumu çabucak kavramıştı. Bir suç, muhtemelen bir cinayet işlenmişti ve arabalarını bantlanmış alana park etmiş olan insanların birçoğunun buradan ayrılmasına izin verilmeyecekti. Birbiri ardına gelen polisler ne söylediklerini anlamak için seslerini duymama gerek yoktu. *"Alabama ihtiyacım var."* *"Kocamı almam lazım."* *"Bütün bu paketler bende."* *"Annem yalnız."* *"Gitmeme izin vermelisiniz."*

Böyle bir şey olmayacaktı.

Altı üç, 280 yaşlarında üniformalı bir polis yaklaşmamızı engellemek için elini kaldırdı. Gelmeye devam ettik ama ben adımı ve rütbemi bağırarak söyledim ve rozetimi gösterdim. Conklin, Marin County'den Yüzbaşı Geoffrey Brevoort'un bizi beklediğini de ekledi. Üniformalı bize el salladı ve altına girebilmemiz için bandı kaldırdı.

"Mancuso," dedi. "Tom."

Bizi ortağı Chris Fama ile tanıştırdı ve ekibe genel bir duyuru yaptı. Sonra Fama bizim için sahneyi yönetti.

"Yaklaşık on beş, yirmi dakika önce bir telefon aldık. Dunkin'deki müdür erken çıkıyormuş ve arabası bir Camry'nin yanındaymış. Sol arka kapının aralık olduğunu görmüş. Sürücü camı açılmış. İçeri bakmış, ne gördüğünü anlamış ve telefon etmiş."

Rich, "Sorgulanıyor mu?" diye sordu.

"Evet, muhtemelen karakola yeni gelmiştir." Lateks eldivenlerimi giydim.

"Bir göz atmamızın sakıncası var mı?"

"İşte. Işığımı al," dedi Fama.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

ZENGİN VE ben kırmızı sedana doğru adım attık ve içine baktık. Her cinayet bende bir iz bırakıyor ve zihnimde birbiri ardına yuvarlanan sorular hızla oluşuyordu. *Burada ne olmuştu? Bu adamı kim, nasıl ve neden öldürmüştü?*

Sadece el feneriyle görebildiklerimi ve karanlık gökyüzünün altında farların parıltısını kullanarak olayı çözmeye çalıştım. Elimde ne kan testi, ne parmak izi, ne de tanık ifadesi vardı. Adamın adı bile yoktu.

Ama cinayetin kendisinde kanıt vardı.

Kurbanın vücudunun pozisyonunu not ettim. Ayakları pedalların yanında yerden kalkmıştı ama vücudunun üst kısmı sağa doğru bükülmüştü. Ön koltukta yüzüstü yatıyordu, başı yolcu tarafına dönüktü, sağ kolu altında, sol kolu ise koltuğun kenarından sarkıyordu.

Birkaç fotoğraf çektim ve Rich'e "Sanırım ateş edenin arkadan yaklaştığını gördü ve arabanın altına dalmaya çalıştı" dedim.

Cesedi incelemeye devam ederken içimi kötü bir his kapladı. Yolcu tarafındaki ayak boşluğunda siyah deri cekete benzeyen bir tomar vardı.

"Rich. Bu kitapçıdaki adam mı?" "Huh. Olabilir.

En azından aynı yapıda." "Yerde. Bu onun bomber ceketi olabilir."

Kurbanın yüzü döşemeye bastırılmıştı ve yüz hatları bozulmuştu. Rich el fenerinin ışığını ölü adamın yüzüne odakladı. Adamın derisi kan ve beyin parçacıklarıyla kaplıydı; bunlar ön panelde ve yolcu tarafındaki kapıda da görölüyordu.

O kadar çok kan vardı ki nereden vurulduğunu göremedim. Örneğin bir levyeyle vurulduğunda da aynı miktarda kan ve doku kalıntısı oluşabilirdi.

Rich, "Bu iş çözülene kadar üç ila altı saat geçmesi gerekecek," dedi.

Kabul ettim. Olay yeri inceleme uzmanları olay yerini belgelemek zorundaydı. Bol bol fotoğraf çekecekler, kurşun deliklerini ve kovanlarını, katilin geride bırakmış olabileceği her şeyi arayacaklardı. Onlar işlerini bitirene kadar ceset hareket ettirilemezdi.

Mancuso'nun ortağı Chris Fama elinde not defteriyle geri döndü. "Etiketlere göre bu araba Ralph Hammer'a ait. Eğer bu Hammer'sa, sabıkası yok. Mill Valley'nin dışında yaşıyor. Ailesine haber vermem gerekecek. İzninizle. Bir telefon alıyorum."

Richie el fenerini plastik alışveriş torbalarıyla dolu bir tür çöplük olan arka bölmeye doğru tutuyordu.

"Buraya bak, Linds."

Arka koltuktaki tek boş yer sürücü koltuğunun arkasıydı. CSU bu karmaşayı çözene kadar karıştıramazdık ama Rich ısrarcıydı.

"Tam şurada," dedi. "Cheesecake Factory çantasını görüyor musun?"

Üzerinde "Cheesecake Factory" yazan beyaz bir kâğıt torba görene kadar ışığını takip ettim. Sonra onun altında bir kitabın köşesini gördüm.

Cindy'nin kitabı.

Ortağım teorisini dile getirdi.

"İnsanları kışkırtıyor. Birisi onu kitapçıdan buraya kadar takip ediyor. Cheesecake Factory'den yemeğini alıp çıkmasını bekliyor ve adam arabasına bindiğinde tetikçi arka koltuğa geçip onu vuruyor. Susturucu kullanıyor. Sonra da kalabalığın içinde kayboluyor."

"Oldukça iyi işleyen bir teori," dedim.

Camry'den indik, kaldırımda kamp kurmuş hoşnutsuz müşteriler ve mağaza sahipleri gördük. Bir ekip arabası otoparkta zikzaklar çizerek ilerliyordu. Bu bir mobil plaka okuyucuydu, diz hizasında yerleşik kameraları olan bir ekip, plaka numaralarını arabanın bilgisayarına aktarıyordu. Eğer bir arama emri tetiklenirse, bip alarmı çalacaktı. Her halükarda, cinayet saatinde otoparkta bulunan arabaların bir kaydı olacaktı.

Rich dedi ki, "Katil çoktan gitmiş olabilir. Ya da hâlâ burada olabilir, biliyor musun?"

Geç kalmış ama hala geçerli bir fikrim vardı.

"Kitapçıda kamera olmalı, değil mi?" "Ben ilgileniyorum," dedi.

Rich telefonuna bir numara tuşladı ve birkaç dakika sonra Elaine'le kısa bir konuşma yaptı. Telefonu kapattı ve "Mancuso, Elaine'in gözetleme kayıtlarını alması için birini gönderebilir. Işıkları açık tutacak."

"Güzel. Kurbanın ağır yaralarına rağmen, yüz rekonstrüksiyonu bizim dostumuz."

Hareketli sahneyi izlemek için iyi bir nokta olan Bronco'ya tırmandık. Kitaba göre, üniformalılar izleyicileri tarıyor, ifadeleri ve ehliyetlerin fotoğraflarını alıyordu. Bu, suça tanıklık edecek birini bulmak için son şansımızdı.

Brady'yi aradım, bildiklerimizi anlattım ve ona "Evet, evet, dayanacağız" dedim.

Evi aradım. Kocam, Joe Molinari, telefonu açtı.

Dedim ki, "Rich ve ben bir davaya girdik, Joe. Sausalito'da bir suç mahallindeyiz ve eve ne zaman döneceğime dair hiçbir fikrim yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Kendimi çatı katındaki dairemizin kapısına doğru sürükledim. Son baktığımda saat gece yarısını geçmişti. Silahımı girişteki antika silah kasasına astım ve kilitledim.

Joe televizyonu kapattı, ayağa kalktı ve bana sarıldı, beni salladı, "Telefonunu bana ver" dedi.

"Böcek nasıl?" diye sordum.

"Ben de sana söyleyebilirim. Güneş gözlüklerinizi ve rujunuzu denedi. Ve ayakkabılarını."

"Fotoğraf mı çektin?"

Bana telefonundan gösterdi.

İçimde yarım bir kahkaha kalmıştı ve onu da telefonumla birlikte Joe'ya verdim. Sonra Julie'ye bir göz attım. Kolunu tatlı köpeğim Martha'nın üzerine atmış uyuyordu. İkisi de kıpırdamadı ya da gözlerini açmadı, ben de kapıyı kapattım, oturma odasına geçtim ve Joe'nun biz evlenmeden önce aldığı uzun deri kanepeye ağır ağır oturdum. O kanepede hem bir lüks hem de bir zevkti.

Joe dedi ki, "Aç mısın? Yarım tavuk ve yeşil fasulye var." "Kulağa hoş geliyor ama hayır, teşekkürler Joe. Hemen dönerim."

Hızlı ve sıcak bir duş aldım ve birkaç dakika sonra yeni pijamalarımı giymiştim ve Joe yatakta beni bekliyordu. Yatağa tırmandım, ona sokuldum ve o da sırtımı ve saçlarımı okşadı. Normalde bu beni saatlerce bayıltırdı.

Ama ben tamamen uyanıktım.

Etrafında kıvrıldım ve "Konuşmaya başla" dediğinde ona bildiğim her şeyi anlattım.

"Kurbanın adı Ralph Hammer. Akıyla hayatta kalmaya çalışıyordu. Serbest kodlama yapıyordu, barmenlik yapıyordu ve geçen yıl bir mısır gevreği reklamında konuşma rolü aldı. O da hâlâ telif getiriyordu."

Çalışma teorisini, Hammer'ın kitapçıya nasıl geldiğini anlattım, Cindy'yi Burke'ün cinayet kariyerini yüceltmekle suçladım. Joe'ya bu adamdan bahsetmek bile beni üzdü. Adamı ya da yaptıklarını sevmediğimi ama konuşmaya hakkı olduğunu söyledim. Ve şimdi ölmüştü.

Konuşmaya devam ettim.

"Cindy'ye yaptığı sözlü saldırının ölümüyle ilgili olup olmadığını bilmiyorum. Ama o sırada çok sinirli ve biraz da korkutucuydu, bu yüzden Rich ve ben ona kapıyı gösterdik. Dükkan sahibi onu tanıdı. Cindy'ye bir daha asla

bir şey satın almış. Çıkarken Cindy'nin kitabının bir kopyasını almış olabilir çünkü arabasının arkasında bir tane bulduk."

"Tuhaf," dedi Joe.

Kocam Amerika'nın tüm gizli servislerinde çalıştı ve kariyerine FBI'nın Davranış Bilimleri Birimi'nde başladı. Bu yüzden "tuhaf" dediğinde nedenini sormak zorundaydım.

Joe, "Demek istediğim, kitap gerçeği bana *neden* kurbanın arabasının içinde olduğunu sorduracak kadar garip. Hammer mı çaldı? Evan Burke hakkında daha fazla şey mi öğrenmek istiyordu? Ya da Cindy hakkında? Ya da dükkândan atıldığı için tazminat mı istedi? Ya da."

Battaniyeyi tekmeledim. "Bilmece yok, lütfen, Joe. Yatma vaktim geçti. Ya da ne?"

Joe güldü. En sevdiğim şeylerden biri.

"Ya da. *Katil* kitabı arabaya koydu. Eğer öyleyse, kitapçıda mıydı diye sormama neden oluyor. Eğer öyleyse, Hammer'ı takip ediyor muydu yoksa Hammer uygun bir kurban mıydı?"

"Ya da," dedim. "Kanıtlanamayan diğer teoriler."

"Gözetleme kasetlerini kitapçıdan mı aldın?" "Elbette,"

dedim, sanki ilk aklıma gelen buymuş gibi. "Kadınlar da dahil olmak üzere herkesin yüz kayıtlarını inceleyin."

"Bunu ileteceğim," dedim. "Bu bizim davamız değil, gerçekten. Biz sadece Yüzbaşı Brevoort'a borcu olan Brady'ye iyilik olsun diye yerel polisi destekledik."

"Peki neden hala bu konuda endişeleniyorsun?"

"Çünkü, Joe. Adamı gördüm. Adamı dinledim. Cindy'ye kaba davrandı. Ve biz körfeze nazır istiridye yerken biri onu öldürdü. Ve onu gıdıklayarak da öldürmediler."

"Anlat bana."

"Onu etkisiz hale getirmek için şok tabancası, öldürmek için boğma teli. Öldükten sonra da kafasına birkaç el ateş etti. Bunun arkasındaki psikoloji nedir?"

"Tanrım. Abartıdan bahsediyoruz."

Birlikte sessizce uzanıp o vuruşu düşündük. Joe'nun nefesi uzamaya ve derinleşmeye başladı. Ama ben düşünmeye devam ettim. Cinayet kişiseldi. Hammer'ın cüzdanı bozulmamıştı. Arabası çantalarla doluydu. Sabıka kaydı yoktu.

Dedim ki, "Bu bir heyecan cinayeti ya da intikamdı..."

Gözyaşlarımla boğazıma takıldığını hissettim. Öksürerek onları uzaklaştırdım ve Joe'nun kolunun altına girdim. Sırtımı okşadı ve "Çok yorulmuşsun tatlım. Fazla çalışıyorsun." Sonra da uykuya daldı.

Ama ben onunla gidemedim.

Saatime son baktığımda saat üçtü. Kötü uyudum ve rüyamda Marin County Polisi'nin beni aradığını gördüm.

Telefonumu bulamadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

Pazar gününden hatırladıklarım bunlar. Julie'nin yerden karnıma doğru uçarcasına sıçrayışı. Yüzüme bakıp, "Kalk. Kalk."

"Ya yapmazsam?"

"Peki. O zaman sen tembel bir kafasın." "Oh, hayır."

Julie kıkırdadı. Koyu kıvrıkcık saçları ve kara gözleriyle Joe'ya o kadar benziyordu ki ona bir dakikadan fazla kızamadım. "Saat kaç?" Ona sordum.

Bana saatimi uzattı. Dokuz buçuktu.

"Bugün günlerden ne? Pazar. Yani, kalkmak zorunda değilim, değil mi?"

Joe, Martha'nın peşinden içeri girdi. O da yatağın üzerine atladı.

"Kendini daha iyi hissediyor musun sarışın?"

"Kendimi... ıslak bir çorap gibi hissediyorum. Telefonda kim var?"

"Arayan herkes burada. Rich. Brady. Cindy. Brady, tekrar. Memur Chris Fama. Yuki aradı ve Brady'i hatta bağladı. Az önce Claire aradı. Marin İlçe Adli Tabibiyle konuşmuş."

"Bugün *Pazar*," dedim kastettiğimden daha sert bir sesle. "Üzgünüm, Joe."

"Önemli değil. Cindy ağlıyordu. Kestirdiğinde onu ara. Senin Telefon yatağın yanında şarjda olacak. Ayrıca Brady bir brifing istiyor."

"Dün gece ona bir tane verdim. Verdiğime eminim."

"Ona Richie ile konuşmasını söyledim."

"Oh, oğlum. Richie ona çok kızmış. Claire ne öğrendi?"

"Hammer'ın kafasındaki kurşunların ekstra kredi için olduğunu doğruluyor. O zaten ölüydü."

"Uyumaya geri dönüyorum. Beni durdurmaya çalışmayın."

"Memur Fama teşekkür etmek için aradı ve bir sorun çıkarsa sizinle irtibata geçeceğini söyledi..."

"Tamam."

"Bir şey daha var. Daha sonra mı istiyorsun?"

"Marin Polisi kurban hakkında herhangi bir ipucu aldı mı?" "Kimse bahsetmedi."

"Martha yürüyüşe mi çıktı?"

Joe sadece bana baktı.

"Sonra görüşürüz," dedim, kelimeler ağzımdan yavaşça çıkıyordu. Eğildi ve başımın üstünü öptü.

Dedim ki, "Rich aradı mı? Ne dedi?" diye sordum.

"Onu aramanızı söyledi."

Işıklarım söndü. Tekrar uyandığımda, öğleden sonra güneşi yatak odasının pencerelerinden içeri giriyordu. Kalktım, şarjdan telefonumu aldım ve dairenin etrafına bakındım. Evde kimse yoktu. Mutfakta yulaf ezmesi yaptım, kahve yaptım, yarı yarıya şekerledim. Önce Cindy'yi aradım.

"İyi misin?" dedi.

"Sanırım iş beni yakalıyor." "Zengin de öyle," dedi. "Ben de."

Ben yemeği ortadan kaldırırken konuşmayı Cindy'nin yapmasına izin verdim. Kitap cephesinden haberleri vardı. Satışlar tavan yapmıştı. Tanrı'ya şükür tüm bunlardan iyi bir şey çıkmıştı. Rich ile konuşmak istedim.

"Bayıldı."

"Tamam. Brady'yi arıyorum."

Brady ilk zil sesinde telefonu açtı. Rich de ben de onu severdik. Eski bir Miami Vice baş köpeği olan Jackson Brady, SFPD'ye geldiğinde cinayet masasında dönüşümlü olarak çalışmıştı. Önce benimle, sonra Conklin'le ve eski teğmenimiz Warren Jacobi'yle ortaklık yapmıştı.

Yıllar sonra, Brady cinayet masası teğmenliği görevini üstlendi - ekibimizin komutanı - ve bunun için daha iyiydik. Brady ne zaman uygulamalı olacağını, ne zaman ofisinden denetleyeceğini biliyordu ve o ve ben ölümcül çatışmalar sırasında omuz omuza durduk, yakın zamanda bir tanesi de dahil.

"Seni yaklaşık altı saat önce aradım," dedi.

"Brady. Bana bir gün izin ver, olur mu? Sinir krizine bu kadar yakınım."

"Bilmiyordum. Yarın sabah görüşürüz." "Sakin telefonu kapatayım deme. Marin PD ile konuştun mu?"

"Evet. ME Hammer'ın cesedinde katile götürecek bir şey bulamadı. Ama o ilginç bir şey buldu."

"Hayır. Yapma. Yapmayın. Beni yalvartın, Teğmen."

"Silikon Vadisi prototipleri. Siz 'ne' demeden önce, kulağa geldiği gibi. Henüz piyasaya sürülmemiş pahalı teknoloji ürünleri için planlar."

"Bundan ne anlıyorsun?" diye sordum.

"Bunun yanı sıra geleceğe bir göz atmak istiyorum? Muhtemelen belgeler çalıntıdır. Hammer bir hırsızdı. Olay Yeri İnceleme hâlâ arabasındaki mal torbalarını inceliyor."

"Yani, Cindy'nin kitabını çaldı. Dava kapanmıştır."

"Sen ve Rich dün gece her ne yaptıysanız, şafakta Kaptan Breevoort'tan bir teşekkür aldım."

"Yardımcı olabildiğimize sevindim," dedim.

"Ve benden de teşekkürler. Uyumaya devam edin." "Anlaşıldı, Lieu. Yarın görüşürüz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

PAZARTESİ SABAHİ ERKEN SAATLERDE hâlâ rüya görüyordum. Bir görev tamamlanmak üzereydi. SWAT birimlerinin sıralandığı bir koridordaydık ve bir kapının ardında bulduğumuz her şeyi ele geçirmeye hazırdık.

Taktik kıyafetlerimi giymiştim, elimde dolu bir yarı otomatik vardı. Rich yanımda duruyordu, onun da silahı çekilmişti. Kapının arkasında her şeyin cevabı vardı.

Conklin'e "Hazırlan," dedim.

Bacağımı kaldırmış ve kapıyı tekmelemeye hazırlanırken üzerime bir ceset düştü.

Rüya paramparça oldu ve Julie'nin tekrar üzerime indiğini gördüm ve bu sefer işin içinde yaşlı bir köpek vardı.

"Dur bakalım," dedim. "Julie, üzerime atlamak için çok büyüksün." "Öyle miyim?"

"Yapılacak şey şu. Koluna bakayım."

Martha battaniyenin altını eşeliyordu ve Julie bileğiyle bana doğru yaklaştı. Elimi onun ince koluna doladım ve hafifçe salladım.

"Gördün mü? Kolumu salla ve 'Anne' de."

Kolumu salladı ve "Anne" dedi.

"Merhaba tatlım. Okul için hazırlanıyor musun?" dedim.

Dedi ki, "Ben ve babam Martha'yı yürüyüşe çıkaracağız. Sonra da sana sarılıp vedalaşacağız."

"Anladım. Baban seni okul servisine bindiriyor."

"Hadi ama anne. Sen bilirsin."

Sıkıntılı uykumdan keskin bir anı ve vicdan azabıyla sıyrıldım. Joe ve Julie bahar tatili için bugün New York'a uçuyorlardı; bu plan birkaç aydır uygulanıyordu ve beni hâlâ endişelendiriyordu. Ama Julie tek büyükannesini uzun zamandır görmemişti ve New York'u görmeyi çok istiyordu.

Joe Julie'yi aradı. O ve Martha yatak odasından hızla çıktılar.

Ben bağırdım, "Bir dakika bekleyin. Beni bekleyin!"

Yataktan fırladım, bir sandalyenin üzerinde bir tişört buldum, temiz bir eşofman altı aradım, bir çift koşu ayakkabısı giydim, çorap yok, makyaj yok, endişe yok. Ailemi asansörde yakaladım. Julie belime sarıldı ve Martha benim için birkaç nazik sızlanmada bulundu.

Bu yeni bir rekordu; yataktan asansöre üç dakikadan kısa bir sürede ulaştık ama Julie ve Joe ile uçup gitmeden önce geçirdiğimiz zaman paha biçilemezdi.

Dışarıda Joe'ya "Uçağın kaçta?" diye sordum. "Linds," dedi Joe, "bizi SFO'ya götürmesi için bir araba kiraladım."
"Ama neden? Seni ben götürebilirim."
"Bir randevun var, Linds. Geç kalacaksın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Açıkçası zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ve neşeli bir yürüyüş, ağlamaklı veda kucaklaşmaları ve her gün arama sözlerinden sonra Martha'yı eve götürdüm ve onu koridorun karşısında yaşayan hayat kurtarıcı dadımız Bayan Gloria Rose'a teslim ettim.

İş kıyafetlerimi giydim ve son terapi seansım için Dr. Sid Greene'in ofisine gittim.

Ölümcül bir olaya karıştığım için terapim bir inceleme kurulu kararıyla yapılmıştı. Sorumlu tutulmadım ama kolluk kuvvetleriyle çalışan bir psikiyatriste görünmem emredildi. Dr. Greene ile çalışmamın harcadığım zamana değdiğini hissediyordum ama bir saat sonra biteceği için rahatlamıştım.

Dr. Greene'in iki katlı ofis binasının karşısındaki sokağın ortasına park ettim. Alt kattaki zile bastım. Cevap geldi ve içeri girdim, iki kat merdiven çıktım ve Dr. Greene'in bekleme odasına girdim. İç ofisinin kapısına baktım ve bu sabah uyanırken gördüğüm rüyada olduğu gibi, her şeyin cevabının hemen arkasında olduğunu hissettim.

Sanki işaret verilmiş gibi kapı açıldı ve Dr. Greene beni karşılayarak "Lindsay, içeri gel" dedi.

Dr. Greene altmışlı yaşlarında, yuvarlak yüzlü, güler yüzlü ve Adalet Sarayında iyi bir üne sahip bir adamdı. Onu severdim ama duygularıma haftalık dalışlarını kaçırmazdım. Kendimi onun ve benim son aylarda başardıklarımızı özetlememize ve ardından vedalaşıp iyi şanslar dileyerek el sıkışmamıza hazırlamıştım.

Oda güzeldi, ona yirmiydi, bej halı, iki beyaz duvarda pencereler ve iki pencerenin arasında anlam veremediğim üç soyut resim.

Dr. Greene'in karşısındaki geleneksel koltuğuma oturdum ve seansa ona haftamdan bahsetmemi isteyerek başladım. Ben de anlattım - iyisiyle, kötüsüyle ve Cumartesi günüyle, hepsi de bir barajın yıkılması gibi hissettiren bir olayla sonuçlandı.

"Ralph Hammer'ı her kim öldürdüyse, yaptığı işe bakılırsa, alışılmadık bir katil, aşırı başarılı biri. Hammer inatçı, sözünü esirgemeyen, hırsız ve belki de istifçi biriydi ve başka ne olduğunu bilmiyorum. Davayla ilgileniyorum ama benim değil. Ve bu davada ya da herhangi bir davada o gün ne olacağı üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

"Biliyorsunuz, Dr. Greene, harika insanlarla çalışıyorum. Onurlu bir etik ve yasal kurallarımız var ama yine de trafik cezası yazmıyoruz.

İşin içinde her zaman ölüm vardır. Çözmeye çalıştığım cinayetlerin sayısını sayamam. Şu anda Hammer'ın vahşi ölümü ve onu öldüren kişi hakkında çok üzgün hissediyorum. Bu dava beni gerçekten etkiledi.

... ve bunu yapmayan bir tane bile hatırlamıyorum."

Dr. Greene bana doğru eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi.

"Sana şunu sorayım, Lindsay. Emekli olmaya ve başka bir iş yapmaya hazır mısın? Örneğin polislik, idarecilik gibi."

Uzun bir duraksamadan sonra, "Bir zamanlar benim de böyle bir işim vardı. Köşe ofisim ve unvanım vardı ve işi nasıl yapacağımı biliyordum. Şu anda birlikte çalıştığım polislerin çoğunun amiriydim. Birkaç yıl teğmenlik yaptıktan sonra istifa ettim. Gerçek davalarda çalışmak istiyordum ve aynı zamanda benim almadığım riskleri alan insanlara emir vermekten hoşlanmıyordum."

"Vicdanlısın," dedi. "İşte bu yüzden her şeyi ciddiye alıyorsun. Davaları. Ölümler. Emirleri uyguluyor olsanız bile kontrol eksikliği."

Başımınla onayladım ve tansiyonumun yükseldiğini ve uyumakta zorlandığımı ekledim. Aplastik anemi gibi tıbbi bir rahatsızlığım olduğunu ve bu stres seviyesi devam ederse beni çökerteceğini söyledim. "Ve şimdi, her zamankinden daha fazla risk altındayım" diye ekledim.

"Julie."

Başımı salladım. "İyi bir günde yarım anne alıyor. Joe ve dadımız olmasaydı çalışamazdım."

"İşini bırakmaya hazır mısın, Lindsay?"

"Kötü bir dönemden geçtiğimi ya da duvara tosladığımı nasıl anlarım?"

Cevap vermedi, sadece bir metre ötedeki koltuğundan benimle sürekli göz teması kurdu.

Sonunda, "Bu sorunun her iki tarafını da düşünün. Gelecek hafta tekrar konuşalım."

"Dr. Greene. Bunun son seansımız olması gerekiyordu."

"Bence yapmamız gereken daha çok şey var," dedi. "Elbette durabilirsiniz ama bence bir süre daha devam etmeliyiz."

Alay ettim, ellerimi çevirip duvardaki saate, sonra da iyi kalpli doktorun yüzüne baktım. Gözlerimi aramızdaki tablolara diktim ve "Eğer sanatı çözersem, bu işimin bittiği anlamına mı gelecek?" dedim.

"Bunu yaptıktan sonra konuşabiliriz," dedi. "Bir ay daha," dedim.

"Güzel," dedi. El sıkıştık ve ikimiz de gülümsedik.

Sonra Dr. Greene'in ofisinden ayrıldım ve sıkıcı bir gün geçirmeyi umarak Adalet Sarayı'na doğru yola çıktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

YUKI savcılık masasının arkasına oturdu ve Çavuş Philip Birney'in Tanrı yardımcısı olsun diye tüm gerçeği söyleyeceğine yemin etmesini izledi. Meslekte on beş yılını doldurmuş deneyimli bir çavuştu, olay yerine ilk gelen memurdu ve şimdi Yuki'nin yıldız tanığıydı.

Ama bu sabah Birney endişeli görünüyordu. Sahne korkusu olur, ama lütfen Tanrım, bugün olmaz, Birney olmaz. Yuki bu davayı kurban ve San Francisco halkı için kazanmak zorundaydı. Halk ona güveniyordu ve o da onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Yargıç Karen Froman Yuki'ye hazır olup olmadığını sordu. Hazır mıydı? İkinci sandalyedeki Nick Gaines nefesinin altından "Hazır ol" dedi. Çavuş Birney üniforma giyyordu. Bunun dışında kırk yaşlarında, ortalama boy ve kiloda, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, hiçbir şeye bakmayan sıradan bir adam gibi görünüyordu.

Yuki ayağa kalktı, takım elbisesinin ceketini düzelterek küçük ve süssüz mahkeme salonunu geçti ve tanık kürsüsünün hemen önünde durdu.

Yuki Birney'i sertçe selamladı ve dikkatini çekti.

"Çavuş Birney. Söz konusu gün sizi Alamo Meydanı'na getiren neydi?"

Birney içini çekti ve uzun bir süre sonra söze başladı.

"911'i arayan Bayan Carol Linnert. Lewis ve Barbara Sullivan'a ait evin bitişiğinde oturuyor. Bayan Linnert operatöre bir çığlık duyduğunu söylüyor. Kulakları ağır işitiyor, emin olamıyor ama Barbara Sullivan olduğunu düşünüyor.

Yuki, "Peki siz ve ortağınız Sullivan'ın evine vardıktan sonra ne oldu?" diye sordu.

Birney yumruğunun içine öksürdü, boğazını temizledi ve "Tamam. İlk fark ettiğim şey garaj yolunda araba olmaması. Ön bahçe kırılmış ve asıl ev boyalı ve bakımlı. Martin Brodsky, benim ortağım. O ve ben ön kapıya gidip kapıyı çaldık. Cevap yok. Ses yok. Ona evin arkasını kollamasını söyledim."

Birney uzun bir ara daha verdi ve ellerine baktı. "Çavuş Birney?"

Birney, "Üzgünüm. Ön kapıda yalnızım. Görünüşe göre evde kimse yok. Sonra bir ses duydum. Acı çeken bir hayvan gibi. Kapıyı denedim ve kilitli değildi, ben de içeri girdim. Tekrar anons ettim. "SFPD. Burada kimse var mı?" Hala yok.

Cevap ver. Ortağımlı telsizden aradım ve ben evin geri kalanını kontrol ederken ondan Bayan Linnert'i bulmasını istedim. Antredeki kancada asılı bir adam paltosu gördüm. Çocukların oyuncakları oturma odasında. Ahhh, yakalayıcı eldiveni. Oynatıcıda hala çalışan bir video oyunu. Ev yeni boşaltılmış gibi görünüyor ve ev sahiplerinin yakında geri geleceğini hissediyorum. Sesi tekrar duyuyorum. Ben de bodruma koşuyorum."

Birney bu anı yüzünden sarsılmış gibiydi. Yüzü gerilmişti ve kendini kaybetmiş gibiydi. Yuki'nin içinden kürsüye doğru yürümek ve Birney'yi omuzlarından yakalamak geldi. Onu sarsıp kendine getirmek. Seyirciler yerlerinden kıpırdandı. Fısıltılar yankılandı. Çalan bir telefon melodi çalışıyordu.

Bu durum, hayatının yarısı boyunca kendisine Sayın Yargıç diye hitap edilmiş, beş çocuk annesi, sarı saçlı, çekici bir hukukçu olan Yargıç Froman'ı rahatsız etti. Şimdi tokmağını vurdu ve sessizlik istedi. "Telefonlar kapalı. Mahkeme devam ederken konuşmak yok. Bunu bana tekrar söyletmeyin."

Birney boğazını temizledi ve yargıca bakarak, "Genelde böyle değildir. Yaşlı köpeğim dün gece öldü. Sarge on yedi yaşındaydı."

Yargıç, "Ara vermek ister misiniz?" diye sordu.

"Devam etmeyi tercih ederim," dedi Birney. "Olaylarla ilgili hafızam net. Eğer Sayın Yargıç için sakıncası yoksa." "Pekâlâ.

Devam edin o zaman."

Birney kaldığı yerden devam etti.

"Alt katta bir çamaşır odası var ve içeri girdiğimde kırk yaşlarında, belki yüz on beş kilo ağırlığında, bilekleri lavabonun tabanına zincirlenmiş, yerde yatan beyaz bir kadın görüyorum."

Birney şimdi odaklanmış, doğrudan jüriye konuşuyordu.

"Kıyafetleri parçalanmış. Düğmeleri kopmuş, pantolonu yırtılmış, dizlerinin altına çekilmiş, külotu yok. Ağzı tıkanmış ve ayak bilekleri ağırlıklara bantlanmış. Çok sayıda kesik ve oyuktan kanaması var. Sol gözünün yarısı patlamış gibi görünüyor. Başının etrafında kan birikiyor. Birney, "Ona seslendim," dedi. "Cevap vermiyor ama hırıltılı nefes alışını duyuyorum. Yumuşak. Düzensiz. Ortağıma telsizle ambulansa ve dedektife ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. Kadına kendimi tanıttım. Ona yardımın yolda olduğunu söyledim. Bunu kimin yaptığını ve ailesinin nerede olduğunu soruyorum ama hâlâ cevap vermiyor. Onu rahatlatmak istiyorum ama olay yerini kirletme riskini göze alamam. Kapı aralığında fotoğraf çekiyorum ve aletleri yakınlaştırıyorum.

onun yanında. Çok yakında siren sesleri duyacağım."

Yuki, "Bu aletleri listeleyip tarif edebilir misiniz?" diye sordu.

Birney elinin tersiyle gözlerini sildi ve kanıt defterindeki bir sayfayı çevirdi.

Okumuş, "Bisiklet zinciri ve kilidi. Cıvata kesici. Yirmi dört inçlik bir lastik demiri, uzun, tırtıklı bir ekmek bıçağı, bir rulo naylon deniz ipi var. Sarı. İki tane yirmi kiloluk serbest ağırlık ve bir rulo Goril Bandı. Bu, ağzını tıkamak için kullanılan bant. Ve ayak bileklerini ağırlıklara bağlamak için."

Defteri bıraktı ve ekledi, "Bir şey daha var. Kapının yanındaki duvar kağıdında kanlı bir el izi ve kanlı bir parmakla yazılmış gibi görünen bir yazı var. 'Seni seviyorum' yazıyor. Bunun birkaç fotoğrafını çektim."

Yuki fotoğrafları kanıt olarak sundu ve jüri başkanı emekli lise fen bilgisi öğretmeni George Campbell'a verdi. Birney başarmıştı. Kederinin üstesinden gelmeyi başarması ve jüriyi de etkileyen dürüst, duygusal bir ifade vermesi onu çok etkilemişti.

Tanığına son bir soru yöneltti. "Bodrumda bulduğunuz kadının kimliğini doğrulayabilir misiniz?"

"Barbara Sullivan."

Yuki ona teşekkür etti ve Yargıç Froman'a "Çavuş Birney'e başka sorumuz yok, Sayın Yargıç" dedi.

BÖLÜM 13

Sanık Lewis Sullivan'ın avukatı AVUKAT MAURICE SWITZER ayağa kalktı ve "Savunmanın şu anda sorusu yok" dedi.

Yuki koridorun karşısındaki avukat masasına baktı. Lewis Sullivan dosdoğru önüne bakıyordu. Duruşma başlamadan birkaç gün önce buldog avukatı Cal Talbot'un yerine Mo Switzer'ı getirmişti. Switzer çekici, alçakgönüllü biriydi ve jüri üyelerine sempatik bir yüz ifadesi takınabilir, ardından da şapkasından güzel bir kapanış konuşması çıkarabilirdi. Eğer jüri üyeleri Mo'yu onun kadar severlerse, sadece kişiliği bile kararı değiştirebilirdi.

Cindy mahkeme salonunun arka tarafındaki tercih ettiği koltuktan duruşmayı izledi. Kocaya yöneltilen cinayete teşebbüs suçlaması ve ölümle sonuçlanan eş istismarı büyük bir manşet haberinin içeriğine sahipti.

Yuki bir sonraki tanığın çağrılmasını istedi.

Memur Martin Brodsky, mavilerini giymiş ve şık saç kesimiyle mahkeme salonunun kapısından içeri girdi. Koridordan tanık kürsüsüne doğru yürüdü ve yemin etti.

Brodsky otuz yaşındaydı, yakışıklıydı, biraz ukalaydı ve Yuki onun riskli biri olduğunu düşünüyordu. Ancak Birney onu sevmiş ve şöyle demişti: "Marty iyi bir polis. Ve detaylara karşı keskin bir gözü var."

Yuki kuyunun içinde, hem tanığı hem de jüri locasını net bir şekilde görebileceği bir pozisyon aldı.

"Memur Brodsky, Çavuş Birney ile birlikte Sullivan'ın evine gittiniz mi?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle öyle."

"Bayan Sullivan'ı ilk kez ne zaman gördünüz?"

"Sağlık görevlileri onu sedyeyile dışarı çıkardığında gördüm. Tamamen dağılmıştı. Yaralı ve bilinci yerinde değildi."

Yuki'nin yönlendirmesiyle Brodsky, ambulansın kurbanla birlikte uzaklaştığını, kendisinin ve iki müfettişin, kurbanı Barbara Sullivan olarak teşhis eden 911 arayıcısı Carol Linnert de dahil olmak üzere Sullivan'ların komşularıyla görüşüğünü ifade etti.

Brodsky ayrıca başka bir komşu olan Peter Hayes'in kocasını çiftin yedi ve on bir yaşlarındaki iki oğluyla arabayla giderken gördüğünü ve Hayes'in kendisine çocukların öğle yemeği için nereye gitmekten hoşlandıklarını söylediğini ifade etmiştir.

Yuki Brodsky'ye "koca" derken davalı Lewis Sullivan'ı mı kastettiğini sordu. Brodsky öyle olduğunu söyledi ve sonra ne olduğunu açıkladı.

Brotsky, "Sullivan'ın evinden yarım mil ötede bir Arby's var," dedi. "Ortağım ve ben oraya gittik. Kocası Bay Sullivan'ı çocukları Kevin ve Stephen ile öğle yemeği yerken bulduk.

"Bay Sullivan içeri girdiğimizi görür görmez çılgına döndü ve avukatını çağırmakla tehdit etti. Ben de 'Misafirimiz olun' dedim. Sonra onu koltuğundan kaldırırken, 'Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?' dedi. 'Kendi iyiliğin için sessizce gel' dedim. Oğullarınızı getirmesi için birini çağıracağım, da-da-da-da-dah."

"Peki sonra ne oldu?"

"Bana yumruk attı, Phil ve ben onu yere fırlattık. Yiyecekler her yere uçtu. Çocuklar çığlık atıyor ve ağlıyordu. Yedek ekip restorana girdi. Phil ve ben Sullivan'ı aldık, destek ekip de çocukları aldı ve hep birlikte salona gittik. Sullivan'ı saldırı, cinayete teşebbüs ve reşit olmayanların refahını tehlikeye atmaktan tutukluyoruz ve CPS gelene kadar onlarla birlikte bekliyoruz."

Brotsky'nin ifadesi açık, net ve tartışılmazdı.

Yuki, "Sullivan'ın evine daha önce hiç aile içi bir anlaşmazlık çağrısı üzerine gönderildiniz mi?" diye sordu.

Brotsky cevap vermeden önce Switzer itiraz etti.

Yuki, Yargıç Froman'a, "Sayın Yargıç, önceki suçlar bir davranış biçimine bağlıdır" dedi.

"Kabul edildi. Soruya cevap verin, Memur Brotsky."

"Hayır, Sayın Yargıç. Daha önce Sullivan'ın evine hiç gitmedim."

"Başka sorum yok. Teşekkürler, Memur Brotsky."

Switzer yine Yuki'nin tanığına soru sormadı, ancak Brotsky'yi daha sonra çağırma hakkını saklı tuttu.

BÖLÜM 14

Salı sabahı erkendi.

Dr. Greene ile randevumdan sonra, Pazartesi gününü uyuklayarak geçirdim, işte çok az saat çalıştım, Joe ve Julie'yi aramayı kaçırdım.

Julie saat on buçukta New York'tan aradığında Martha'ya doğru yürüyordum.

"Simit yedim. Krem peynirli" diye bağırdı.

"Krem peynir, değil mi?"

"Her şeyiyle."

Joe hatta, "Nasılsın, Linds? Biz iyiyiz. Büyükannem Julie'ye eski bebeklik fotoğraflarımı gösterdi. Julie benim o bebek olduğuma inanmıyor."

Güldü ve arka planda Julie'nin kıkırdadığını duyabiliyordum. Joe'yu gezegenime getirmek yerine ona "Meşguldüm ama bu akşam konuştuğumuzda sana yetişirim" dedim.

Kıyıdan kıyıya öpüştük ve Gloria Rose "İşte buradayım" diye seslendiğinde daha yeni ayrılmıştık. Martha havlamaya ve dans etmeye başladı, ben de tasmaını Bayan Rose'a uzattım.

On beş dakika sonra, sabah kalabalığını atlattıktan sonra Harriet Caddesi'ndeki üst geçidin gölgesine park ettim. Binanın ana girişine kadar yürüdüm, rozetimi gösterdim, silahımı metal dedektöründen geçirdim ve ardından dört kat merdiven çıkarak Cinayet Masası'na gittim.

Kapının hemen içinde yaklaşık bir metre yüksekliğinde menteşeli ahşap bir kapı var ve kapının hemen ötesinde ön büro ve bekçimiz bulunuyor. Emekli mahkeme memuru Bobby Nussbaum. Bob'un görevi gelen aramaları yanıtlamak, içeri girenleri ve rastgele davetsiz misafirleri engellemek.

Masasının önünden geçerken parmaklarımı sallayarak "merhaba" dedim. O da salladı. Ekip odamız, tepedeki floresan tüplerle aydınlatılan, hayal kırıklığıyla sönmölen ve ekibimizin uyumu, teğmenimize duyduğumuz saygı ve davaları kapatıp tahtadan çizdiğimiz ısıtlı olaylarla yükselen, gösterişsiz, kırka kırk metrelik bir alandı.

İki sıra halindeki gri metal masaların yanından geçerek Conklin, Alvarez ve benim kendimize ait olarak belirlediğimiz çalışma alanına doğru yürüdüm. Üç masamız kare bir U şekli oluşturuyor ve benim masam diğer ikisini birleştiriyordu. İki ortağım telefonla konuşuyordu ama Alvarez ben yaklaşırken "Hey" dedi.

Müfettiş Sonia Alvarez otuzlu yaşlarının başında, sokak zekasını kullandığı Las Vegas Polis Teşkilatı'ndan yeni taşınmış, uzun bacaklı, esmer bir kadındır.

Vice'da gizli görevde. Komik, zeki ve iyi bir melodi tutturalabiliyor. Şimdi SFPD'de, Cinayet Masası'nda iş başında eğitim alıyor.

Rich telefonu kapattı ve "Boxer, e-postanı kontrol et." dedi.

Biz üç ortak, bir davada hiçbir arayı kaçırmamak için iş hesaplarımızın şifrelerini paylaştık.

"Günaydın. Önce kahve," dedim el çantamı masamın alt çekmecesine yerleştirirken.

Alvarez de bana "Bunu görmek isteyeceksin" diyerek görüşmesini sonlandırmıştı.

"Kahveden hemen sonra."

"Bak ne diyeceğim," dedi Alvarez. "Sen mektuplarını aç, ben kahveyi getireyim." "Tanrım," diye mırıldandım. "Acelen ne?"

"Siz ikiniz kalın," dedi Conklin. "*Ben* kahve getireyim."

Tamam o zaman. Her neyse. Yenilenmiş Dell'imi açtım ve "yeni posta "ya bastım. Gelen kutuma göz atarken konu satırında "Ralph Hammer" yazdığını gördüm.

Frene bastım, bir tuşa dokundum ve e-posta açıldı. "Eke bakın." yazıyordu. Ve "Karartma" diye imzalanmıştı.

Hâlâ aileme veda etmenin, Dr. Greene'le geçirdiğim çalkantılı seansın etkisindeydim ve şimdi Ralph Hammer'ın adı beni Cumartesi gecesine geri götürüyordu.

Mutlu bir şekilde unutacağım bir geceydi.

BÖLÜM 15

RICHIE masamın üzerine otel tarzı porselen bir fincan sade kahve ve dört paket şeker koydu.

"Blackout' kim?" diye sordum. "Spoiler yok," dedi.

Video ekine tıkladım ve ekranımın tamamını kaplayan bir pencere açıldı. Sanki bir arabanın arka koltuğunda oturuyordum ve gözlerim bir adamın kafasının arkasından birkaç santim uzaktaydı. Ralph Hammer'ın kafası.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Şok tabancasını kavrayan deri eldivenli bir el göründü. Silahı taşıyan adam konuştu, sesi dijital olarak geliştirilmişti ama netti.

"Zamanın doldu, dostum."

Şoför başını kırk beş derece çevirdi ve Cindy'yi taciz edeni profilden tanıdım. Ralph Hammer da müstakbel katilini gördü.

"Hayır. Yapma." diye bağırarak geri çekildi.

Bir el şok tabancasını Hammer'ın boynuna dayadı. Ne olacağını biliyordum ama gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Silahın elektrik çapağını duydum, şok tabancası kaybolmadan önce Ralph Hammer'ın kaskatı kesildiğini ve eldivenli ellerin boynuna bir tel halkası geçirdiğini gördüm. Bu bir boğma teliydi, iki tahta sapa tutturulmuş bir tel; dünyanın her yerinde katiller tarafından kullanılan ucuz ve etkili bir alet.

Eldivenli eller kolları kavrayıp teli sıkıca çekerek Ralph Hammer'ın beynine giden kan akışını keserken onlara sabitlenmiştim. Hammer koltuktan kalkarken insanlık dışı sesler çıkarıyor, kesin ölümle savaşırken boynunu tutuyordu.

Ekran karardı. Ortaklarımı açtım.

"Hey. Bir dahaki sefere beni uyar, neden yapmıyorsun?"

Alvarez, "Henüz bitmedi," dedi.

Lanet olsun. Alvarez'i severim ama bu gaf beni kızdırdı. Söyleyecek daha çok şeyim vardı ama eldivenli bir el tekrar ekranımdaydı, bu sefer susturuculu bir Ruger Mark IV'ü tutuyordu. İki sessiz patlama oldu. Objektife kan sıçradı, ama çizgiler arasında Hammer'ın vücudunun görüş alanından çıktığını görmeye yetecek kadar netlik vardı.

Açı değişti. Bayside Alışveriş Merkezi'nde günün sonunu suikastçının gözünden gördüm; arabalar ve yayalar tek tek ve gruplar halinde akıp gidiyordu, kimse katile bakmıyordu.

Sonra benimle konuştu.

"İyi biçim, değil mi, Çavuş? Hızlı, kötü bir ölüm. Burası Blackout, kapatıyorum."

Video karardı.

Ağzımı kapattım, Conklin'e baktım, Alvarez'e bakmak için döndüm ve "Brady bunu gördü mü?" diye sordum.

Conklin, "Bunu senin yapman gerektiği konusunda anlaşmıştık" dedi.

Brady'nin ofisi nezarethanenin en ucunda, camla çevrili küçük bir yerdi. Orta koridora ve odanın uzunluğuna baktığımda Şef Clapper'ın Brady'nin masasının karşısında oturduğunu görebiliyordum.

Patronuma bir mesaj yazdım: "Bu Hammer'ın cinayetinin bir videosu. Acil." Cinayet bandını taktım ve Gönder tuşuna bastım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Brady'nin notumu okumasını, soğukkanlılıkla işlenmiş cinayetin korkunç videosuna bakmasını ve bana bir işaret vermesini bekledim. Ama ben ona o korkunç videoyu gönderdikten beş dakika sonra Clapper'la hâlâ derin bir sohbe dalmışlardı.

Claire bana mesaj attığında ofisine gitmek üzereydim. "Önemli, Lindsay. Aşağı gelebilir misin?"

Brady'nin kapısına vurmak yerine, ofisinin önünde duran Brady'nin asistanı Brenda'ya zili çaldım.

"Bren. Birkaç dakikalığına adli tabibin ofisine gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa ara."

Brenda, "Tamamdır." dedi.

Conklin ve Alvarez ortak hesabımızdan videoya erişmiş ve ekranlarında oynatmışlardı. Onlardan tüm veri tabanlarında Hammer ve "Blackout" takma adıyla ilgili bir şey bulmalarını istedim.

Conklin, "Hammer'ı zaten VICAP ve AFIS suç veri tabanlarında araştırdık," dedi. "Fama'nın bize söylediklerine ekleyecek bir şey yok. Hammer küçük çaplı bir kaybedenmiş. 'Karartma' yüzlerce farklı şekilde karşımıza çıkıyor; bir sahnenin sonu, bilinç kaybı, elektrik kesintisi, hepsi uygun, ama bir isim değil. Daha derine inebilecek bir bilgisayar teknisyenim var."

"Güzel. Mümkünse videoyu bir telefona ya da bir kimliğe kadar takip etmek ve bu iğrenç görüntünün nasıl kaydedildiğini bulup bulamayacağını sormak istiyoruz. Birazdan dönerim."

Ekip odasından çıktım, yangın merdivenlerinden koşarak indim, lobiden arka kapıdan çıktım, sonra adli tabibin ofisini salona bağlayan koridor boyunca hızlı adımlarla yürüdüm. Kapıyı açtım ve ön masaya doğru adım attım. Yeni resepsiyon görevlisi yirmi yaşlarındaydı, kehribar rengi gözlük takıyordu ve çok ciddi görünüyordu. Ona rozetimi taktım ve beklendiğimi söyledim.

"Lütfen oturun." dedi.

Yaşlı bir kadın sıradaki sandalyelerden birine oturmuş, elleriyle gözlerini kapatmış, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Otopsi öncesinde, sırasında ya da sonrasında Claire'le birlikte içeride değer verdiği biri vardı. Resepsiyon görevlisinin yanındaki kapı açıldı ve Claire beni içeri buyur etti.

Dr. Claire Washburn ile ben devriye görevindeyken o da adli tabiplikte patolog olarak çalıştığı dönemden beri çok yakınız. Tüm o yıllar boyunca en iyi arkadaşlardık, aramızda hiçbir sır yoktu. Şimdi, ben Cinayet Masası'nda tükeniyordum ve Claire oyununun zirvesindeydi.

"Senin için bir şeyim var kızım," dedi.

İç koridordan soğuk hava deposuna doğru yürüdük. Orada Claire bir çekmece açtı ve mavi örtüyü indirerek alnında bir kurşun deliği olan yetmiş yaşlarında bir adamı ortaya çıkardı. Göğsünde iki delik daha vardı.

Claire, "Adım Jacob Johnston." dedi.

Bana bilgi verdi: cesedin dün Taylor Caddesi'nde bulunduğunu, Merkez İstasyonun davayı Güney İstasyonuna devrettiğini söyledi. Merkez'in cinayet masası zayıftı ve sadece gece vardiyası cinayet vakalarını kabul ediyordu. Sekizden sekize kadar olan gece vardiyalarının bile yetersiz olduğunu tahmin ettim.

Claire, "Seni bu işe bulaştırmazsam beni öldürürsün." diyordu.

Dikkatim Johnston'ın vücudundaydı. Görünen yaşına göre fiziksel olarak formdaydı ve alnına isabet eden kurşun kesinlikle öldürücü bir atış gibi görünüyordu.

"Buraya bak," dedi Claire.

Boğazındaki iki deliği işaret etti. Daha iyi görebilmek için eğildim. Adrenalin beni ateşledi ama beynimin Johnston'ın şok tabancası yanıklarıyla Ralph Hammer'ın cinayet videosunu birleştirmesi birkaç saniye daha sürdü.

Claire diyordu ki, "Sadece teori. Şok tabancası onu yere serdi ama bayılmadı. Johnston'ın karşılık verdiğini tahmin ediyorum."

Boynunu yeniden saran Claire devam etti.

"Hipotez. Bay Johnston ölmeyi reddetti ve saldırgan da onu vurdu. Önce kafasına, sonra göğsüne."

"Bana başka birini hatırlattı," dedim ve Claire'e Ralph Hammer cinayetinin videosunu, katilin Hammer öldükten sonra ona iki el ateş ettiğini anlattım.

Resepsiyon görevlisi sallanan kapıları itti.

"Doktor. Bayan Johnston sizinle konuşması *gerektiğini* söylüyor. Histerik durumda." Aynı anda Conklin'den bir mesaj aldım: "Burada size ihtiyaç var."

Claire'e veda ettim ve hızlı adımlarla ekip odasına doğru yola koyuldum. Yürürken aklımda genişleyen bir soru çemberi vardı. *Johnston ve Hammer aynı katil tarafından mı öldürülmüştü? Eğer öyleyse, üçü arasında nasıl bir bağlantı vardı? Ve o katil neden bana, kendisine karşı açılacak bir cinayet davasında delil olacak bir kanıt göndermişti?*

Teğmen Jackson Brady ve Şef Charles Clapper koridordan çıktıklarında masama henüz ulaşmıştım.

Brady dedi ki, "Boxer, sen benimlesin. Conklin, Alvarez, bir arabayı kontrol edin ve bizi takip edin."

Clapper hepimize "Orada buluşuruz." dedi.

Bryant Caddesi'nde Conklin'in havuzdan çıkan bir arabaya imza atmasını beklerken Brady'ye nereye gittiğimizi sordum.

"Bir daha gitmeyi umduğum son yere. Asla."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

BRADY'NİN SESİ polis telsizinin cızırtısı ve açık pencereden gelen trafik gürültüsü arasında zar zor duyuluyordu. Camı açtım ve telsizi kapattım.

Brady'ye "Konuş benimle." dedim.

Dedi ki, "Clapper'ın bana söylediği bu. Bahar tatilindeki bir çocuk bu sabah dokuz sularında sahilde yürüyormuş. Dalgaların üzerinde büyük bir şey görmüş. Çocuk onun bir fok ya da çöp torbası olduğunu düşünmüş."

"Bedenler mi? Ne demek istiyorsun?"

"Yirmili yaşlarında bir kadın, göğsüne bağlı bir taşıyıcıda bir bebek."

Ellerimi ağzıma kapattım ve orada tuttum ama Brady konuşmasını bitirmişti. O arabayı sürüp telefon ve telsizle işini hallederken ben de bir kenara kaldırdığım ama unutmadığım anılarımı hatırlamaya çalışıyordum. Baker Plajı. Kızıl saçlı bir bebek. Öldürülmüş. Annesi, siyah saçlı ve öldürülmüş, cesedi China Beach'te bulunmuş. Soyadı Burke. Evan Burke'ün torunu ve gelini.

Yanımdaki Brady arabayı önce Bowley Caddesi'ne, sonra Gibson Yolu'na çevirdi ve Baker Plajı'nın yukarısındaki kayalıkta bulunan otoparka yaklaşırken yavaşladı. Birkaç Ulusal Park Hizmeti aracı bizden önce gelmişti ve iki SFPD kruvazörü otoparka erişimi sadece kolluk kuvvetleriyle sınırlandırıyordu.

Üniformalı bir memur Brady'ye bir pano uzattı. Arkamızdan gelen Conklin gibi o da tutanağı imzaladı. Ekibin bir araya gelmesini beklemedim. Brady frene basar basmaz araçtan indim ve uçurumun kenarına doğru yürüdüm. Büyük dalgalar kükrüyordu. Derin nefesler aldım ve panoramik manzaraya baktım: Golden Gate Köprüsü, Marin Headlands ve Lands End Lookout'un ötesine uzanan kesintisiz gökyüzü ve deniz manzarası. Ama buranın güzelliği keyfimi yerine getiremedi.

Çözülmemiş bir davanın cinayet masası dedektiflerini emekli olduktan sonra bile rahatsız etmesi yaygın bir durumdur. Bu polisler kurbanların çerçeveli resimlerini taşır ve cinayet kitaplarını evlerine götürürler. Dava kapanmadan önce neleri kaçırdıklarını merak ederek güncel haberleri incelerler.

Lorrie ve Tara Burke'ün ölümleri de benim için böyleydi, ancak göze çarpan bir istisna vardı: davaları çözülmüştü. Katilleri hapisteydi. Yine de ölümlerinin acısı beni hiç terk etmedi.

Kendime kendime gelmemi söyledim ve gözlerimi tepenin altındaki bir kilometre uzunluğundaki kum hilaline indirdim. Devriye memurları ve bir CSU minibüsü sahile inmişti. Polis kumsalın büyük bir bölümünü kordon altına almış ve olay yerini korumak için hazır bekliyordu. Kriminal laboratuvar müdürümüz Gene Hallows, Clapper'a bilgi verirken eliyle işaret etti. Tehlikeli madde giysileri içindeki CSI'lar minibüsten indi. Onların ötesinde, gelgit, kum ve deniz arasındaki köpük sınırında bir cesedi yavaşça kaydırdı.

Otoparkta görevli bir memur arkamdan geldi ve benim gördüğümü gördü.

"Tanrım, Tanrım" diye mırıldandı. Yine deja vu yaşıyorum."

Başımın döndüğünü hissettim. Gözlerimin önünde iğneli ışıklar parladı ama ben daha düşmeden biri sol kolumu kavradı ve elini arkama koydu. Brady.

"Ben iyiyim," dedim.

"Hadi oturalım."

"Ben iyiyim."

"Değilim," dedi. "Hazır olduğunuzda, iyice bakın."

Bu kez cesetlere baktığımda bunu fark etmemem mümkün değildi. Lorrie ve Tara Burke gibi, ölen bebek kızıl saçlı, annesi ise esmerdi.

Brady, "Hallows söyleyene kadar aşağı inemeyiz," dedi.

Brady'nin koluna girdim ve onunla birlikte otoparktaki kargaşaya geri döndüm.

BÖLÜM 18

Cindy, tercih ettiği mahkeme salonunun arka tarafındaki koltuğundan Yuki'nin Barbara Sullivan'ın komşusu Carol Linnert'i sorgulamasını izledi. *Chronicle*'ın yayıncısı ve baş editörü Henry Tyler'dan bir mesaj geldiğinde notlar alıyordu. "Baker Sahili'nde iki ceset var. Beni ara."

"Beklemede kalın."

Cindy ağır çantasını kaptı ve bir mahkeme memurunun kapıyı açtığı çıkışa doğru ilerledi. Koridora çıktığında Henry'yi özel hattından aradı.

"Bunu kontrol etmek isteyeceksin, Cindy. Baker Plajı. İki saat önce çocuklu bir kadın kıyıya vurmuş. Peretti seni almaya geliyor."

Michael Peretti, Cindy'nin en sevdiği fotoğrafçı ve kameramandı. Cindy'den bir karış daha uzun olan Mike, hem kalabalığın başının üzerinden çekim yapıbiliyor hem de kalabalığın içinden geçebiliyordu.

Cindy asansörle lobiye indi ve Bryant'a ulaştığında Mike'ı aradı. Bir korna çaldı ve sesi gözleriyle takip ederek caddenin uzak tarafında çift park etmiş yeşil bir Jeep Comanche gördü. Cindy ışığın karşısına geçti, yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve kendini cipin içine attı. Cindy polis telsizini her zaman yanında taşırdı ve şimdi onu çantasından çıkarıp ön panelin üzerine yerleştirdi.

"Mike. Bu çok ürkütücü."

Peretti dedi ki, "Dayan, Spooky. Kemerini bağla." O da yaptı.

Mike trafiğe çıkınca Cindy telsizi açtı ve net bir sinyal alıncaya kadar ayarladı. SFPD merkezi Mission'daki bir içki dükkânında silahlı bir soyguna müdahale ediyordu.

Peretti, "Size bildiklerimi anlatacağım." dedi.

Güvenli bir şekilde varış noktalarına ulaştıklarında Cindy hızlanmıştı; her zaman güvensiz olmasıyla bilinen Baker Plajı açıklarında sörf yapan bir kadın ve bebek bulunmuştu. Dikkatsiz gözü pekler o sularda ölmüştü.

O ve Peretti bunun bir boğulma olabileceği ihtimalini tartıştılar ama "bebek" kelimesi Cindy'yi alarma geçirdi.

"Bilgisiz genç bir annenin bebeğini suya daldırmış olması mümkün, ama içimden bir ses 'hayır' diyor."

Mike, Tyler'ın Cindy'yi ülkenin dört bir yanındaki gazeteciler tarafından haber yapılan bir davadan çekmesiyle aynı nedenden dolayı kabul etti. Baker Plajı'ndaki bu olay Lorrie ve Tara Burke'ü fazlasıyla anımsatıyordu.

Ve bugünlerde kimse katillerini Cindy Thomas'tan daha iyi tanıyamazdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Kendimi olacaklara hazırlamak için harcadığım kısa sürede, otoparkın girişinde toplanan gürültülü kalabalık daha da kabalaşmıştı. Devriye memurları sırayı tutmuş, arabalara el sallıyordu. Bu arabalardan bazıları yola park etti ve başına buyruklar sürüden ayrılarak yaya olarak sahile doğru ilerledi. Devriye arabaları erişim yolunda hızla ilerleyerek önlerini kesti.

Şeridin arkasındaki polis sırasına katıldım ama Cindy itişip kakışan kalabalığın arasından sıyrılınca ben de sıramı bozdum.

Arkadaşımı gördüğüme o kadar sevinmiştim ki.

Ama beni görmemişti. Conklin'e seslendi ve o da başını salladı, *hayır, hayır, hayır*. Yani, hayır, ona bir teklif vermeyecekti. Rich haklıydı, ama onun şöyle dediğini duydum: "Bir şeyler yazmamı *istiyorsun*, Rich. *Yardım* edebilirim."

Cindy daha önce de davaları kırmıştı.

Brady elinde megafonla kasete yaklaştı. "Hepiniz dinleyin. Sessiz olun."

Kaslı, platin sarısı saçlı ve Güneyli aksanının izlerini taşıyan heybetli bir figür olan Brady adını ve rütbesini söyledi. Kalabalık sessizleşti, teğmenin söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

"Arkadaşlar, bu yeni bir durum ve ne olduğunu bilmiyoruz. Bilseydik bile devam eden bir soruşturma hakkında yorum yapmazdık. Basın mensupları, sizden şahsen rica ediyorum, lütfen ölenlerin resimlerini yayınlamayın. Henüz kimlikleri belirlenmedi. Ailelere haber verilmedi. Eğer bilgisi olan varsa lütfen ihbar hattını arasın. En kısa sürede size geri döneceğiz."

Brady telefon numarasını verdi ve megafonu indirdi. Cindy adımı söylediğinde bana doğru geliyordu.

Ona ulaştım ve elini tuttum. "Cindy, yapamam..."

"Lindsay, bu beni korkutuyor." "Beni de."

"Evan Burke'ü düşünüp duruyorum. Lorrie ve Tara'yı öldürdüğünü itiraf etti, değil mi? Doğru adamı yakaladık mı?"

Cindy'ye "*Tabii ki yaptık*," dedim.

Cindy Burke konusunda tartışmasız bir uzmandı ama kendine güveni sarsılmıştı. Burke kaynaklı travma sonrası stres bozukluğunun etkileriyle boğuşuyor olmasından endişeleniyordum.

"Yaklaşık on dakika içinde bilgi talebiyle birlikte fotoğrafları gönderebilirim" dedi.

"Çok erken Cin. Kayıp oldukları bildirilmiş olabilir."

Polis hattı ayrıldı ve ME'nin minibüsü sahile giden servis girişinden geçerek ilerledi.

"Cindy. Gitmem gerek."

Brady bana işaret etti ve birlikte olay yerine doğru yola çıktık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

BRADY, CONKLIN, ALVAREZ ve ben sahilde durmuş olay yeri inceleme ekiplerinin çalışmalarını izliyorduk. Bölgede kurbanlarla ilgili olabilecek her şey aranmış ve hiçbir şey bulunamamıştı. Ve sonra, Baker Plajı'ndaki kurban Burke'ün torunu olduğunda ve kendisi SFPD'nin yeni şefi olduğunda yaptığı gibi, Charles Clapper dalgalı dalgalara adım attı.

Bu kez Clapper'ın yerine adli tıp başkanı olan Gene Hallows da ona katıldı.

Birlikte çalıştılar; Clapper ölü kadının kollarının altından tutarken, Hallows da ayak bileklerini kavradı. Birlikte anneyi kaldırdılar, bebek hala ona bağlıydı ve onları kuru karaya taşıdılar.

Yakınlarındaydım ve kadının su ve dalga altında bile güzel olduğunu gördüm. Şimdi giysilerinden su akıyordu. Paltosu açılmış, kırmızı beyaz kazağı ve koyu gri pantolonu ortaya çıkmıştı. Kollarını destekleyecek kimse olmadığı için kolları yanlarından düşmüş ve gövdesinin altında asılı kalmıştı. Parmaklarından ve uzun siyah saçlarından deniz suyu damlıyordu. Botlarından biri çıkmıştı ve çıplak ayağı şişmiş ve fazlasıyla insani görünüyordu.

Ama *beni* öldüren bebeğin yüzüydü. Başka tarafa bakamadım. Yaklaşık bir yaşındaydı ve aklımda Julie'nin o yaştaki haliyle ilgili net bir imaj vardı. Afacan. Alıngan. Giggly. Bu açılardan Julie değişmemişti ama büyümüştü. Şimdi neredeyse beş yaşındaydı, her gün yeni şeyler yapabiliyordu, bu küçük kızın ...

Clapper ve Hallows'un cesetleri çarşafla kaplı bir sedyeye yerleştirmelerini ve Claire ve ekibiyle birlikte sedyeyi minibüsün içine kaydırmalarını izledim. Claire'in onayıyla önlüğümü giydim, eldivenlerimi taktım ve arka kapıdan tırmanıp bir teknisyen cesetleri sararken kenara çekildim.

CSI sahilde fotoğraflarını çekmişti. Claire morgda fotoğraf çekecek ve her iki set de Brady'ye gönderilecekti. Gün bitmeden bilinmeyen kurbanlar hakkında bir dosyamız olacak ve işimiz başlayacaktı.

Claire dedi ki, "Linds. Gitmemiz gerek."

"Tabii. Sonra görüşürüz."

"Bana günün geri kalanında dış sınavları yapmam için izin verin."

Birbirimize uzandık ve o dar alanda bile sarılmayı başardık. Sonra minibüsten geri çıktım.

Brady bana seslendi. Gardırobumdaki örtüyü çıkardım ve onun yanındaki ekip arabasına bindim. Tekrar yola çıktığımızda, dikkat çekici bir şekilde

ama söyleyecek bir şeyim yoktu.

Dedi ki, "Lindsay. Beni dinle. Nasıl hissettiğini biliyorum ve olması gereken de bu. Ama kızmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin? O kadın için. Bebeği için mi? Benim için mi? Buraya geldiğimden beri seni tanıyorum. Benden daha fazla dava kapattın. Rekor sende. Çıldır demiyorum. Akıllıca kız. Kurbanların sana ihtiyacı var ve bu dava senin."

"Brady. Claire bunların cinayet olduğunu söylemedi."

"Tekrar ifade edeyim. Eğer biri bu kadını ve çocuğunu öldürdüyse, onu yakalamalıyız. Ve tekrar söylüyorum. Bu senin davan."

Anladım.

Ekip odasına döndüğümde Brady'yi ofisine kadar takip ettim. Kafasını çevirip beni gördüğünde acı içinde olduğunu gördüm. "Ne?" diye bağırmasını bekliyordum.

Devam ettim.

"Brady. Sana Ralph Hammer'ın cinayetinin videosunu gönderdim. Hemen görmelisin."

BÖLÜM 21

CAPPY VE CHI, Karartma Ekibi için saat 18:00'deki görev gücü toplantımıza geç kalıyorlardı, bu yüzden üçümüz boş köşe ofise gittik ve onlar olmadan başladık. Alvarez beyaz tahtaya bir zaman çizelgesi çizdi; Conklin ve ben Ralph Hammer'ın morg fotoğraflarını bantladık. Sandalyeleri iyi kullanılmış metal masaya çektik ve kapı açılıp Cappy tek başına içeri girdiğinde çalışmaya hazırдық.

"Chi birkaç işi hallediyor. Bir dakika bekle," dedi ve 270 kiloluk ağırlığını Alvarez'in yanındaki koltuğa bıraktı. Cappy McNeil, Zodiac Katili davasında bile çalışmış, ünlü bir cinayet masası dedektifidir; Bay Area'da geniş bir muhbir ağına ve Paul Chi gibi harika bir ortağa sahiptir. Chi, Cappy'nin yarısı kadar meslekte çalışmış olsa da yorulmak nedir bilmiyor ve Mensa sınıfı beynini birimize taşıyor.

O'Neil ve Chi, Marin County Polisi'yle işbirliği yaparak günlerini Sausalito'da Ralph Hammer'ın dairesini didik didik ederek, adamın ölümüne neden olabilecek herhangi bir şey arayarak geçirmişlerdi. Cappy'nin yüz ifadesini okuyamadım. Hepimiz gibi yorgun ve bitkin görünüyordu.

Sorgulamasına başladı.

"Hammer, Mill Valley'nin dışında bir garajın üzerinde bir daire kiraliyordu. Tam bir çöplük olan garajı tamamen kullanıyordu. Alanın yarısı, envanterini çıkardığımız buluntu eşyalarla dolu tabandan tavana çuvallardan oluşuyordu: konserve ürünler, eski dergiler, baloncuklu naylonlar ve etiketleri hala üzerinde olan tişörtler. Garajın diğer yarısı ise arabası içindi.

"Dairenin üst katında daha fazla ıvır zıvır torbası, yerde senaryo yığınları bulduk ve bilgisayarını yerel polise teslim ettik. Ev sahibi şöyle demiş, aynen aktarıyorum," Cappy defterini açıp okudu, "'Ralph bütün gün uyuyor, çoğu gece dışarıda, eve hiç kız ya da arkadaş getirmemiş. Hammer'ın yarı zamanlı bir barmen ve yazar özentisi olduğunu düşünüyor."

Cappy, Chi ile birlikte Ralph Hammer'ı birinin neden öldürmüş olabileceğine dair hiçbir kanıt bulamadıklarını söyleyerek özetledi.

"Ama," dedi Cappy muzipçe, "arkadaşımız Chris Fama bize bir şey verdi. Bu ya kocaman bir sıfır ya da kızgın bir ipucu."

Alvarez, "10 dolarına bahse girerim ki bu bir ipucu." dedi.

Keşke. Küçük bir mola bile beni aya gönderirdi.

Kapı tekrar açıldı ve Chi odaya girdi, ceket giymiş, kravat takmış, ayakkabılarını boyatmış ve saçlarını kestirmişti. Geç kaldığı için özür diledi ve sonra Cappy'nin bizi bıraktığı yerden devam etti.

"Az önce Fama ile konuştum. Cindy'nin kitabının bir kopyası Hammer'ın arabasında bulunmuş, Blackout onu vurmuş."

Conklin "Oha" dedi.

Chi dedi ki, "Beklentilerinizi kontrol altında tutun. Bu eyalette bir sürü esmer var ama Baker Sahili'nde karaya vuran sadece bir kişi var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

CLAIRE resepsiyon ile ofisi arasındaki kapıda beni bekliyordu. Bir şeyler vardı. Kaşlarını çatmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Birini yumruklamak ister gibi görünüyorsun"

dedim. "Ben de sana bebeğim," dedi.

"Anlaşıldı."

Evet, çıldırmıştım. Karartma Ekibi'nin elinde dört açık cinayet, bir tanesinin gizemli videosu vardı ama katile dair hiçbir ipucu yoktu. En kötüsü de adı açıklanmayan kadın ve bebeğinin China Beach'te bulunan başka bir genç kadın ve Baker Beach'te bulunan çocuğunu akla getirmesiydi. Tesadüf mü? Yoksa bir bağlantı mı?

"Çabuk olacağım," dedim. "Jane Doe'yu okumanı istiyorum."

Claire kaşlarını çatı ve bana mühürlü bir koruyucu ekipman paketi uzattı. Önlük ve eldivenlerimi giydim ve onu koridorda takip ettim.

"İç otopsileri yapmadığımı anlıyorsunuz değil mi?" dedi. "Anladım," dedim.

Yani Claire nihai sonuçlara varmadan bana kayıt dışı bir ilk bakış atacaktı. Bir çift kanatlı kapıyı zorlayarak açtı ve otopsi odasına girdiğimizde yüzüme soğuk bir esinti vurdu. Odanın tam karşısında metal çekmecelerden oluşan bir duvar vardı. Claire bir tanesine gitti, kolunu çekti ve mavi pamuklu bir örtüyle kaplanmış ve paslanmaz çelik bir tepsinin üzerinde yatan bir cesedi dışarı çıkardı.

Claire örtüyü indirdi ve bu sabah kuma vuran kadının çıplak kalıntılarını ortaya çıkardı. Kalbimde yeni bir darbe hissettim ve geri dönemedim.

"Bildiklerim şunlar. Jane ve Baby Doe yaklaşık bir gün boyunca sudaydı. Jane sağlıklı, iyi beslenmiş, yirmili yaşlarının ortasında beyaz bir kadındı," dedi Claire. "Eski bir apandis yarası ve sol ayağı ile dizinin yan tarafında sıyrıklar var. Bu yaralar ölümden sonra oluşmuş ve muhtemelen bir araçtan atıldığında oluşmuş."

"Nasıl öldü?"

"Henüz o noktaya gelmedik Linds," dedi. "Bunu daha önce de gördüğümüzü düşündüğünü biliyorum. Ama ikizlerinin aksine Jane'in boynu kesilmemişti."

"O zaman ne olacak?" Claire iç geçirdi.

"Şuraya bakın. Boynunun yanlarında renk değişikliği ve arkasında şişlik var. Fail güçlü bir genç anneyi tutmuş, muhtemelen elinden geldiğince karşı koymuş, öldürmeye yetecek kadar uzun süre. Bunu her kim yaptıysa güçlüymüş."

"Kahretsin," dedim, hayal ederek.

Claire eldivenli elini koluma koydu ve konuşmaya devam etti.

"Cinsel aktivite belirtisi yoktu. Ve bunları giyyordu."

İçinde bir alyans ve büyük bir pırlanta tektaş olan bir nişan yüzüğü bulunan plastik bir poşeti havaya kaldırdı.

"Soygun yok. Bunlar bu gece giysileri ve bebek taşıyıcısıyla birlikte laboratuvara gidecek," dedi Claire. Telefonu çaldı ve cebinden çıkarıp bir mesaja dokundu. Durakladı. Tekrar yazdı.

"Ben Edmund," dedi kocasına mesaj atarken. "Geç kaldım."

"Bir dakika daha Claire. Marin'in adli tabibi Ralph Hammer'ın arabasında Cindy'nin kitabının bir kopyasını bulmuş."

"Düşük bir ihtimal ama Hallows'tan Hammer'a ait olmayan parmak izlerini araştırmasını istedim. Lütfen rica ediyorum."

Claire önce saatine, sonra bana baktı. "Bebek hakkında bilgi istiyorsun." dedi.

"Evet."

Çenesini indirdi ve "unh, unh" diye mırıldandı. Çocukların ölmesi olağan bir durumdu ama dört çocuk annesi Claire genç kurbanları her zaman zor kabul ederdi. Ben de onun yanındaydım.

"Elimde başka bir şey yok, Linds. Röntgenler iki kurbanda da kırık kemik olmadığını gösteriyor. Bebek Doe boğulmuş. Bu benzersiz değil, bir imza değil. Bebekler bu şekilde öldürülür. Yarın sana cesedi göstereceğim. Tamam mı?"

Başımı salladım, evet. Claire'e tekrar teşekkür ettim ve ofisinden ayrıldım. Tam salonun arka kapısına varmıştım ki Brady beni aradı.

"Dışarı çıkmam gerekiyor," dedi. "Kayıp Kişiler'den bir ihbar aldık. Jane Doe'nun adı Catherine Fleet. Bebeği Josephina. Fleet ailesi Russian Hill'de yaşıyor. Kocasını Brad Fleet, Conklin ve Alvarez'le birlikte Birinci Görüşme'de. Seni bekliyorlar," dedi Brady. "On beş dakika içinde döneceğim."

BÖLÜM 23

Birinci Görüşme'nin bitişiğindeki gözlem odasının camına dayandım. Conklin, otuzlu yaşlarında, saçları erken ağarmış, formda bir adam olan Brad Fleet'i sorguluyordu. Catherine Fleet'in yaşlı kocası sesi çıkmasa bile yıkılmış görünüyordu.

Sesi açtım ve özünü hemen anladım. Fleet'in karısına ve çocuğuna ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve Conklin'e yalvardı, "Benden ne istersen. Ne yapabilirsen..."

Bu benim işaretimdi. Kapıyı çaldım ve Alvarez ardına kadar açarak beni içeri aldı. Dedim ki, "Ben Lindsay. Çavuş Boxer, Bay Fleet. Kaybınız için çok üzgünüm."

Başıyla onayladı ve şöyle dedi: "Hâlâ. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. İnanamıyorum işte."

Fleet'in yanındaki sandalyeye oturdum, gözlerini benimkilere kaldırmadan önce uzun bir iç çekti.

Conklin dedi ki, "Bay Fleet. Catherine ve Josie'yi son gördüğünüzde bize anlattıklarınızı Çavuş Boxer'a da anlatabilir misiniz?"

Fleet başını salladı ama konuşmadı. Sessizliğin sürmesine izin verdim. Sonunda, "Dün sabah. Hoşça kal bile demedim." İnledi, sonra dedi ki, "Onlar olduğuna emin misin? Onları hiç görmedim..." Telefonunu çıkardı, bana karısının ve çocuğunun fotoğrafını gösterdi. Canlı. Gülüyorlardı. Canlı. "Onlar gibi görünüyor. Çok üzgünüm," dedim. "O zaman, ne söyleyebilirsin dün sabah hakkında?"

Fleet, karısı ve bebeğiyle ilgili yaşadığı son anıyı hatırlarken duraklayarak konuştu.

"Dediğim gibi, günlerden pazartesiydi. Cath her zamanki gibi kalktı ve bebeği Ina Coolbrith Park'ta yürüyüşe çıkardı. Her gün ben işe gitmeden önce vedalaşmak için geri gelirler. Dün, yapmadılar. Bir strateji toplantım vardı..."

Fleet'in yüzü buruştu ve gözlerinden yaşlar döküldü.

Conklin malzeme dolabından bir kutu mendil aldı ve ben de Fleet'e acele etmemesini söyledim. Görüşme formunu masanın kendi tarafına çektim ve göz gezdirdim.

Conklin, Fleet'in adresinin altını çizmişti ve ben de nedenini biliyordum. Leavenworth'ta, Jacob Johnston'ın cesedinin Taylor Caddesi'nde bulunduğu yerden sadece kısa bir mesafede yaşıyorlardı. Fleet'i dinledim ve Catherine'i hayatının son gününde gözümde canlandırdım. Öldüğünde giydiği kıyafetleri giydiğini gördüm,

Josephina'yı bebek arabasına bağlarken. Alışkanlıkları kocasının söylediği kadar düzenliyse, katil onun hareketlerini biliyor olabilir diye düşündüm. Fleet'in evden çıkmadan önce karısını ve çocuğunu görmeyi beklediğini, görmeyince de işe gittiğini söylediğini düşündüm. Strateji toplantısı.

"Ofise gittiğinde onu aradın mı?" diye sordum.

"Erken bir toplantım vardı. Uzun yürüyüşlere çıkar, belki deniz kuşlarına falan bakmak için durur. Sadece akşam yemeği saatinde eve geldiğimde ve orada olmadığında endişelendim. İşte o zaman polisi aradım."

Alvarez dedi ki, "Bay Fleet. Sormak zorundayım. Siz ve Catherine nasıl geçiniyordunuz? Ne kadardır evliydiniz, üç yıl mı?"

"Ne soruyorsun? Cath'i sevdim. Josie'yi sevdim. Onlar benim her şeyimdi. Kavga etmedik. İlişkimiz olmadı. Bu gerçek aşktı. Beni duyuyor musunuz? Bu neden oldu?"

Başını masaya eğdi ve ceketinin kollarına sarılıp ağladı. Uzandım ve omzuna dokundum.

"Biz sizin tarafınızdayız, Bay Fleet. Sizinleyiz. Tüm SFPD bundan sorumlu olan kişiyi bulmak istiyor."

Fleet daha çok ağladı, sonra başını kaldırdı. Zaman zaman sesi titreyerek şu hikâyeyi anlattı: Catherine'le aynı reklam şirketinde, Ennis, Neiman ve Bright'ta çalışıyorlardı. Orada tanışmışlar, birbirlerine aşık olmuşlardı.

"Cath ve ben aynı departmanda çalışmıyorduk ama o tamamen işle ilgiliydi ve gerçekten zekiydi. Ve sertti. Ama Kayıp Şahıslar'a da söylediğim gibi, Josie doğduğunda Catherine bir süreliğine işe ara vermeye karar verdi, çünkü onunla evde kalmak istiyordu. Polis bana "Bebeği alıp gitmediğini nereden biliyorsun?" diye sordu. Tanrı aşkına, millet. Keşke öyle olsaydı."

"Dünkü hareketlerinizi kim doğrulayabilir?" diye sordum.

Fleet'e bir defter ve kalem uzattım, o da birkaç isim karaladı ve listeyi bana geri uzatarak öfkeyle "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sizinle birlikte üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey daha var, Mr. Filo. Hemen döneceğim."

BÖLÜM 24

Toplantı yaptığımız köşedeki boş ofisin kilidini açtım, beyaz tahtadan iki fotoğraf indirdim ve Mülakat Bir'e döndüm.

Fleet kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı.

"Bay Fleet. Size ölmüş iki kişinin fotoğraflarını göstereceğim. Onları tanıyorsan bana söyle."

Fleet sandalyesini geriye iterek görmek istemediği bir şeyden uzaklaştı. Önce Hammer'ın fotoğrafını çevirdim ve Fleet'in bir göz attıktan sonra başını hayır anlamında sallamasını izledim.

"Onu hiç görmedim. Catherine onu tanıyor muydu?"

Dedim ki, "Bilmiyoruz. Bu adamı tanıyor musunuz?" Jacob Johnston'ın fotoğrafını çevirdim. Fleet ölü adamın alnının ortasındaki kurşun deliğini gördü. Yüzü buruştu, gözlerini kapadı, sonra gizli bir anısı canlandı. Resme uzandı ve kendine doğru çekti.

"Merhaba demesi için onu tanıyorum," dedi. "Bizim mahallede oturuyor. Onu dışarıda koşarken gördüm. Kimdi o? Ne yapması gerekiyor...?"

Dedim ki, "Bu Jacob Johnston. Taylor'da yaşıyordu, Leavenworth'daki evinizden birkaç blok ötede. Cesedi Ina Coolbrith Parkı'nın girişine yakın bir yerde bulundu. Catherine'in yürüyüşe çıktığı yer orası, değil mi?"

"Anlamıyorum. Anlamıyorum. Birlikte olduklarını mı düşünüyorsun? Ben olsam biliniyor."

Fleet bana, Conklin'e ve tekrar bana baktı. "Siz delisiniz. Çılgınca."

Fleet'e, Catherine ile bu adamın bir çift olduğunu ya da Johnston'ı tanıdığını ima etmediğimizi söyledim. Sadece başlıyorduk. Parçaları masaya koyuyorduk. Ve konuya girdim. Fleet'e karısının günlük tutup tutmadığını, blog yazıp yazmadığını, Facebook sayfası olup olmadığını sordum. Fleet *hayır, hayır, hayır* diye cevap verdi.

"Herhangi bir fikrin var mı?" diye sormak istedim. Ama yaşadığı şok gerçektir. Karısının ve çocuğunun öldüğü gerçeğini bir türlü kabullenemiyordu.

"Eğer bir itirazınız yoksa, Müfettiş Conklin ve Alvarez'in sizi evinize bırakmalarını, evinize bir göz atmalarını, Catherine'in tutmuş olabileceği randevu kayıtlarını veya günlükleri getirmelerini istiyorum..." dedim.

"Az önce öyle bir şeyi olmadığını söyledim." "Cep telefonu var mıydı? Dizüstü bilgisayar?" Ben sordum.

Evet anlamında başını salladı.

"Bunları incelememiz gerekiyor Bay Fleet. Herhangi bir tehdit almış mı ya da hayranları var mıymış bakmalıyız."

"Peki ya eşyalarının kurcalanmasını istemiyorsam?"

"Bunu kimin yaptığını bulmamızı istiyorsun, değil mi?" Dedim.

Başını salladı ve ben de şimdi gitmeye hazır olup olmadığını sordum. Eğer reddederse, saati de göz önüne alırsak, arama emri çıkartmam bir gün daha sürebilirdi.

"Evet. Güzel," dedi Fleet.

Ortaklarım Brad Fleet'i boş evine götürürken ben de masama döndüm ve dosyalar için notlar aldım. O kadar dalmıştım ki, Brady Conklin'in sandalyesini çekip sertçe oturdu ve bana "Cinayetler için Fleet'i seviyor musun?" diye sordu.

"Söylemek için çok erken ama benim hissim hayır. Yarın ofisi açıldığında mazeretini kontrol edeceğim."

"Seni en çok ne rahatsız ediyor, Boksör?"

"Çok tanıdık olduğunu. Ve hiçbir fikrim yok."

Brady, "Elimdeki tüm adamlarla mahalleyi tarayacağım ve Brad Fleet'i 7/24 gözetleyeceğim. Bu daha ilk gün Lindsay. Daha yeni başlıyoruz."

Köpeğimi eve götürürken kafamın içinde kahkahalar duydum. Bu, psikopat Evan Burke'tü, bedensiz kahkahaları San Quentin'deki tek kişilik hücrelerinden bana geliyordu.

Bugünkü olaylar onun gerçekten iyi vakit geçirme fikri olabilirdi.

BÖLÜM 25

YUKİ VE İŞ ARKADAŞI Nick Gaines, Bölge Savcısı Leonard Parisi'nin galeride olduğunun farkındaydı. Saç rengi ve pitbull kişiliği nedeniyle Kızıl Köpek lakabıyla anılan iri yarı bir adam olan Parisi, ilk günden beri Sullivan davasına basın kadar ilgi duyuyordu.

Parisi bu duruşmanın sonunda *60 Dakika* ile bir röportaj yapmayı kabul etmişti ve bugün duruşmayı bizzat izlemek istiyordu. "Baskı yok," demişti ama Nick ve Yuki onun avukat masasının dört sıra gerisinde beliren varlığını görmezden gelmeyi imkânsız buldular.

Saygıdeğer Yargıç Karen Froman mahkeme salonuna kürsünün arkasındaki kapıdan girdi. Jüri oturmuş, mübaşir kararı okumuş ve mahkemede düzen sağlanmıştı.

Yargıç Froman, "Bayan Castellano, lütfen tanışınızı çağırın." dedi. Yuki ayağa kalktı. "İddia makamı Dr. Michael Parker'ı çağırıyor."

Dr. Parker kapıdan girdi ve orta koridordan geçerek tanık kürsüsüne geldi. Elli yaşlarında, ceket giymiş, kravat takmış, pantolonunu ütöletmiş, fit bir adamdı ve bitkin görünüyordu. Sanki bütün gece çalışmış ve henüz uyumamış gibiydi. Bir acil servis doktoru olan Dr. Parker, Barbara Sullivan St. Vincent'ın acil servisine getirildiğinde onunla ilgilenmişti.

Parker mübaşir tarafından yemin ettirildi ve tanık kürsüsündeki yerini aldı. Yuki, Barbara Sullivan tarafından imzalanan ve Parker'ın durumunu mahkemede tartışmasına izin veren HIPAA ibranamesini delil olarak kabul etti.

Yuki tanığa doğru yürüdü ve doğrudan sorgulamaya başladı. Parker'a "Acil tıp hekiminin işini nasıl tanımlarsınız?" diye sordu.

"Kısacası biz travma ile ilgileniyoruz. İşimiz hastamıza hızlıca tanı koymak, onu stabilize etmek, ölmek üzere olanları hayata döndürmek ve diğer uzmanları ne zaman çağıracağımızı bilmektir. Kısacası, bir acil doktorunun işi hayat kurtarmaktır."

"Teşekkür ederim, Dr. Parker. Öğleden sonra Bayan Parker'ın Sullivan acil servise mi getirildi?"

"Evet. Çok iyi hatırlıyorum."

"Mahkemeye Bayan Sullivan'ın o zamanki durumu hakkındaki izlenimlerinizi aktarabilir misiniz?"

Parker, "Onu kurtarabileceğimi sanmıyordum. Yirmi yıldır acil servis doktoruyum ve bu süre zarfında hiç bu kadar kötü dövülmüş ve ölüme bu kadar yakın bir insan görmemiştim. Nabızı vardı. Nabızı atıyordu."

nefes alıyordu. Ancak iç organlarında yaralanmalar, kırık kemikler ve tüm vücudunda dış yaralanmalar vardı."

"Yumruklarla dövülmüş müydü?"

"Kesinlikle, ama sadece bu değil. Çelik burunlu botlarla tekmelendiğine, tırtıklı bir bıçakla kesildiğine, sol göz çukurunun kırılmasına neden olacak şekilde kafasına vurulduğuna, kafatasının çatladığına ve beyin sarsıntısı geçirdiğine, ayrıca üç kaburgasının kırıldığına, sağ akciğerinin delindiğine, bir böbreğinde büyük hasar olduğuna ve sağ bacağının üç yerden kırıldığına dair kanıtlar vardı. Kollarında ve gövdesinde üç düzineden fazla bıçak kesiği vardı ve toplam kan hacminin yüzde on beşinden fazlasını kaybetmişti. Bazı yüzeysel yaralar iyileşmeye başlamıştı, bu da bana Bayan Sullivan'ın yirmi dört saatten fazla işkence gördüğünü düşündürüyor."

Gaines oturduğu yerden kalktı ve tanıgın yanındaki beyaz tahtaya giderek bir kadın vücudunun önden ve arkadan anatomik olarak doğru çizilmiş iki resmini astı. Yaraları temsil eden X'ler, düz ve zikzaklı çizgiler vardı. İşaretlerin yanına hasarlı bölgeleri gösteren işaretler basılmıştı.

"Dr. Parker, Bayan Sullivan'ın yaralarının bu çizelgesini siz mi hazırladınız?" "Evet. Ama ona yapılanları fotoğraflar bile gösteremez. Bunun sonucunda feci yaralanmalar meydana geldi."

"Hastanız kendisine ne olduğunu size anlatabildi mi?"

"Konuşacak durumda değildi," dedi doktor.

Yuki, Dr. Parker'a teşekkür etti. Savunma akıllıca davranarak soru sormadı. Parker ayağa kalktı ve mahkeme salonundaki koridorda yürüdü. Savunma avukatının masasının yanından geçerken Lewis Sullivan'a bakmadan, sanki hiç yokmuş gibi yanından geçti.

BÖLÜM 26

DOKTOR mahkeme salonunu terk ettikten sonra, Yuki Stephen Sullivan'ı kürsüye çağırdı.

Savunma avukatı Maurice Switzer ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Stephen Sullivan on bir yaşında ve Ebeveyn-Çocuk Ayrıcılığı Yasası uyarınca ifade vermeye zorlanamaz. Yaklaşabilir miyiz?"

Yargıç onları içeri buyur etti ve Yuki ile Mo kürsüye doğru yürüdüler. Mo hâkime Stephen'ın da orada olduğunu ve bu davanın görülmesine neden olan bazı olaylara kulak misafiri olduğunu söyledi.

"Bu önyargılı, Sayın Yargıç." "Kabul edildi. Lütfen oturun, Avukatlar."

Avukatlar masalarına oturduktan sonra Yargıç Froman Yuki'ye "Başka tanışınız var mı?" diye sordu.

"Biliyoruz, Sayın Yargıç. Halk Barbara James Sullivan'ı çağırıyor." Ön kapılar açıldığında salonda bir nefes alma sesi duyuldu.

Yuki oturduğu yerde döndü ve bir mahkeme memurunun otuz altı yaşındaki Barbara Sullivan'ın tekerlekli sandalyesini mahkeme salonuna itişini izledi. Barbara'nın ayağından kalçasına kadar alçıya alınmış olan sağ bacağı dümdüz uzanmış, yolu gösteriyordu.

Barbara'nın sol gözünün üzerinde bir göz bandı ve vücudunun büyük bir kısmını örten kahverengi bir etek ile ona uygun uzun kollu bir bluz vardı. Yüzü ve elleri mor, sarı ve yeşilin alacalı tonlarına bürünmüş, çürükler pembeye doğru metamorfoza uğramıştı.

Mahkeme salonundaki herkesin izlediği gibi, mahkeme memuru Barbara'nın sandalyesini yavaşça koridordan tanık kürsüsüne doğru itti. Gaines ayağa kalktı, yardım etmeye hazırды ama memur "Onu yakaladım" dedi.

Öyle mi yaptı? Barbara'nın başı dönüyordu. Son derece kırılgan ve kafası karışık görünüyordu. Sorgulamaya dayanabilecek miydi? Kürsüye ulaştıklarında, memur Barbara Sullivan'ın sandalyesini çevirerek yüzünün danışmanlara, jüriye ve salona dönük olmasını sağladı. Yemin ettirildi.

Yuki tanığının yanına gitti ve onu selamladı.

"Bunu yapabilir misin, Barbara?"

"Deneyebilirim," dedi.

Yuki, "Herhangi bir zamanda molaya ihtiyacın olursa bana söylemen yeterli, tamam mı?" dedi. Barbara yavaşça başını salladı ve "Burada olmaktan memnunum" dedi.

Yuki "Tamam, güzel" dedi. Tanıktan tam adını söylemesini istedikten sonra, "Barbara, lütfen mahkemeye anlat. Nasıl bu hale geldiğini hatırlıyor musun?"

Yaralandın mı?"

"Bazı anılarım var," dedi.

Yuki "bazı anılar "ı duyunca kendini güçsüz hissetti. Barbara son konuştuklarında olayların büyük bir kısmını hatırlıyordu ama rehabilitasyon merkezinde aldığı ağır antibiyotik ve diğer ilaçların üzerine eklenen ağrı kesici ilaçların etkileri kolaylıkla hafıza kaybına yol açabilirdi.

"Barbara, lütfen bize ne hatırladığını anlat."

Dedi ki, "Olanları anlık olarak görüyorum. Başımın zonkladığını hatırlıyorum. O kadar kötü ağrıyordu ki düşünemiyordum. Stephen'ın beni çağırdığını duydum."

"Stephen senin oğlun."

"Büyük oğlum. Ona cevap veremedim. Oturamıyordum. Biraz kıpırdayabiliyordum ama bağılıydim. Bantlanmıştım. Zincirlenmişim."

Barbara Sullivan konuşmayı kesti. Zihni içe dönüyordu ve iyi gözlerini kimseye odaklamıyordu. Sonra, "Kanlar içinde yatarken uyandığımı hatırlıyorum. Ellerim başımın üzerinde zincirlenmişti. Aya bakıyordum."

"Ay mı, Barbara?"

"Çamaşır odasındaki lavabonun ... alt tarafındaydı.

"Başım. Gözüm. Bacağım. Aman Tanrım. Stephen beni çağırdı, beni çağırdı ve sonra durdu. Her şey durdu."

"Barbara?"

Yuki, Barbara'nın anılarında donup kaldığından ya da zihinsel bir blokaj yaşadığından emin değildi.

"Barbara, iyi misin?"

Uykudan uyanmış gibiydi. "Yuki, değil mi?" dedi.

"Aynen öyle." Yuki uzanıp Barbara'nın elini tutma isteğine direndi. "O günden hatırladığın başka bir şey var mı?"

"Bir ambulansın içinde uyandım. Hastanede tekrar uyandım. Şimdi flaşlar. Gözlerimde ışıklar. Derin uyku. Tekrar uyandım. Çocukları soruyorum. Hepsi bu kadar."

Yuki'nin daha fazlasına ihtiyacı vardı. Barbara'yı bu noktaya o getirmişti. Bunu ona kimin yaptığını öğrenmesi gerekiyordu. Ve sadece cevapları ima etmeden sorular sorabilirdi yoksa Mo Switzer tanığı yönlendirdiğine itiraz eder ve onu sustururdu.

Yuki orta çizgiye doğru oynamak ve Barbara'nın soruya cevap verebilmesi için dua etmek zorundaydı.

"Barbara. Sana kim zarar verdi?"

Barbara kolunu savunma masasına doğru kaldırdı. "O. Lew." "Tam adını söyleyebilir misiniz?"

"Lewis Sullivan. Kocam," dedi Barbara.

Yuki tanığa teşekkür etti ve hakime bakarak, "Mr. Switzer. Karşıya geçmek istiyor musunuz?"

"Şu anda değil, Sayın Yargıç. Ancak bu tanığı daha sonra çağırma hakkımı saklı tutuyorum."

Savcılık masasına dönen Yuki, Len Parisi ile göz göze geldi. Başını salladı ve gülümsedi. Yerine oturdu ve Barbara Sullivan'ın tekerlekli sandalyesiyle mahkeme salonundan yavaşça çıkışını izledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

CINDY, Güney Kaliforniya'nın en büyük bağımsız kitapçısı olan VROMAN'S'a girdiğinde anında kendini iyi hissetti. Mekan açık, aydınlık ve müzikle doluydu. Kilometrelerce kitap rafı ve yeni kitapların tarifsiz kokusu vardı. Gerçek boyutlu posterler yazarın saat beşte konuşma yapacağını, ikramların sunulacağını ve saat altıda kitaplarını imzalayacağını duyuruyordu. Katlanır sandalyeler kürsüye bakan derin bir yarım daire şeklinde dizilmişti.

Mağazanın sahibi Joel Sheldon onu karşıladığında içten bir gülümseme verdi ve Cindy'ye bir hayranı olduğunu söyledi. Sheldon ona Vroman'ın yüz yıllık tarihini anlatırken birlikte binayı gezdiler. Saat beşe yaklaştığında, Cindy'yi tavandan tabana pencerelerin fonunda bir kürsünün üzerine yerleştirilmiş podyuma kadar eşlik etti. İzleyiciler mevcut koltukları doldurduktan sonra Sheldon coşkulu bir giriş yaptı ve salonu Cindy'ye devretti.

Mikrofonu ayarlayan ve izleyicilere gülümseyen Cindy konuşmasına başladı.

"Evan Burke ile bu kitabı yazmak hayatımın en üzücü deneyimiydi," dedi ve Burke ile geçirdiği zamana geri çekildi: iğrenç araştırmalar, hücresindeki yüz yüze görüşmeler, kokusunu alacak kadar yakınında oturmak, ona bakarken Evan Burke'ün sesiyle yazmak. Düşünceleri çiçek açmadan önce kesti.

Bunu iyi yapabilmek için bir yazarın ruh halinde olması gerekiyordu. Yüzler ona döndü ve izleyicilerle arasındaki bağı, onların işin ne kadar zor olduğuna dair empatilerini hissetti. Canavarın kendisi tarafından ona anlatılan, iyi bilgilendirilmiş canavar tarihini iliklerine kadar hissediyorlardı. Alkışlar arasında konuşmasını tamamladığında Cindy sözü sorulara bıraktı.

İlk başta, süreçle ilgili sorular vardı, neden yetkili biyografi yazdığını ve Burke ile bu samimi çalışmayı nasıl idare edebildiğini sordular. Sonra, Book Passage'da olduğu gibi, Burke'le ilgili sorular arttı ve ona ok gibi geldi.

Onunla birlikte olmaya nasıl dayanabiliyordu? Ondan korkmuş muydu? Onu bir katil yapan neydi? Pişmanlık göstermiş miydi? Hapisten çıkma ihtimali var mıydı?

"Yok," dedi Cindy. "Şartlı tahliye imkanı olmaksızın altı kez ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Daimi adresi San Quentin Eyalet Hapishanesi."

Yeni bir alkış dalgası onu sararken, Cindy dinleyicilerden duyduğu korkuyu yendiği için memnundu ama Richie'nin bunu onunla paylaşmak için burada olmamasına üzülyordu. Beyaz ipek bir bluz üzerine siyah pantolon ve hırka giymiş şık bir kadın elini kaldırıp ayağa kalkmadan önce birkaç kahkaha attı ve aldı.

Dedi ki, "Ben Marge. Sıra bende."

"Pardon?"

"Öyle olmalısın," dedi Marge. "Alenen duyarsız konuşmalarınızı daha ne kadar sabırla dinlememizi bekliyorsunuz?"

"Anlamıyorum."

"Şunu anlayın. Burke'ün kurbanlarından biri benim sokağında yaşıyordu, kızlarımdan biriyle aynı okula gidiyordu ve o canavar tarafından öldürüldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama gerçek isimler kullanmadım. Kılık değiştirdim-"

"İsimleri, saç rengini ya da başka bir şeyi nasıl gizlediğiniz umurumda değil. O meraklı bir ruha, bir geleceğe sahip bir kızdı ve vahşice öldürüldü, ama sizin için sadece bir kitap. İğrenç bir şey. Sen iğrençsin."

Cindy gözlerini kırptırdı ve kadın sıranın dışına çıkıp çıkışa yöneldiğinde Marge'ın haklı olduğunu anladı. Burke şöhreti ya da takdiri hak etmeyen bir canavardı. Ama Evan Burke'den çıkarılacak dersler olduğu da kesindi. Birincisi, cinayetlerinin gerçekleri. Bir diğeri, bu kitabı yazmak için sağlığını tehlikeye atmış ve bunun bedelini ağır ödemişti.

Pasadena basın mensupları kenardan içeri daldı. Cindy röportaj taleplerini duymazdan geldi ve gözleri Bay Sheldon'ı aradı. Sonra dirseğine yapıştı, küçük, yükseltilmiş platformun arkasından inmesine yardım ederken ona şöyle dedi: "Üzgünüm Cindy, hadi seni buradan çıkaralım. Bunu tekrar yapacağız ve böyle olmayacak, sana söz veriyorum. Çok özür dilerim."

Cindy LAX yolunu yarılamıştı ki tek bir kitap bile imzalamadığını fark etti. Bu üzücü bir durumdu ve nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

BÖLÜM 28

GÜNEŞ ufkun altına inmiş, kömür grisi gökyüzünün altında bir ışık şeridi bırakmıştı. Cindy şoföründen arabanın radyosunda iyi bir müzik istasyonu ayarlamasını istedi ve üzüntüsü yavaş yavaş azaldı. Tırağın yoğun olduğı saatlerde bile iyi zaman geçiriyordu. Trafik yoğun ama hareketliydi. Sonra sıkıştı ve sonra da durdu. *Lanet olsun.*

Arabadan inip orta refüjde duran Cindy, ileride sonu görünmeyen kırmızı bir arka lambalar alanı gördü. Araba kornaları arkasında ve önünde uyumsuz notalar çalıyordu.

Arabasına döndüğünde, bir spiker müzik programını keserek I-105 Batı yolunda bir traktör römorkunun devrildiğini, bir arabayı korkuluklara doğru ittiğini ve otoyolu kapattığını söyledi.

Motosikletli polisler şeritlerin arasına akın etti ve bir sonraki çıkışta bir servis yolu açıldı. Cindy'nin dönüş uçağına yetişme şansı zayıf görünüyordu.

Sürücü I-105 Batı rampasına döndü ve Cindy reklamcısı Melanie'yi aradı.

Yayıncının New York'taki ofisi ile Delta Havayolları arasındaki telaşlı telefon görüşmelerinin ardından Melanie bombayı patlattığında Cindy yanlış duyduğundan emindi: SFO'da sis vardı. San Francisco'ya tüm uçuşlar iptal edilmişti.

"Bekle. Böyle sislenmeyeli yıllar oldu."

"Üzgünüm, Bayan Thomas. Sabah sekiz uçağında hâlâ iki boş yer var. Skyways Hotel'de bu gece için bir oda ayırtmamızı öneririm."

Cindy kabul etti ve sonra Richie'yi aradı.

"Cin. Nasıl geçti?"

"Seni gördüğümde söylerim," dedi, önündeki arabanın arka camından kendisine surat yapan küçük bir çocuğun gözlerine bakarak. "Ama uçuşum iptal edildi. SFO'da sis var. Buna inanabiliyor musun?"

Rich, "Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum," dedi. "Sana LAX yakınlarında bir oda ayarlayacağım."

"Reklamcım işi halletti. Yarın sabah sekiz uçağında olacağım."

"Uçağı binmeden önce beni ara. Seni alırım."

Cindy Richie'ye tırağın hareket ettiğini ve onu daha sonra otelden arayacağını söyledi. 5G ağı üzerinden bir öpücük gönderdi ve bir öpücük de geri aldı. Neyse ki Richie'ye Evan Burke'le yaşadığı travma sonrası stres bozukluğunun sözlü bir saldırıyla yeniden alevlendiğini söylemeden önce telefon görüşmeleri sona ermişti. Donup kaldığını, cesaretini kaybettiğini ve artık kim olduğunu bilmediğini söyledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

CINDY, Skyways Otel'i'nin kapısının önündeki rahatsız etmeyen tabelasını astı. 202 numaralı odaya girdiğinde kapıyı iki kez kilitledi, tüm ışıkları açtı ve etrafı inceledi. İyi bir yerdi. Yatak genişti ve çarşaf yeni görünüyordu. Halı yeterince temizdi. İnən, taksi yapan ve kalkan uçaklardan gelen boğuk sesler onu cesaretlendirmişti. Yakında bir uçakla eve dönecekti.

Sırt çantasını pencerenin yanındaki masa sandalyesine bırakan Cindy cihazlarını şarj etti ve saati kontrol etti. Saat yedi kırktı ve acıkmıştı. Şimdi, B planı.

Gözlerini otelin restoranının menüsünde gezdiren Cindy, bir salata, küçük bir şişe chardonnay ve çikolatalı kek sipariş etti. Akşam yemeğini beklerken dizüstü bilgisayarını açtı ve tanımadığı insanlardan gelen yüz elli sekiz e-postayı atlayarak, sabahki uçuşuna kadar sisin kalkacağını okumayı umarak *Chronicle* web sitesini açtı. Başlıkları taradıktan sonra *Los Angeles Times*'in internet sayfasına geçti.

Kalbine bir yumruk yemiş gibi, "Pasadena'da Öldürülen Kadın" diye okudu.

Cindy parmağıyla bir tuşa bastı ve makale ekranını doldurdu. Makalenin içindeki harita, Fuller İlahiyat Semineri ve Vroman Kitabevi'nin bulunduğu Doğu Colorado Bulvarı'nı da içeren şehrin bir bölümünü gösteriyordu.

Bu olamaz.

Cindy bir saat önce yayınlanan kısa makaleyi hızlıca okudu.

"Pasadena'daki Fuller İlahiyat Fakültesi arazisinde kırmızı eşofman giymiş bir kadın bulundu. Görgü tanıkları bu muhabire cesedin bir patikada göz önünde yattığını söyledi. Kurbanın kimliği henüz belirlenemedi ve polis ölüm nedenini de açıklamadı..."

Dizüstü bilgisayarını bir kenara iten Cindy tarayıcısını açtı ve yerel polis kanalına ayarladı. Sinyal kesildiğinde, merkezle konuşan polislerin seslerini seçebiliyordu. "Yirmili yaşların sonundan otuzlu yaşların başına kadar. Kimliği yok. Ceset hâlâ sıcak."

Cindy Vroman'dan saat altı sularında ayrılmıştı ve şimdi kanıtlanamaz ama kaçınılmaz bir teoriye atlıyordu. Vroman'a gelen biri papaz okulu kampüsüne yürümüş ve kırmızılı kadını öldürmüştü.

Cindy Richie'yi tekrar aradı ve çağrı sesli mesaja düşünce Lindsay'i aradı, o da telefonu açtı.

"Linds, konuşabilir misin?"

"Elbette, Cindy. Eve yeni geldim. Nasıl geçti?"

"Başka bir kabus, Lindsay. Ama daha kötü bir şey oldu-" "Neredesin?"

Cindy dedi ki, "LAX'teki Skyways. SFO'da sis var ve yarın sabah geri dönüyorum ..."

"İyi misin?"

"Lindsay, az önce konuştuğum Vroman'a yürüme mesafesinde bir kadın öldürüldü. Bir heckler vardı. Adı Marge. Aynı Ralph Hammer gibi."

"Çok hızlı gidiyorsun..."

"Paranoyak olup olmadığımı ölçmeye çalışıyorum. Ya da bir katil beni korkutmaya mı çalışıyor. Pasadena PD'yi arayabilir misin? Ne olduğunu öğrenir misin? Benimle asla konuşmazlar."

"Benimle de konuşmayabilirler," dedi Lindsay. "Sen bir *polissin*. Ben bir *muhabirim*."

"Tamam, tamam. Tamam, bir deneyeceğim. Bana uçuş bilgilerini mesaj at, Rich ya da ben seni SFO'dan alırsın. Konuşmak istersen istediğin zaman ara. Ben buradayım."

"Teşekkürler. Seni seviyorum, Lindsay."

"Ben de seni seviyorum. Yarın görüşürüz."

Teslimat kapıyı çaldığında, Cindy "Lütfen çantayı dışarıda bırakın" diye bağırdı.

Polis telsizini komodinin üzerine koydu. Makine telsizden gelen ve memurları bir trafik kazasına, sarhoş ve asi birine ya da devam etmekte olan bir soyguna çağıran çağrılarla çınılıyordu.

Cindy uykuya daldığında hâlâ telsiz konuşmalarını dinliyordu.

BÖLÜM 30

O sabah yediden önce işteydim. Rich, Cindy'yi almak için havaalanına gitmişti ve en kısa zamanda buraya gelecekti. Saat sekizde Joe ile konuşmuş ve yapılacaklar listemdeki herkese mesaj bırakmışım. Alvarez ve ben masalarımızda kahve içerken gelen kutuma bir e-posta düştü ve her şeyi mahvetti.

Konu başlığına baktım: *Blackout'tan Boxer'a Flaş Haber*. Ve bir de ek vardı. "Kahretsin" dedim ve Alvarez sandalyesini çevirip omzumun üzerinden baktı.

"Aç şunu," dedi.

Tıkladım. E-posta boştu, ben de videoyu indirdim. Blackout'un Hammer'ın Camry'sinin arka koltuğundan çektiği gibi, bu da katilin gözünden görülüyordu.

"Vücut kamerası mı?" Dedim.

"Video gözlükleri," dedi Alvarez. "Rich'in teknisyeni öyle diyor."

"İşte," dedim, parmağımı bilgisayar ekranımda kameraya doğru koşan kırmızı eşofmanlı bir kadının hemen üzerine koyarak. Ses vardı: kuşlar, yaprakların arasından esen rüzgâr, sonra da Blackout'un titreşimli ama net olan dijitalleştirilmiş sesi.

Dedi ki, "Burke'ün sevdiği türden bir kız. Yirmili yaşlarda. Esnek. Güçlü."

Karartma koşucuya seslendi, "Affedersiniz. Sanırım kayboldum."

Genç kadın Blackout'un birkaç metre ötesinde koşmayı bıraktı, nefesini tuttu ve daha yakına yürüdü. Çene hizasında, dalgalı kahverengi saçları ve güzel bir yüzü vardı.

Karartı'ya "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"Brooks Bulvarı," dedi Karartı. "Nerede yanlış yaptım?"

Omzumun arkasından Alvarez ekrandaki sahneye verdiğim tepkiyi izliyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," dedim. "Bu dün geceki kurban."

Koşucu, Blackout'un telefonundaki haritaya bakıyor, Brooks Caddesi'ni geçtiğini işaret ediyor ve ekranda doğru yönü izliyordu. Görüşümüz değişti. Blackout sanki rotayı görselleştiriyormuş gibi yukarıya ve etrafına bakıyor, bize Fuller İlahiyat Semineri kampüsünün panoramik bir görüntüsünü veriyordu. Çimler vardı. Dolambaçlı yollar. Park bankları. Sabal palmiyeleri. Ama bu benim yararına bir gezi turu değildi. Blackout yolun açık olduğundan emin oluyordu.

Eldivenli elini siyah rüzgârlığının cebine daldırdı ve küçük bir teneke kutuyu sıkarak çıkardı. Koşucu şaşkınlıkla ona baktı. Ne olduğunu bilmiyordu. Eldivenli el, başlığı kadının gözlerine doğrulttu ve başparmağıyla kola bastı. Kadın çığlık attı, elleriyle ve kollarıyla gözlerini temizlemeye çalıştı ama kendisine uzanan bu adama karşı hiç şansı yoktu. Geri çekildi, tökezledi ve kaldırıma düştü.

O haykırdıkça masamın kenarını kavradım ama ardından gelen itiş kakıştan görebildiğim tek şey Blackout'un sağ elinin kızın ağzını kapattığı, sol kolunun da onu şahdamarından tuttuğu oldu. Ön kolu ve pazuları arasında boynuyla dik bir açı oluşturdu. Onu zapt etmek için tüm ağırlığını kullandı ve sıkıttı.

Alvarez ve ben şok içinde kadının kıvranmasının ve tekmelemesinin durmasını izledik. Deri eldivenli el ağzından çekildi ve kadın bağırmadı. Cansızdı. Ölmüştü.

Blackout ayağa kalktı ve geldiği yöne doğru yürümeden önce kampüsü tekrar taradı. Ses geldi, "Adagio for Strings" olarak tanıdığım klasik müzik. Yumuşak. Kederli. Dramatik bir bas hattı. Blackout'un görüşü sanki tepesindeki palmiye yapraklarının arasından bakıyormuş gibi yukarı doğru kaydı.

Dijitalleştirilmiş sesiyle, "Size ithaf edilmiştir, Bay Burke." dedi.

Çivit mavisi bir gökyüzünün aydınlattığı palmiye ağaçlarının görüntüsü dondu. Sonra siyaha dönüştü.

BÖLÜM 31

O sabah saat onda, ekip odası çalan telefonlar ve koridor boyunca birbirlerine bağırarak cinayet masası polisleriyle gürültülüydü. Sorgu odaları doluydu. Brady, Brenda ile ofisindeydi. Conklin, Cindy ile geldiğinde Jacob Johnston'ın dul eşiyle telefonda idim.

Bayan Johnston'a kocasını kimin öldürdüğünü bulmanın birinci öncelik olduğunu, elimizde hâlâ ne bir şüpheli ne de bir tanık olduğunu açıkladım ve Bay Johnston'ın bilinen bir düşmanı olmadığı konusunda onunla hemfikir idim. Ve davada bir kırılma ya da çatlak olursa onu gece gündüz arayacağıma söz verdim. Vedalaşırken ağlıyordu. O sırada Cindy ve Conklin odayı geçip tepedeki televizyonun altındaki kare şeklindeki at nalı masalarımıza doğru gidiyorlardı.

Sabah spikeri Pasadena'daki cinayetten bahsederken Cindy Conklin'in koltuğuna kayd ve başını kaldırıp televizyona baktı. Ona baktım, uçuşunun nasıl geçtiğini, nasıl hissettiğini sordum.

"Otelde berbat bir gece uykusu çektim ama onun dışında mükemmelim."

"Tamam, güzel" dedim ve elini sıktım ama açıkçası gergin ve solgun görünüyordu. Conklin masamıza bir sandalye çekti ve ona Chi ile Cappy'nin Ennis, Neiman ve Bright Advertising'de Brad Fleet'in mazeretini araştırdıklarını söyledim.

Rich, Cindy'ye "Kahve ister misin tatlım?" dedi.

O Cindy'yi dinlenme odasına götürürken ben de Blackout'un en yeni prodüksiyonunu Brady'ye ilettim, otuz kırk saniye bekledikten sonra Alvarez'e hemen döneceğimi söyledim.

Ofisinin kapısını açtığımda Brady Blackout'un videosunu izliyordu. Hafifçe küfrediyor, sarı bir bloknotun üzerine kırmızı bir yağlı kalemle notlar alıyordu. "Adagio for Strings" mehtaplı avuçların altında belirlediğinde, "Bu adam kendini seviyor. Ünlü olmak istiyor."

Videoyu kapattı ve bana baktı. "Boksör, konuşalım." dedi.

Beş dakika içinde çok yol kat ettik. İkimizin de kanıtlanmamış teorileri ve ortak bir kesinliği vardı: Blackout bir haftadan kısa bir süre içinde en az iki, belki de beş kişiyi öldürmüştü. Bize gönderdiği iki videoya ek olarak -Ralph Hammer ve adı açıklanmayan bu genç koşucu- Evan Burke bağlantısı göz önüne alındığında, Catherine ve Josie Fleet'i ve olası teminat olarak Jacob Johnston'ı da beğendik. Brady, "Conklin ve Alvarez'i, Chi ve Cappy'yi alın ve Cindy'den köşede bize katılmasını isteyin" dedi.

Anlaşıldı. Yedimiz hızlıca köşedeki boş ofiste toplandık. Son toplantımızdan beri temizlenmemişti. Kahve kapları çöpe atılmıştı. Morg fotoğrafları hâlâ beyaz tahtaya bantlanmıştı. Cindy, Hammer ve Johnston'ın ölü fotoğraflarına bakarken Brady başka ölülerin yüzleriyle geldi; Catherine Fleet, Josie Fleet ve Pasadena'daki isimsiz kadının ekran görüntüsü.

Brady bunları tahtaya bantladı ve sol tarafa Cumartesi gününden başlayarak Ralph Hammer'dan dün gece Pasadena'da öldürülen kadına kadar bir zaman çizelgesi çizdi.

Kırmızı kalemını bırakan Brady, Cindy'ye döndü. "Ne söyleyeceğimi biliyor musun?"

"Kayıt dışı. Öyle. İzci kızın onuru."

"Güzel. Bu katil gösteriyi yönetiyor ve açıkça dikkat çekmek istiyor. Bir bok bilmiyoruz. Ne kim, ne neden, ne de tekrar yapıp yapmayacağını. Basın onun oyununu hızlandıracak kadar başını döndürebilir."

"Anlaşıldı," dedi Cindy.

Masada kahkahalar yükseldi. Richie Cindy'nin yüzünü öptü ve o hafif an geçtikten sonra Brady, "Boksör, Blackout'un videolarını gösterdiğinde bana ne söylediğini ekibe anlat," dedi.

"Dedim ki, Blackout benimle alay ediyor. Neden ben?" Devam ettim. "Bilmiyorum. Neden bu hedefler? Henüz bilmiyorum. Ama Joe'nun başucumuzda duran FBI Seri Katil Patolojisi Rehberi'ne dayanarak," diye şaka yaptım, "Blackout'un yöntemi alışılmadık. Kurbanlarına cinsel tacizde bulunmuyor. Hatıra eşyası toplamıyor. Onları sesli olarak filme alıyor. Bu kanlı oyunda deneyimli olduğu belli. Kadın kurbanlarını boğarak öldürmeyi seviyor. Erkekleri öldürmek için silah kullanıyor. Hepsinin ölümünü izlemeyi seviyor."

Alvarez sandalyesinde geriye doğru sallandı ve sonra şöyle dedi: "Müzik özenle seçilmiş. O bir entelektüel. Ve zeki. Filmler ev yapımı ama görüntüleri o kurguluyor. Müziği ekliyor, sonu çerçeveleyiyor. Jeneriği onun yazmasını beklerdim."

Conklin "Keşke" dedi.

Brady not defterinden başını kaldırdı ve "Cindy bu işe nasıl dahil oluyor? Blackout son videosunun sonunda cinayeti 'Bay Burke'e ithaf ediyor. Beş cinayetten ikisi Evan Burke'ün biyografisini imzaladığı kitaptan sonra gerçekleşiyor."

Cindy, "Ben silahsız ve korumasız bir hedefken bu adam neden etrafımdaki insanları öldürsün ki?" dedi.

Brady, "Bu odadan ayrıldığım andan itibaren 7/24 gizli güvenliğiniz olacak," dedi.

Rich, "Teşekkürler, Brady." dedi.

Brady yağlı kalemi dikkatlice sayfanın en üstüne yerleştirdi, defteri kapattı ve ellerini kavuşturdu.

"Cindy, yardımına ihtiyacımız var."

"Kesinlikle, evet. Ne istiyorsunuz?"

"Ekibe sizinle yüzleşen iki kişi, Hammer ve Marge adındaki bu kadın hakkında hatırladığınız her şeyi anlatın. Hiçbir ayrıntı çok küçük değil. Sonra da her iki kitapçının güvenlik kayıtlarını izleyin. Rick Martinez'i tanıyorum, Pasadena Polisi'nde cinayet masası teğmeni. Ona Blackout'un videosunu ve kitapçının görüntülerini göndereceğim."

Brady odadan çıktığında telefonumu kayda aldım, masanın ortasına koydum ve "Hazır mısın Cin? Ralph Hammer'ı hayal et. Onun hakkında ne hatırlıyorsun?"

BÖLÜM 32

YUKİ, mahkeme tekrar oturuma çağrılmadan dakikalar önce savcılık masasındaki sandalyesine yığıldı.

Gaines'e fısıldadı, "Ne kaçırdım?"

İkinci sandalyesi sağ omzunu savunma masasına doğru silkti ve Yuki koridorun karşısına baktı. Switzer ve müvekkili Lewis Sullivan koltuklarında dönmüşlerdi. Birbirlerine bakıyor ve ellerinin arkasından hararetle fısıldaşıyorlardı. Yuki onları duyamıyordu ama vücut dilleri açık ve netti. Avukat ve müvekkil arasında bir anlaşmazlık vardı ve müvekkil haklı çıkıyordu. Ne oluyordu?

Mübaşir, "Saygıdeğer Yargıç Karen Froman için herkes ayağa kalsın" diye seslendi. Sayın Yargıç kürsünün arkasındaki kapıdan mahkeme salonuna girdiğinde, mahkeme salonundaki yüzlerce kişi ayağa kalktı. Yargıç oturmalarını istedi ve oturdular.

Switzer müvekkiliyle fısıltıyla konuşmayı bıraktı ve normal sakin tavrını sürdürdü.

Yargıç Froman, çantaların hışırtısını, ayak seslerini ve cep telefonlarındaki mırıltıları tokmağını vurarak susturdu. Salon sakinleştiğinde Froman, "Bay Switzer, ilk tanışınız?" diye sordu.

"Evet, Sayın Yargıç," dedi. "Bay Lewis Sullivan'ı çağırıyoruz."

Yuki ve Gaines şaşkın bakışlar attılar. Sullivan tanıklık mı edecekti? Bu çok riskli bir stratejiydi ama Sullivan'ın tanıklık etmeyi talep ettiği anlaşılıyordu.

Yuki, Lewis Sullivan'ın avukat masasındaki yerinden kalkışını izledi. Mavi bir takım elbise, beyaz gömlek ve işadamları çizgili kravatı ve kravat iğnesi vardı. Saç kesimi hapishane tarzındaydı, küt bir makasla kesilmiş, arkası ve yanları uzun ve kısa tıraş edilmişti. Yine de sarı ahşap zemin üzerinde tanık kürsüsüne doğru yürürken prezentabl ve neredeyse saf görünüyordu.

Sullivan yemin edip yerine oturduktan sonra Switzer müvekkiline "Nasılsın?" diye sordu.

"Kötü," dedi Sullivan. "Şehir hapishanesine konulmayı planlamamıştım."

Dört numaralı jüri üyesi Pierce Rodman, ellili yaşlarında emekli bir lokantacı, Sullivan'ın şakasına güldü.

Sullivan onun komik olduğunu düşünüyordu. Ama Yuki'nin farklı bir düşüncesi vardı. Uzun zaman önce hukuk fakültesinde öğrendiği bir şey: Gülen bir jüri beraat eden bir jüridir.

Çapraz sorgusu için notlar almaya başlamıştı ama şimdi Switzer'ın Sullivan'a kendisinin sormayı planladığı zarar verici soruların aynısını sorduğunu duyuyordu. "İğneyi kendine batırmak" olarak bilinen yasal bir taktik.

Switzer, "Bu yılın Ocak ayında üç gün boyunca eşinizi bir lavabo kaidesine zincirleme ve onu başka şekillerde kısıtlama fırsatınız oldu mu?" diye sordu.

"Evet. Yaptım."

"Onu yumruklarınızla, ayakkabılarınızla ve ekmek bıçağı da dahil olmak üzere bir dizi başka aletle yaraladınız mı?"

"Yaptım, evet."

"Jüriye eşinize karşı bu eylemleri neden yaptığınızı anlatabilir misiniz?"

Sullivan'ın yüzü kızardı ve alt dudağı titredi. Göğüs cebinde bir mendil vardı ve onu şimdi yüzündeki teri kurulamak, gözlerini silmek ve belki de düşünmek için birkaç dakika kazanmak için kullandı.

Switzer, Sullivan sakinleşene kadar sabırla bekledi.

"Size kolay bir cevap veremem," dedi Sullivan. "Ben-" Yuki ayağa kalktı, "Yanıt vermiyorum, Sayın Yargıç."

"Bay Sullivan," dedi Yargıç. "Soruya cevap verin."

"Tekrar eder misiniz lütfen?"

Switzer dedi ki, "Lew. Çok basit, karını neden dövdün?" "Barbara için yaptım."

Salondan ve jüri locasından nefesler kesildi.

Sullivan kendini açıkladı. "Yani, onun sorunları var. Beni sert seksle tanıştırdı. Barbara'yı öldürmeye çalışmıyordum. Ve öldürmedim de. Onu seviyorum, şimdi bile. O da bunu biliyor ve beni seviyor. Eğer onunla *konusabilseydim...*"

Yuki tekrar itiraz etmeye hazırlanıyordu ama Sullivan'ın omuzları çöktü, yüksek sesle hıçkırmaya başladı, "Özür dilerim, özür dilerim," dedi ama ağlamaya devam etti.

Switzer, "Sayın Yargıç, on dakika ara verebilir miyiz?" dedi.

"Hayır," dedi Sullivan. "On dakika sonra falan yine böyle olacağım. Kalbim çok kırık."

Switzer, "Birkaç nefes al, Lew." dedi.

"Kurban gibi görünüyor, biliyorum," dedi Sullivan. "Ama beni harekete geçirmeyi severdi. Beni kışkırtmak için diğer insanlarla flört ederdi. Komşularımızdan biri, Tom, ona aşık. Bu sefer bana eziyet ediyordu ve ben de sekse hazırdım. Sonra bana böyle bir bıçakla saldırdı," diye devam etti Sullivan, sıkıdığı sağ elini uzatarak.

"Kendimi savunuyordum. Bıçağı ondan uzaklaştırdım. O da hayalarımaya tekme attı. Kendimi kaybettim. Ona bir ders vermek istedim ama bana küfür etmeye devam etti. Özüür dilemesini istedim ama kabul etmedi. "Özüür dilerim." demedi. Onu incittim. Ama yine de onu asla ama asla öldürmek istemedim."

Switzer tanığa teşekkür etti ve "Başka sorum yok" dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

LEW SULLIVAN, Yuki çapraz sorgusunda ona hitap ettiğinde burnunu siliyor ve ortalığı temizliyordu.

"Bay Sullivan, birkaç soruya cevap verecek kadar iyi hissediyor musunuz? Yoksa ara vermek mi istersiniz?"

"Senin için de uygunsa, bu işi bitirmek istiyorum."

"Elbette. Barbara'yı ilk kez dövüyorsun, değil mi?" "Dediğim gibi, sertlikten hoşlanırdı ama bu seferki en kötüsüydü." "Bazı kereler polisi aradı, doğru değil mi?" "İtiraz ediyorum," dedi Switzer. "Önyargılı."

Yuki, "Bir davranış biçimi sergiliyorsunuz, Sayın Yargıç," diye karşılık verdi. Sullivan, "Buna cevap vermek isterim, Sayın Yargıç" dedi.

Froman, "Devam et," dedi, sanki *"Bu senin cenazen,"* der gibi.

"Barbara sempati kartını oynamayı severdi," diyor Sullivan, "ve sonra son dakikada fikrini değiştirdi."

"Yani bu bir 'evet' demek," dedi Yuki. "Karınız geçmişte sizi polise ihbar etmek zorunda kaldı."

"Evet, beni korkutmak için birkaç kez polisi aradı ama her seferinde suçlamaları düşürdü. Şimdiye kadar."

Yuki, "İfadenden anladığım kadarıyla, Barbara seni bir bıçakla kışkırtıyordu. Sen de onu kaptın. O da senin testislerine tekme attı."

"Olan buydu. Ve bu yüzden kendimi kaybettim."

"'Kopardı' derken, ellerini ve ayaklarını serbest ağırlıklara bağladığınızı, onu doğradığınızı, böbreklerinden birini tahrip edecek kadar tekmelediğinizi, üç kaburgasını kırdığınızı ve sağ akciğerini deldiğinizi, sağ bacağını üç yerden kırdığınızı ve kafatasını kırdığınızı, bunun da ciddi bir sarsıntıya ve olası beyin hasarına yol açtığını mı kastediyorsunuz? Ve onu bir gözünden kör ettiniz. Doğru mu anladım Bay Sullivan?"

"Sanki başka biri beni ele geçirmiş gibiydi. Ne yaptığımı bilmiyordum. Keşke her bir parçasını geri alabilsem."

"Bu bir 'evet' mi?"

"Evet. Görünüşe göre öyle yapmışım."

"Karınıza ve çocuklarınızın annesine bu zararı vermek için enstrüman cephaneliğinizi önceden toplamanız gerekiyordu, doğru mu?"

"Çoğu zaten bodrumdaydı. Bıçağı o getirdi."

"Barbara'nın bıçağı sizin tacizinize karşı kendini korumak için getirmiş olması mümkün değil mi Bay Sullivan?"

"Hayır. Değil."

"Acil Tıp Doktoru Michael Parker, yüzeysel yaralarının kısmen iyileşmesinden Barbara'yı yirmi dört saat boyunca çalıştırdığınızın anlaşıldığını ifade etti, bu doğru mu?"

Sullivan'dan cevap yok.

"Sayın Yargıç, lütfen Bay Sullivan'ı soruya cevap vermesi için yönlendirin." "Bay Sullivan. Cevap vermelisiniz."

"Evet, Sayın Yargıç. Az önce dalmışım. Soru neydi?" "Bayan Castellano, lütfen sorunuzu tekrarlayın."

"Karınızı yirmi dört saat boyunca zincirlediniz, bağladınız ve dövdünüz mü?"

"Saatin kaç olduğunu takip etmedim."

"Peki çocuklarınızın annelerinin onlara seslendiğini duyabildiğini ve onu incittiğinizi bildiğini biliyor muydunuz?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç," dedi Mo Switzer. "Önyargılı. Savcılığın sorduğu bu sorunun hiçbir dayanağı yok."

Froman savunmanın itirazını kabul etmiş ve jüriye savcılığın sorusunu dikkate almamalarını söylemiştir.

Yuki, "Sadece bir sorum daha var Bay Sullivan. Sevgili eşiniz Barbara James Sullivan'ı öldürmek gibi bir niyetiniz olmadığını söylüyorsunuz. Ama yine de onu yarı baygın, kanlar içinde, sıırıslıklam gördüğünüzde ambulans çağırmadınız, değil mi?"

Sullivan'dan cevap gelmedi. Yuki devam etti, "Polisi aramamanın nedeni onun ölmesini istemen, değil mi?"

Sullivan cevap vermeyince, Yuki sessizliğin mahkeme salonunda bir fırtına gibi esmesine izin verdi ve ardından, "Başka sorum yok," dedi.

"Bay Switzer. Yönlendirmek mi?"

Switzer ayağa kalktı ve yüzü kıpkırmızı olan müvekkilinin yanına gitti. Sullivan Switzer'a "Kendini ne sanıyor?" dedi.

Switzer, "Mahkemeye söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet. Barbara'yı seviyorum. Onu sekizinci sınıftan beri seviyorum. Onunla konuşmama izin verilmedi ama konuşabilseydim ona ne kadar üzgün olduğumu ve onu tüm kalbimle sevdiğimi söyledim."

BÖLÜM 34

KABUK ŞOKU GEÇİRMİŞ VE UYKUSUZ GÖRÜNEN Cindy, Alvarez'in masa sandalyesinde yanımda oturuyordu. Hammer'ın görünüşünün yanı sıra kendisine yönelik sözlü saldırısının tonunu ve içeriğini anlatırken telefonumla onu kaydettim.

"Otuzlu yaşlarında görünüyordu. Yıpranmış gündelik kıyafetler giymişti: hakiler, siyah deri bir bomber ceket ve gözlükler. Kalın gözlükler. Sanatsal görünüyordu.

"İlk başta arkadaş canlısı görünüyordu," dedi. "Açılış cümlesi 'Barış için geldim' oldu. Ama sonra hiç de barışçıl olmayan bir tirada başladı. Benim 'erkek düşmanı' olduğumu s ö y l e d i . Ben mi?"

"Bunu nasıl aldı?" diye sordum.

"Kadınlara tanımadıkları erkeklere karşı dikkatli olmalarını tavsiye ettim. Evan Burke'e atıfta bulunuyordum. Anlatmak istediklerini anlatmak için parmağıyla havaya vururdu. Yani oldukça agresifti. Ve kitabımın 'pişmanlık duymayan bir katili ödüllendirdiğini' söyledi. Bu onu çok kızdırdı. O sırada güvenlik ve sizler tarafından dışarı çıkarıldı. Topallıyordu. Sol bacağı."

Topalladığını fark etmemiştim. Cindy'nin Hammer'la ilgili anıları etkileyiciydi. Ondan otuz metre uzakta duruyordu. Pizza sipariş ettik ve güvenlik kamerası görüntülerini izlemeye başladık. Önce Book Passage, sonra Vroman's. Benzerlikler, anormallikler, Book Passage'dan ayrıldıktan sonra Ralph Hammer'ı öldüren şüpheli birini arıyorduk. Vroman'dan ayrıldıktan sonra parkta koşu yapan bir kadını, Teğmen Rick Martinez'in yirmi sekiz yaşındaki Beth Welky olarak teşhis ettiği kadını öldüren aynı kişiyi arıyorduk. Kalabalığın içinde bir seri katili tanıyabilir miydik? Pek olası değildi ama yine de ihtimaller dahilindeydi.

Video kaseti çektik.

Her iki mağaza da kalabalıktı ve görülecek hem çok şey hem de çok az şey vardı. Ancak sonraki üç saat boyunca gidip gelirken bir kişi dikkatimi çekti. Book Passage'da bir adam Ralph Hammer'ın solunda ve birkaç metre arkasında durmuş, sanki onu izliyordu. Aynı adama benzeyen biri de Vroman'dan Marge'la birlikte ayrılmıştı, hani şu Cindy'ye Burke'ün kurbanları hakkında yazdığı için duyarsız olduğunu söyleyen kadın.

Rich dedi ki, "Peki ya bu adam? Her iki yerde de gördüğüm tek kişi o."

Conklin, Marge'ın arkadaşı olabilecek ve aynı zamanda Book Passage'da Hammer'ın arkasında duran adamın görüntüsünü izole etti. Cindy

Onu fark etmemiştim ve ben de fark etmemiştim. Şimdi onu değerlendirdim. Kırk yaşlarında, beş on yaşlarında, kahverengi saçlı, hafif tüvit ceketli ve kahverengi pantolonluydu. Kıyafetleri boldu, iskeletini gizliyordu.

Motorlu Taşıtlar Dairesi'nin veri tabanında yapılan bir tarama sonucunda adı, adresi ve telefon numarası bulundu. San Francisco, Kaliforniya'daki Aşağı Haight'ta Page Sokağı'nda tek ailelik bir evde yaşıyordu. Ehliyetinde puan yok.

Dedim ki, "Blackout'un böyle görüneceğini hayal etmemiştim. Sadece kazmaya devam ediyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

CAPPY, Chi hemen arkasında olduğu halde savaş odamıza girdi. Conklin'in monitörüne ve yazılım tarafından eşleştirilen adama baktı.

"Adam fırında patatese benziyor." dedi.

Ben de kabul ettim. "Bir seri katil için mükemmel bir görünüm. Reklam ajansında işler nasıl gitti?" diye sordum.

Chi dört kelimeyle cevap verdi: "Fleet'in mazereti doğrulandı."

Cappy ekledi, "Sabah sekiz elli yedide resepsiyona giriş yapmış ve akşam yedi onda çıkış yapmış. En üst düzey patrondan posta odasındaki adama ve Fleet'in asistanına kadar on beş kişiyle konuştuk. Hepsi de adamımızın Pazartesi günü işte olduğunu ve bütün gün toplantılarda olduğunu doğruladı. Pazartesi sabahı Catherine ve Josie'yi öldürmüş, cesetlerini atmış, kıyafetlerini değiştirmiş ve yine de işe zamanında gelmiş olması mümkün görünmüyor.

"Ayrıca," diye ekledi Cappy, "onları hafta sonu da öldürmüş olamaz. Fleet'lerin komşularıyla konuştuk. Brad, Catherine ve Josie ile birlikte Pazar gecesi eve pizza getirirken görülmüş.

"Ama işin can alıcı noktası şu. Fleet'lerin arkadaşı olan Bayan Krauss ile konuştuk. Pazartesi sabahı köpeğini gezdiriyormuş ve Macondray Lane'de yürürken Catherine'le konuşmuş. Bebek ağlıyormuş ama anne köpeği sevmek için durmuş."

Dedim ki, "İyi işti çocuklar. Yüzde doksan dokuz kesinlikle Brad yapmadı."

Brad Fleet'i listemizden çıkardım ve Chi ile Cappy'ye kırmızılı kadın hakkında bilgi verdim. Görevleri paylaştırdım, Cappy ve Chi'yi Marvin Bender adında bir adamı sorgulamak üzere getirmeleri için bıraktım ve toplantıyı bitirdim.

"Sahada olmadığımız sürece her akşam altıda buluşmaya devam edeceğiz," dedim. "Cindy, *Chronicle*'dan kitap turu iznindesin. Lütfen şimdilik buradan çalış."

"Tamam, Linds. Bu arada, bu Cuma Vegas'ta bir imza günü için yer ayırttım."

"Pas geç," dedim otomatik olarak. Sonra tekrar, Cindy'yi tanıyorum.

"Burası çok iyi bir mağaza," dedi. "Ve ben kendimi bu tura adadım. Bak, gerekçeni anlıyorum ama daha önce de katillerle uğraştım, biliyorsun. Güvenliğim olacak-"

Conklin dedi ki, "Cindy, hayır. Polislerimiz seni Vegas'ta koruyamaz." "Mağazanın güvenliği var," dedi kızgınlıkla.

"Tartışılacak," dedi Richie. "Özel olarak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

ÇAVUŞLAR CAPPY O'NEIL ve Paul Chi, Aşağı Haight'taki Page Sokağı'nda bulunan pis bir apartmanın önünde plakasız bir arabanın içinde bekliyorlardı. J&P Pharmaceuticals'ın kıdemli satış temsilcisi Marvin Bender evde görünüyordu. Üçüncü kattaki kiralık dairesinin ışıkları yanıyordu ve tozlu Ford sedanı kaldırımın kenarına park edilmişti.

Chi ve O'Neil, Bender beş dakika içinde evden çıkmazsa, zile basıp kendilerini tanıtacaklarına ve Bender'a birkaç dakikasına ihtiyaçları olduğunu söyleyeceklerine karar vermişlerdi. Elllerinde tutuklama emri ya da adamı tutuklamak için geçerli bir neden yoktu ama Chi, işbirliği yapmazsa Bender'ın arabasını görmeleri gerekebileceği ihtimaline karşı destek çağırmıştı.

Ön kapı açıldı ve Bender, kahverengi pantolonu ve sıradan spor ceketinin üzerine bir sırt çantası giyerek 231 Page Sokağı'ndan çıktı ve kapıyı kilitledi. Etrafına bakmadı, sadece ön basamaklardan inerek sabahın en yoğun olduğu bu gri mahallede puslu bir sabahın içine girdi.

O'Neil ve Chi SFPD'nin plakasız arabasından inerek Bender'ın aracına ulaştığı sırada onunla buluştular. Cappy'nin ceketini açtı, omuz kılıfında duran Glock'u ve boynundaki zincirden kravatının ortasına kadar sarkan rozeti görünüyordu.

Bender elinde anahtarıyla arabasının kapısında durdu. Cappy kendisini ve ortağını tanıttı ve "Bay Bender, bize Adalet Sarayı'na kadar eşlik etmenizi istiyoruz. Başınız belada değil ama bir cinayet soruşturmasında bize yardımcı olabilirsiniz."

Bender dedi ki, "Ne? Ben mi? Yanlış adamı yakaladınız. Bekle, Blauner yine çöp kutularımdan mı şikayet ediyor? Onlarla sonra ilgilenirim. İşe geç kaldım."

"Kibar olmaya çalışıyoruz Bay Bender," dedi Cappy. "Eğer işbirliği yapmazsanız, bu öğleden sonra bir arama emri çıkartacağız. Ofisinize uğrayacağız ve sizi sadece salona getirmekle kalmayacağız, binanızı arayacağız, arabanıza ve cihazlarınıza el koyacağız ve sizi önemli bir tanık olarak gözaltına alacağız."

"Sen delisin. Ben bir satıcıyım. Ne bir suçlu ne de bir ölü tanıyorum."

"Beni dinleyin Bay Bender," dedi Chi. "İşbirliği yapmayı reddetmeniz, basit bir konuşmayı cinayet şüphesiyle olası bir tutuklamaya dönüştürecek."

"Hayır, elinde hiçbir şey yok ve blöf yapıyorsun. Ama tavsiye için teşekkürler."

Bender Chi'ye birkaç isim taktı, genel olarak polisler hakkında birkaç küfür savurdu, sonra dedektiflerin yanından geçip sürücü kapısını açtı. Sırt çantasını silkip yolcu koltuğuna attı, içeri girdi, kapıyı sertçe çarptı ve arabayı hareket ettirdi. Motor çalıştığında Chi, SFPD'nin plakasız arabasını Bender'in ön tarafının çaprazına park edecek şekilde çekmişti.

Bender aracıyla pek ilgilenmedi. Gaza bastı ve önce ekip arabasının kaputuna çarparak yolcu tarafındaki kapıyı ezdi. Chi'nin telsiz çağrısına cevap veren bir destek ekip aracı gri sedanın önünü arkadan kesip Chi'nin arabasına doğru sıkıştırınca Bender geri vites taktı ve arabasını hiç hareket ettiremedi.

Bu otomotiv şakasını izlemekte olan Cappy, emin olmak için Glock'unu çekti ve Bender'ın iki lastiğine ateş etti. Sonra Bender'ın camına doğru eğildi.

"Bu kadar, Bay Bender. Tutuklusunuz. Polisler yaya olarak bize doğru mu geliyor? Sizi salona bedava götürecekler."

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

CINDY, Lindsay'e ekip odasında çalışacağına söz vermişti ama sadece *Chronicle*'daki ofisinden alabileceği bilgilere ihtiyacı vardı. Masası, kalabalık Şehir Odası'nı gören cam bir duvara bakıyordu ama gözleri bilgisayarındaydı. Son zamanlarda işlenen faili meçhul cinayetleri araştırmak için haber kaynaklarını hızlıca taradı ve sadece bir tanesinde Cinayet by Blackout'u buldu.

Pasadena'daki kurban Beth Welky'ydi. Seattle'dan gelen yirmi sekiz yaşındaki genç kız iki gün önce Çarşamba günü Vroman'da Cindy'nin okuması sırasında ya da sonrasında öldürülmüştü ama Welky'nin ölümüyle San Francisco ve Marin County'deki faili meçhul cinayetler arasında bir bağlantı kurulamamıştı.

Burada etrafında dönen bir hikâyeye vardı ama Cindy şu anda buna daha fazla zaman harcamazdı. Vegas'a giden uçağı birazdan kalkacaktı ve gitmesi gerekiyordu. Editörü ve yayıncısı Henry Tyler'a e-posta gönderdi, cihazlarını ve tarayıcısını yeniden paketledi. Tam kapıdan çıkmak üzereydi ki, ofis içi notlar için kullanılan gelen kutusunda düz beyaz bir zarf fark etti.

Cindy zarfı tepside aldı. Adı büyük harflerle yazılmıştı ve üzerinde iade adresi yoktu. Muhtemelen isimsiz bir ihbarcı bunu resepsiyona bırakmıştı. Zarfı arabada okumak için çantasına attı ama bilme ihtiyacı onu yenmişti. Zarfı aldı, tırnak törpüsüyle yardı, sonra içindekileri çıkardı - dayanıksız bir kâğıt kurdele, San Quentin kantininden alınmış üç fincan ramen eriştisi, bir kutu peynirli makarna ve altılı kola paketi fişi. Arka yüzünde, küçük blok harflerle yazılmış, ona hitaben yazılmış bir not vardı.

Cindy göz gezdirdi, sonra baştan başladı.

Sevgili Cindy,

Pasadena'da duvardan duvara bir kalabalık olduğunu duydum. Aferin sana. Bunu ilk benden duymanı istedim. Hikayenin sadece yarısını biliyorsun. Ben de kendi kitabımı yazıyorum. Göreceğiniz Son Yüz: Evan Burke'ün Hayatı. Kitap sürprizlerle dolu, size hiç anlatmadığım şeyler var ve gerçekten etkileneceğinizi düşünüyorum. Özellikle kitabın sonu çok çarpıcı ve siz de bu sonun bir parçasısınız.

Sevgiler, Evan

BÖLÜM 38

CAPPY, Chi ile birlikte Aşağı Haight'tan ayrılırken beni aradı. "Bender'ın evinin önünden aldık," dedi Cappy. "Ona Birkaç cinayette bize yardım etmesi gerekiyordu. Çok sinirliydi, bize bir sürü saçmalık anlattı ve bizden kaçmaya çalıştı. Arabamıza biraz zarar verdi. Onu kelepçeledik ve bir polis aracının arkasına koyduk. Yaklaşık on dakika uzaklıktayız."

Alvarez ve ben camın arkasında durup Cappy ve Chi'nin Marvin Bender'la röportajını izleyene kadar on dakika geçti ve ardından bir yirmi dakika daha geçti. Şahıs eski, ucuz kıyafetler giymiş ve suratsız bir tavır takınmıştı. Birkaç dakika boyunca yaşanan rezaletten ve bizi yanlış tutuklama nedeniyle dava edeceğinden yakındı.

Sonra Bender kahve istedi. Cappy dedi ki, "Kemik porselen fincanda mı? Krema ve bisküvi ile mi? Kahveyi hak et, Bender."

"Sen bir aptalsın, bunu biliyor musun?"

Cappy, "İşin bitti mi? Yoksa biz polis memurunun arabasının tamiri için fiyat alırken ve resmi tutuklama formunu doldururken beklemek mi istersin? Şimdi seni dikkatsizce kaçmak ve bir polis memuruna araçla saldırmak suçlarından tutukluyoruz. Zorunlu hapis cezası. Kaçmak için neden bu kadar uğraştığını merak ediyorum. Ve bunu öğreneceğim."

"Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Cinayetler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu polis tacizi ve şunu bilmelisin, seni pislik: kardeşim harika bir avukattır."

Chi gülümsedi. Önünde kısa bir kâğıt yığını vardı. Bender'a, "Sana bazı resimler göstereceğim," dedi.

Kitap Pasajı'nın güvenlik kamerası görüntülerinden bir anın çıktısını çevirdi. Cindy'nin konuşması sırasında izleyicilerin çekilmiş bir fotoğrafıydı. Bu fotoğrafta Ralph Hammer katlanır sandalyelerin arkasında durmuş, parmağını havaya kaldırarak bir noktaya işaret ediyordu. Arkasında ve birkaç metre sağında Marvin Bender sadece bakıyordu.

Chi bir kalem aldı ve Hammer'ın başını daire içine alarak "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Kim o?"

"Ralph Hammer. Bunu hatırlıyor musun?"

Chi başka bir ekran görüntüsünü çevirdi; bu görüntüde ben, Rich ve silahlı bir güvenlik görevlisi Hammer'ı mağazadan çıkarıyorduk.

"Şimdi hatırladım. Ama adamı tanımıyorum."

Chi üçüncü fotoğrafı çevirdi, bu fotoğraf Vroman'ın gözetleme kasetinden alınmıştı. "Marge" ayakta duruyordu ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Bender onun yanında oturuyordu.

Chi, "Bay Bender, siz misiniz?" diye sordu.

"Evet. Marge Warner ile Vroman'a gittim." İşaret parmağıyla onun resmine dokundu. "Çevrimiçi bir kitap kulübüne üyeyiz."

"Bana Bayan Warner'dan bahset, tanışmak için altı saat araba kullandığın kadın."

"Eminim onu çoktan incelemiştinizdir."

Cappy ve Chi, Bender "Onunla sadece bir kez Vroman'da tanıştım. *You Never Knew Me*'nin ön okuma kopyalarını almıştık. İmza gününe gitmek istedi ve eleştirel olacağını biliyordum. Kural olarak oldukça olumsuzdur. Bana Pasadena'da Dress Express adında bir butiği olduğunu ve evli ve çocuklu olduğunu söyledi. Hepsi bu kadar. Tek bildiğim bu. Şahsen kitabı beğendim. Ben de bir gerçek suç kitabı üzerinde çalışıyorum. Belki bana biraz yardım edersiniz."

Chi son fotoğrafı çevirdi ve Bender'a gösterdi. "Onu tanıyor muyum diye mi soruyorsun?"

"Evet."

"Hayır," dedi Bender, Fuller Theological Seminary kampüsündeki bir patikaya yayılmış kırmızı eşofmanlı kadının fotoğrafına bakarak. "Kim o kadın?"

Chi tüm fotoğrafları topladı ve "Bay Bender, saat altı civarında Marge Warner ile Vroman'dan çıkarken görülmüşsünüz. Nereye gittiniz?"

"Onunla arabasına kadar yürüdüm. Sonra kendi arabama bindim ve eve döndüm."

"Gidiş-dönüş on iki saat araba kullandıktan sonra yorulmuş olmalısınız. Eve vardığında ne yaptın? Gece yarısı civarı mı?"

"Bir kase Dinty Moore yahnisi yedim, bir Sam Adams ile yıkadım ve televizyonda bir film izledim. *Bay Brooks*. Kevin Costner, Parmak İzi Katili'ni oynuyor. O filme bayılırım. Bir bira daha içtim, sonra yattım. Yalnız başıma."

Chi dedi ki, "Şöyle düşünüyorum. Ralph Hammer cinayetlerine yürüme mesafesindeydiniz-"

"Ben ve birkaç yüz kişi daha."

"Hayır, bakın," dedi Cappy. "Her iki kitapçıya da giden tek kişi sendin. Kitap Pasajı okumasından sonra nereye gittiniz?"

"Benim bir hayatım yok, şef. Eve gittim."

"Seni gören oldu mu? Mesela bir komşu?"

"Ralph Hammer'ı
tanımıyorum." "O öldü," dedi
Cappy.

"Bunların hiçbiri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Elinizde hiçbir şey yok, benimle ilgili hiçbir şey. İmza günlerine gitmek yasalara aykırı değil, değil mi?"

"Sizi bir polis memuruna ölümcül bir silahla araçla saldırmaktan tutukluyoruz-"

"Ne? Sen neden bahsediyorsun-?"

Chi, Bender'e haklarını okuduktan sonra, "Belediye malına zarar verme, ağır suç olan dikkatsizce kaçma, ölümcül bir silahla bana saldırı ve tesadüfen cinayet şüphesi. Bir telefon hakkın var. Avukat kardeşini aramanı öneririm."

Masamda Sonia Alvarez'in yanında "İçimden bir ses o adam değil diyor" dedim.

"Hayır," dedi Alvarez. "Gözünü bile kırpmadı. Ama bir polis arabasına çarptı. Bu adamın nesi var?"

"O bir şeyden suçlu. Başka bir şeyden. Ve benim naçizane görüşüme göre, o zor bağlanmış bir hoşnutsuz."

"Chi ve Cappy'nin geçmişlerini kontrol etmelerine
yardım edeceğim." "Güzel. Teşekkürler, Sonia."

Bilgisayarımı açtım, e-postalarımı kontrol ettim, gözlerimi listede gezdirdim. Biz Bender'ı dinlerken Blackout'tan bir mesaj daha almıştım. Konu satırına odaklanamadan kalbim dört nala koşmaya başladı: "Blackout'tan Boxer'a."

"Sorun nedir?" Alvarez bana sordu. Masanın etrafından dolaştı ve ben e-postayı açarken omzumun üzerinden baktı. Yüksek sesle okudu, "*Dikkat et, Boxer. Yeni bir video için bir fikir üzerinde çalışıyorum. Sanırım bir başyapıt olacak.*"

BÖLÜM 39

DR. SAMUEL HOYT, Lewis Sullivan'ın psikiyatristi, kürsüde savunma için ifade veriyordu. Birkaç dakika boyunca mahkemeye Bay Sullivan'ı paranoid eğilimler ve patlayıcı öfke bozukluğu nedeniyle tedavi ettiğini açıkladı.

Avukat Maurice Switzer sordu: "Dr. Hoyt, Bay Hoyt'un Sullivan, karısını yaraladığı sırada başka bir durumda mıydı?"

"Ben orada değildim ve Bay Sullivan'ı o olaydan ya da olaylar dizisinden beri görmedim. Ancak öfke anında mantıksız davranabilirdi, bu da 'değişmiş hal' demenin bir başka yoludur."

"Kızgınsa, mantıksızsa, ne yaptığını bilmiyor olabileceğini söylemek doğru olur mu?"

"Bu mümkün."

Switzer, "Teşekkür ederim" dedi ve Dr. Hoyt'u çapraz sorgulama için Yuki'ye verdi.

Yuki, "Dr. Hoyt, Bay Sullivan doğruyla yanlış ayırt edebiliyor mu?" diye sordu. Dr. Hoyt, "Evet, istisnalar dışında." dedi.

"Bunu farklı bir şekilde soracağım. Bay Sullivan birini bağlayıp yumruklarla dövmenin ve iş botlarıyla tekmelemenin, tırtıklı bir bıçakla gövdesinde ve kol ve bacaklarında yirmi kesik açmanın, kafatasının kırılmasına ve bir gözünün yuvasından çıkmasına neden olacak şekilde kafasına vurmanın - bu eylemlerin 'yanlış' olduğunu biliyor mu doktor?"

Hoyt, "Bay Sullivan yaptığının yanlış olduğunu biliyordu ama yine de kolayca kışkırtılıyor, kolayca öfkeleniyor ve öfkelenildiğinde kontrolünü kaybediyor" dedi.

"Yani paranoyak, öfkeli ve kontrolden çıkmış hissetse bile, doğruyu yanlış bildiğini kabul ediyorsunuz. Yasal olarak *aklı başında*, doğru mu?"

"Bu doğru."

"Bay Sullivan'ın bu öfkeli, paranoyak ya da değişmiş olarak adlandırılan durumu üç gün boyunca aralıksız olarak sürdürmesi mümkün mü?"

"Bence bu pek olası değil."

Yargıç Switzer'a tanığının çapraz sorguya çekmek isteyip istemediğini sordu ve Switzer "hayır" diyerek kestirip attı. Ancak, Barbara Sullivan'ı çapraz sorgulama hakkını saklı tuttuğu için, onun kürsüye çağrılmasını istedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

Yuki bu hafta ikinci kez Barbara Sullivan'ın mahkeme salonuna getirilişini izledi; bacağı hâlâ düz bir şekilde uzatılmış ve alçıya alınmıştı. Göz kapağının dikildiği yerde kalın bir bandaj vardı. Üzerinde uzun bir bluz, kolları bileklerini kapatan koyu mor bir tunik vardı, böylece neredeyse hiçbir teni görünmüyordu ve siyah bir pantolon giymişti, bir bacağı alçıya uyması için yan dikiş boyunca kesilmişti.

Barbara tekerlekli sandalyeyle tanık kürsüsüne götürüldü ama sandalyesinde kaldı. Doğruyu söyleyeceğine dair İncil üzerine yemin etti.

Switzer, Barbara Sullivan'a nazikçe hitap etti, nasıl hissettiğini sordu ve yakında yürüyeceğini umduğunu söyledi. Ardından müvekkilinin eşi, kurbanı ve Lewis Sullivan'ı ömür boyu hapse atabilecek kişiyi çapraz sorgulamaya başladı.

Yuki, Barbara'yı bugünkü ifadesine hazırlamak için onunla bir saat geçirmişti ve Barbara dayak konusunda belirsiz görünüyordu. Yuki'nin izlemek, dinlemek ve Barbara'nın odaklanmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Switzer şimdi ona soruyordu: "Sert seks denen şeyden hoşlanıyorsun, değil mi Barbara?"

"Fantezi vardır ve çizgiyi aşmak vardır."

"Hangisi bu?"

Savunma avukatı Barbara'nın günlüğüne yazdığı bir yazıyı okudu: "Başka bir tecavüz rüyası gördüm. Bana zarar verirken adamın yüzünü göremiyordum. Saçlarımın sertçe çekilmesinden hoşlandığımı bildiğini söyledi. Kan ter içinde uyandım."

Switzer küçük siyah kanvas kaplı kitabı Barbara'ya gösterdi ve "Bunu sen mi yazdın?" diye sordu.

Barbara dedi ki, "Hatırlamıyorum. Bu benim rüya günlüğüm." "Sen yazmasaydın, rüya günlüğüne kim yazardı?"

Barbara, "Yazdım mı hatırlamıyorum ama yazdıysam bir rüya hakkındaydı. Öyle yazıyor, değil mi?"

"Peki ya bu? Bu senin el yazın mı?"

Switzer Barbara'ya bodrum duvarının Barbara'nın bağlandığı ve işkence gördüğü zamandan sonra çekilmiş büyütülmüş bir fotoğrafını gösterdi. Fotoğrafta eğik blok harflerle kanla yazılmış 'Seni seviyorum' kelimeleri açıkça görülüyordu. Switzer, "Günlüğündeki el yazısıyla yazılmış yazıya benziyor" dedi.

Yuki ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. El yazısı, diğer örneklerle eşleştirmek için kullanıldığında güvenilmez bir göstergedir. Bu özellikle doğrudur

Örneklerden biri kalemle kağıda, diğeri ise kana batırılmış parmakla duvar kağıdına yazılmıştır. Dışlamak için harekete geçiyorum."

Yargıç, "Emredersiniz." dedi.

Switzer itirazı geçiştirdi ve çapraz sorgusuna devam etti. "Kurban rolünde rahatsın, öyle değil mi Barbara? Aslında kurban olmayı arzuladığınızı söyleyemez miydiniz?"

Yuki, avukatın tanığı yönlendirdiği gerekçesiyle itiraz etmiştir. Onu da rahatsız ediyor.

Yargıç itirazı kabul etti ve Switzer'ı düşüncelerini tanığın ağzından aktarmaması konusunda uyardı.

Switzer her zamanki gibi yumuşak bir tavırla masasına gitti, bir nota baktı ve elinde bir nesneyle geri döndü.

"Sayın Yargıç, eğer uygun görürseniz, savunma makamı bu ekmek bıçağını delil olarak sunmak istiyor."

Yuki, Sullivan'ların bodrumunda bulunan ekmek bıçağını tanıdı. Suç laboratuvarı tarafından incelenmişti, sapında Barbara'nın kanı ve parmak izleri vardı. Lewis Sullivan'ın parmak izleri de bıçağın üzerindeydi.

Switzer, "Bu sizin ekmek bıçağınız, değil mi?"

dedi. "Bizim mutfak bıçaklarından birine benziyor."

Switzer, "Yani senin olacak, öyle değil mi?" dedi.

Barbara, "Bu bizim bıçağa benziyor ama emin değilim. Beynimde hasar var. Yaptığı şeyden dolayı."

Switzer, "Teşekkür ederim, Bayan Sullivan," dedi ve yargıca, "Tanığa söyleyecek başka bir şeyimiz yok," dedi.

Yuki, bu çapraz sorgunun savunma için büyük bir hiç olduğunu düşündü, ama jüri acınacak halde görünen Barbara'ya bir kez daha baktı. Yine de Switzer, Sullivan'ın savunmasını derinlemesine incelemişti. *Bunu bana karım yaptırdı.*

Yuki, "Sayın Yargıç, yönlendirme."

dedi. "Devam edin, Bayan Castellano."

BÖLÜM 41

YUKİ, BARBARA Sullivan'ın yeni bir tanıklık turunun üstesinden gelebileceğini umuyordu. Durumu göz önüne alındığında, muhalefetin düşmanca soruları onu kesinlikle rahatsız etmişti.

Yuki avukat masasından kalktı ve tanık kürsüsüne doğru ilerledi.

Barbara şaşkın görünüyordu. Yuki gülümsedi ve ona nasıl olduğunu sordu. Yaralı kadın tereddüt ettikten sonra, "Ben iyiyim. Düşünüyorum."

"Uzun sürmez," dedi Yuki, fazla umut vermediğini umarak.

"Barbara," dedi, "Lewis'in seni hastanelik eden olaydan önce hiç dövüp dövmediğini hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Barbara yumuşak, cızırtılı bir sesle. "Dün gece evimize girmeme izin verildi. Olanlardan bu yana ilk kez. Dolaptan bazı temiz eşyalar aldım ve anılar bana geri gelmeye başladı."

Switzer yeni ifadelerin sunulmasına itiraz etmiştir.

Yargıç Switzer'in BS itirazını karara bağlayamadan -sadece Yuki'nin ritmini bozmak ve Barbara'nın dikkatini dağıtan düşünce akışını kesmek için- beklenmedik bir kaynaktan bir kesinti oldu. Üç numaralı jüri üyesi Bayan Doris Caro ellerini göğsünde birleştirdi ve oturduğu yerden jüri locasının zeminine kaydı.

Mahkeme memurları doğrudan yere düşen kadının yanına gitti ve içlerinden biri 911'i aradı. Yargıç Froman mahkemeyi Pazartesi sabahına erteledi ve duruşma salonunun boşaltılmasını emretti. Yuki ve Nick Gaines tanık kürsüsüne gittiler ve mübaşirin yardımıyla Barbara'nın dikkatlice mahkeme salonundan çıkarılmasına yardım ettiler.

Yuki bir araba ve şoförün salonun dışında, caddenin karşısındaki All-Day otoparkında Barbara'yı beklediğini biliyordu. Lew Sullivan karısının adını seslendi. Barbara başını ona doğru çevirdi ve Yuki Barbara'nın kulağına doğru eğildi.

"Şimdi olmaz, Barbara. Duruşma devam ederken onunla konuşamazsın. Bu stratejimizin bir parçası değil. Nicky, Barbara'yı aşağı indirelim."

Yuki bir dakika içinde sağlık görevlilerinin üç numaralı jüri üyesi için bir sedyeyle asansöre geleceklerini düşünüyordu. Basın ya da başka bir tanık müvekkiliyle konuşmadan önce Barbara'yı arabasına bindirmek zorundaydı.

Çağrı düğmesine bastı ve Barbara'yı bacağını duvara çarpmadan asansöre bindirmeyi hayal etti.

Switzer hatalı yargılama kararı almadan önce Barbara'yı güvenli bir şekilde asansöre bindirecek, sonra da caddenin karşısındaki arabaya bindirecekti. Nick'in yardımıyla. Tanrım, ona yardım et.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

CINDY MUTLU BİR ŞEKİLDE YORGUNDU. Saat 21:30'du ve Writer's Block'ta harika bir etkinlik geçirmişti.

Şimdi, şehrin hemen dışındaki Legend Hotel'deki odasının önündeki koridorda duruyordu. Bellboy Stefan'a kendisinden önce odasını kontrol etmesinin bir sakıncası olup olmadığını sormuş, o da "Sorun değil," demişti. Banyoyu kontrol etti, perdeleri açtı, yatağın altına ve dar dolabın içine baktı.

Stefan odayı emniyete alırken Cindy gevezelik ederek, "Ben bir yazarım, biliyorsun. Canlı bir hayal gücüm var."

"Sorun değil, hanımefendi. Seve seve yaparım."

Blackout'u ve Richie ile Lindsay'in onu nasıl endişelendirdiklerini ve konuşmalarından sonra işlenen cinayetleri işaret ederek herhangi bir seyahate çıkmaması için ona nasıl yalvardıklarını düşündü. Lanet olsun. Keşke bugün onu görebilselerdi.

Görevli akla gelebilecek her saklanma noktasını kontrol etmeyi bitirdiğinde, ona şarap soğutucusunu ve sıcaklık kontrollerini gösterdi ve güvenliğe ulaşmak için sabit hattın 05'i araması gerektiğini söyledi. Kadın ona teşekkür etti ve yirmi dolarlık bir banknot verdi. Yirminci yüzyılın ortalarına ait mobilyalarla döşenmiş odasında güvende olan Cindy, televizyonda bir haber kanalı buldu ve yatmaya hazırlandı.

Ancak geceliğini giyip bol yastıklı Cal King yatağına uzandığında Richie'yi aradı. Cevap vermedi, ki bu garipti. Gecenin bu saatinde genellikle televizyonun karşısında uyuyakalırdı. Uyuyacağını ve yarın sabah saat onda San Francisco havaalanında görüşeceklerini söyleyen bir mesaj bıraktı.

Cindy alarmı kurdu ve sabah 7:00'de uyandırma çağrısı için masayı aradı ve zamanında geleceğinden emin olmak için şoförüne mesaj attı. Kapı kilitlerini iki kez kontrol etmek için yataktan kalktı ve yangın çıkışının yönlerini ezberledi ve tüm ışıkları tekrar söndürmeden önce bir bardak buzlu su getirdi.

Penceresinin dışında yağmur damlaları düşüyor ve neon ışıklı şerit perdelerin arasından sessiz, yanıp sönen bir ışık gösterisi yapıyordu. Cindy çok hızlı bir şekilde uykuya daldı.

Ve sonra uyandı.

Bir ses gelmişti, çok yüksek değildi, belki yan odadaki biri kapıyı kapatmış ya da duvara çarpmıştı. Dinledi ve ses tekrar geldi. Kapısı çalınmıştı. Ve bir erkek sesinin ona seslendiğini duydu.

Cindy ahizeyi kancadan çıkardı ve bir adamın sesi duyulduğunda yardım çağırarak sıfır beş düğmeyi aradı.

"Cindy, benim."

Aman Tanrım. Richie'ydi.

Yoksa Richie miydi?

"Zengin mi?"

"Güvenlik beni dışarı çıkarmadan önce içeri girmeme izin ver Cindy."

Gözetleme deliğinden baktı. Richie kapının önündeydi, yalnızdı, saçları gözlerinin üzerine düşüyordu.

"Bekle," dedi.

Zinciri yerinde bırakarak kapıyı araladı ve Rich'in iri kahverengi gözlerine baktı.

"Sürpriz, tatlım. Artık beni tanıyor musun? Yoksa rozetimi mi görmek istiyorsun?"

Kapıyı tamamen açtı ve Richie odanın içine girip kapıyı yeniden kilitledikten sonra kollarını onun boynuna doladı.

"İyi misin?" dedi öpücükler arasında.

"Kalbimi hisset. Hisset. Sen ve Lindsay arasında, daha önce hiç olmadığım kadar korkak bir kedi olmam dışında iyiyim."

"Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim."

"Sanırım beni korkuttuğun için sana kızgıyım."

Rich, Cindy'yi kollarına aldı ve sevgilisi onu tüylü halı boyunca yatağa taşıırken başını boynu ile omzunun arasına sıkıştırdı. Onu yere yatırdı ve tekrar öptü.

"Sadece sağduyulu olmanız için yalvarıyoruz."

"Sağduyumu kullanıyorum ve yayıncıma verdiğim sözü tutuyorum. Harika gidiyorum. Keşke bu gece beni görebilseydiniz."

"Tanrım, çok sinir bozucusun," dedi yatağın kenarına oturarak. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, ayağa kalktı, ceketini, kravatını, gömleğini ve pantolonunu çıkardı, sonra loş odadaki yatağa girdi. Cindy'ye döndü ve kolları birbirlerine dolandı.

"Sen delisin," dedi, sesi çatlayarak ellerini adamın vücudunda gezdirdi. "Bunu yapmak zorundaydım, anlıyor musun?"

"Durma," dedi.

Kadın gülüyordu ve adam onu sevdiğini bildiği şekillerde idare ediyordu. İçinden çok fazla adrenalin akıyordu ve aynı zamanda

zihninde kapıyı çalan yabancılarla ilgili birbiriyle çatışan görüntüler vardı ve sonra bir anda tüm korkusunun yerini sevdiği bu adam aldı.

Ona söylemiş. O da ona. Perdeleri aydınlatan yanıp sönen neon tabelalar eşliğinde seviştiler ve Cindy nefessiz kalarak, "Seni hiç sevmedim Richie," diyebildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

Blackout'un Ruger'ının gözlerimin arasına doğrultulduğu kötü rüyaların böldüğü kısa aralıklarla uyuyordum. Gözlerim son kez açıldığında saat sabahın 5:10'uydu ve içimde hiç uyku kalmamıştı. Kendimi ve iyi kalpli köpeğim Martha'yı Cumartesi iş günü için hazırladım. Kendim için muzlu yulaf ezmesi yaptım ve Martha ile bir kutu köpek bisküvisini komşum Bayan Rose'a bıraktım. Sonra da salona gittim.

Blackout'un "yaklaşan atraksiyonlar" fragmanı endişemi artırmıştı ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Döngüsünün bir yerindeydi, bir cinayet işlemek üzereydi ya da çoktan işlemişti.

Cindy'ye mesaj attım ama cevap alamadım. Muhtemelen Vegas'tan uçakla eve dönüyordu.

Yedi buçukta masamdaydım ve Alvarez'e Blackout'un lanet e-postasının yapılacaklar listesindeki bir cinayetle dalga geçtiğini, bu cinayetin nerede ve ne zaman işleneceğine dair hiçbir ipucu vermediğini söylüyordum.

Dedi ki, "O bir gulyabani, Lindsay. Doyumsuz. Özel güçleri var."

"Herhangi bir fikrin var mı, Sonia? En çılgın teorilere bile açığım."

"Seni haberdar edeceğim."

"Kahve?"

"Teşekkürler, hayır. Ben böyle iyiyim."

Mola odasına gittim, dolu bir kupa, Cappy'nin ev yapımı fıstık ezmesi kurabiyelerinden bir çift ve Cappy'nin kendisiyle döndüm.

"Richie nerede?" Ben sordum.

Cappy omuz silkti ve Conklin'in sandalyesine oturdu.

Ona "Blackout yeni bir video üzerinde çalışıyor." dedim.

Cappy dedi ki, "Brady sadece bana kendi görüşünü anlatıyordu. O Blackout klasik bir kötü huylu narsist."

"Aynen öyle. Bir video şaheseri yaratacağını söylüyor ama hiçbir ayrıntı vermiyor. Beni merakta bırakıyor, kirşlerden baş aşağı sarkıtıyor."

Cappy, "Yani her şey video çekmek ve tepki almakla ilgili.

Kırmızılı kadının hikayesi nedir?"

Beth Welky'nin özelliklerinin yazılı olduğu bir kâğıdı ona doğru ittim: Seattle'da evli ve beş yaşından küçük iki çocuğu olan bir ev kadını, kitaplarla, kitapçılarla ya da Cindy ile hiçbir bağlantısı olmayan bir gıda bankası gönüllüsü. Pasadena'da tatil yapıyordu ve öldürüldüğü Fuller İlahiyat Fakültesi'nde koşu yapıyordu.

Cappy dedi ki, "Uygun cinayet mi?"

Alvarez, "Belki de bir kotayı karşılıyordu." dedi.

Dedim ki, "Cindy ile ya da onun aracılığıyla Burke ile bir bağlantı görüyorum. Cinayetler Burke kitabı hakkında bir konuşma yaptıktan sonra işlendi. Burke kitabı Ralph Hammer'ın arabasında bulundu. Fleet cinayetleri, Tara ve Lorrie Burke cinayetlerini taklit etti. Cindy, Evan Burke konusunda dünya çapında bir uzman. Onun için endişelenmeden edemiyorum."

Yine de Blackout, Cindy ile iletişime geçmemiş ya da ona bir video göndermemişti.

Burke bunu yapmıştı. Ve son kontrol ettiğimde, Q'da maksimum güvenli bir yerde tutuluyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

Cumartesi öğlene kadar Karartma Ekibi sıkı ve uyumlu bir şekilde çalışıyordu. Brady, Müfettiş Billy Michaels ve Tyler Wang'ı görev gücüne dahil etmişti ve ben de onları diğerleriyle ilişkilendiremediğim tek cinayet olan Jacob Johnston davasına atadım.

Corte Madera'daki baş müfettiş Tom Mancuso ile konuştum, kendisi inatla Ralph Hammer davası üzerinde çalışıyordu. Brad Fleet iki kez arayıp karısı ve çocuğunun cinayetleriyle ilgili son durumu sordu. İkincisinde ağlıyordu.

Onun için hiçbir şeyim yoktu.

Beth Welky cinayetin baş sorumlusu Teğmen Rick Martinez olay yerine geldi. "Katili cesedinin üzerinde hiçbir şey bırakmamış," dedi. "Piç kurusu onu tuzağa düşürüp öldürmüş ve hiçbir iz bırakmamış. Tanık yok, parmak izi yok, tükürük yok, tırnaklarının altında hiçbir şey yok.

"Arkadaşları ve ailesiyle görüştüm. Bir sapık ya da tacizci bir koca olduğuna dair hiçbir rapor yoktu. Herkes hemfikirdi. Beth Welky bir iyilik yumağıydı. İyi bir anne, dindar, evsizler için sandviç yapar ve onlara da beş dolarlık banknotlar dağıtırdı. Elimde videonuzdan başka bir ipucu yok ve bu da beni hiçbir yere götürmüyor."

Öğle yemeği boyunca çalıştık ve e-postalarımı tekrar tekrar kontrol ettim. Saat dört sularında Cappy, Cindy'nin okuma yaptığı iki kitapçada güvenlik kameralarına yakalanan Marvin Bender hakkındaki raporunu verdi.

Cappy dedi ki, "Bender'ın iş arkadaşları onun tam bir hödük olduğunu söylüyor. Alıngan ve kaba biri, boşanmış, hiç arkadaşı yok ve bir komşusuyla park yeri ve çöp kutusu yerleştirme konusunda süregelen bir anlaşmazlık içinde. Komşusu ondan nefret ediyor. Bunun dışında, Bender sıradan bir adam."

SFPD'den kaçmaya çalıştığı için mahkemeye çıkarılmayı bekleyen sıradan bir adam. Hâlâ hapiste. Hala bir şüpheli.

Bugün yüzlerce kez yaptığım gibi ekranıma döndüm.

Bu kez konu satırında "Çavuş Boxer" yazan bir e-posta vardı. Hazır mısınız?"

Cappy'ye söyledim, o da "Brady'yi çağırayım. Alvarez dinlenme odasında." Mola odasına girdiğimde, Alvarez kahve makinesinden başını kaldırdı.

"Mektubum var." dedim.

Alvarez, "Midem bulanıyor," dedi ve beni masalarımıza kadar takip etti; Cappy'yle birlikte iki tekerlekli sandalyeyi benimkinin yanına getirip beni iki yanımdan sıkıştırdılar.

"Vur," dedi Brady.

Kan sıçramış bir suç mahalline girdiğimde hissettiğim aynı boş duyguya kapıldım. Dehşet. Blackout'un gözlerinden başka bir cinayeti izleme düşüncesiyle bayılacak gibi oldum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

BLACKOUT'UN İZ SÜRÜLEMEZ E-POSTASI "Hazır mısınız?" konu başlığı ve bir video ekiyle birlikte geldi. Oynat tuşuna bastım ve önsöze gerek kalmadan ortaklarımla birlikte ön camdan karanlık ve puslu bir geceye bakıyorduk. Arabanın park lambaları, tali bir yol gibi görünen yolun ortasındaki kırık sarı çizgiyi aydınlatıyordu. Yağmur damlaları aralıklı olarak cama düşüyor ve silecekler çalışıyordu. Blackout sokak lambası, yol işareti ya da trafik görmedi, biz de görmedik.

Blackout gösterge tablosuna baktı. Kilometreyi, hızı ve saati gördük: 63.072 mil, saatte 50 mil, 9:32 ve benzin deposunun yarısı doluydu. Kaliforniya'da mıydı? Hiçbirimiz söyleyemedik.

Blackout'un ürkütücü elektronik sesi hoparlörden geldi. "Ne olduğunu anlamıyorum." dedi.

Arabanın içinde bir el feneri yandığında görüşümüz değişti ve Blackout yanında oturan yolcuya bakmak için başını çevirdi. Yolcunun görüntüsünü yakalamak için videonun ekran görüntülerini almaya başladım. Beyazdı, yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu, koyu renk, orta uzunlukta saçları vardı. Boyunu ve yapısını kestirmek zordu ama ortalama 1.80 boylarında olduğunu tahmin ediyordum. Omuzlarına kadar inen kapüşonlu koyu renk bir sweatshirt giymişti.

"Kızgın görünüyor," dedi Cappy.

Blackout'un gözleri tekrar yola döndü. Eldivenli elleri direksiyonun üzerinde "9 ve 3" pozisyonundaydı.

Yolcu konuşurken yağmur damlalarını ve kırık bir sarı çizgiyi izledik, sesi de dijitalleştirildi.

"İşten sonra eve yürüyordum. Kamyonetli bir adamın arabasına bindim ama kapıyı açtığımda adamın görünüşünü beğenmedim ve fikrimi değiştirip arabadan indim."

"Görünüştünü beğenmedin mi? Çalışıyor muydun?"

"Yani...? Hayır, hayır... Beni ne sanıyorsunuz? Ama o öyle düşündü. Aslında üniversiteye gidiyorum ama lokantada yarı zamanlı bir işim var. Sadece eve bırakmak istemiştin, o yüzden bırakmadım. 'Üzgünüm, işemem lazım' dedim. Kamyondan geri geri çıkıyordum..."

"Peki sonra?"

"Ve sonra o kaçık beni *vurdu*. Kurşunun kemiğe isabet ettiğini sanmıyorum ama canım çok yanıyor."

Blackout başını salladı ve yolcusuna baktı.

"Polisi aradın mı?"

"Hayır. Sadece kaçtım. Beni tekrar vurmasını istemedim. Bıraktığın için sağ ol dostum."

Blackout'un görüşü, genç adamın sol eliyle sağ kolunu tuttuğu yere kaydı.

Cappy, "Yaraya baskı uyguluyor." dedi.

"İşte," dedi Alvarez. "Parmaklarının arasından sızan kanı görebilirsiniz."

Blackout, "Hastaneye ne kadar var?" diye sordu.

"Beş mil. Onun gibi bir şey. Düz git, sana nereden döneceğini söyleyeceğim."

"Torpido gözünde bir sargı bezi var," dedi Blackout. "Sağlam kolunu kullan. Dikkatli ol."

Genç adam "Elbette" dedi.

Torpedo gözüne doğru eğildi ve mandalın sesiyle onu açtı. Blackout'un eldivenli eli direksiyon simidinden kalkıp bastırılmış bir Ruger Mark IV tutarak çerçeveye geri döndüğünde Alvarez "Hayyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy" diye bağırdı.

"Kahretsin," dedi Brady arkamdan. Kutu gibi eski Dell'imın hoparlöründen yumuşak, boğuk bir patlama sesi geldi. Yolcu inanmayan gözlerini Blackout'a çevirdi. Yüzü şok içinde gerildi ve sonra gevşedi. Gözleri kapandı ve pencereye doğru yığıldı.

"Şanslı gecen değil dostum," dedi Blackout. Kurbanın kafasına ikinci bir el ateş etti, ardından silahı koltuğa bıraktı ve direksiyonu sertçe sağa kırdı. Arabayı engelli araç şeridine çekti ve fren yaptı. Emniyet kemerinin mandaldan ayrılma sesini duydum, sonra Blackout'un kolu yolcunun vücuduna doğru uzandı. Uzandı ve kapı kolunu kaldırdı.

Katile dair bir şey görebilmek için kendimi zorladım. Kolunun manşetinin üzerinde bir deri parçası, dikiz aynasında yüzünün bir parıltısı, ama bunlar olmadı.

Araç, yolcu tarafı sürücü tarafından daha aşağıda olacak şekilde park edilmişti. Kapı açıldığında, ölü adam emniyet kemerinin omuz kayışına doğru yuvarlandı. Blackout kayışı çözdü ve aracı sürmeye başladı. Momentum, cesedin kendi ağırlığıyla dışarı düşmesine neden oldu.

Blackout arabayı tekrar frenledi. Kurbanın kıyafetlerini, torpido gözünün karanlık görüntüsünü, Blackout'un eldivenli elinin yolcu kapısını kapattığını gördük. Sürüş hızına geçtiğinde orkestral bir müzik yükseldi ve yağmur damlaları hızlanarak ön cama ağır bir şekilde düştü.

Piyano notaları yumuşak ve yavaştı.

"Satie," dedi Alvarez. "Ne?

Kimmiş o?"

"Say-tee. Bestecinin adı bu. Ciccolini'den solo."

Yağmurun şiddetini artırması beni endişelendiriyordu. Sağanak yağış kurbanın cesedindeki kanıtları temizleyecek, lastik izlerini belirsizleştirecek ve o gece birinin cesedi bulma şansını azaltacaktı.

Videonun kalan saniyelerinde bulanık siyah bir yola baktık. Daha önce olduğu gibi, hiçbir yer işareti, başka araç ya da kavşak yoktu. Cam sileceklerinin müzikle eş zamanlı olarak camdan geçişi neredeyse hipnotize ediciydi - ve sonra gösteri elektronik ses tarafından kesildi.

"Çavuş Boxer. Burada yetkiniz yok, o yüzden buna bir hediye deyin.

Bir şey değil. Daha fazlası ve daha iyisi gelecek."

Görüntü kararmadan hemen önce müziğin sesi daha da yükseldi. Gözlerim yaşardı. Onları siliyordum ki Cappy bana bir kağıt peçete uzattı.

"Asla durmayacak," dedim. Kimse

bana karşı çıkmadı.

BÖLÜM 46

CUMARTESİ akşamıydı ve ben masamda Blackout'un suç profilini ViCAP'e, FBI'ın Şiddet Suçlularını Yakalama Programı birimine gönderiyordum.

Birdenbire bugün Joe ve Julie ile henüz konuşmadığımın ve günümün kalbi olan görüşme saatimizin yaklaştığının farkına vardım. Cep telefonum çaldığında ona sarıldım.

"Joe?"

"Linds, *benim*."

"Cindy? İyi misin? Neredesin?"

"McBain'de. Richie benimle. Sen neredesin?"

"Masamdayım."

Rich hatta. "Buraya gelebilir misin, Lindsay?" "Cindy iyi mi?"

"O iyi ama söyleyecek çok şeyi var. Akşam yemeği, bira ve çikolatalı çamurlu turta benden."

"On dakikaya ihtiyacım var."

Joe'yu arayıp geç kalacağımı söyledim, Bayan Rose'u da benzer bir şekilde aradım ve beş dakika sonra McBain's Bar and Grill'deki içkili kalabalığın arasından sıyrıldım. Restoranın arka tarafındaki bir masaya yönlendirildim. Cindy ve Conklin ayağa kalktı. Cindy kollarını uzattı ve Rich aralarında benim için bir sandalye çekti.

"Bana her şeyi anlat," dedim Cindy'ye sarılarak.

"Bira?" Richie sordu.

"Getir bakalım," dedim. "Aynı anda sipariş vermem gerekiyor." Spesiyalleri sipariş ettik ve sözü Cindy'ye verdik.

"Vegas'a uçmadan önce postalarımı kontrol etmek ve birkaç şey almak için ofisime uğradım. Kapıdan çıkarken gelen kutumda bunu buldum."

Cindy, önünde adının yazılı olduğu açık beyaz bir zarfı uzattı.

"Oku," dedi ve bana uzattı.

Conklin'e baktım. Üzgün görünüyordu.

Cindy'nin zarfını kaldırdım ve elime ince bir kâğıt parçası geçti. San Quentin kantininden alınmış bir yiyecek ve soda makbuzuna benziyordu. Fişi ters çevirdim ve Evan Burke'ün yazacağı bir kitap hakkında Cindy'ye el yazısıyla yazdığı bir not gördüm.

"Burke katil bir son olacağını mı söylüyor?" Dedim. "Ve sen de bunun bir parçası mı olacaksın?"

Cindy, "Amaç bu mu bilmiyorum. Sanırım sadece kendi başına bir kitap yazdığını bilmemi istiyor. Bu beni pek heyecanlandırmıyor, Linds. Onunla hiçbir şey için tekrar çalışmazdım."

Rich, "Cindy ofisten ayrıldı ve planlandığı gibi Vegas'a uçtu." dedi.

Cindy'ye dönüp baktım.

"Yazarın Engeli ve Yapay Kuş Cenneti." "Ne dedin sen?"

"Kitapçının adı bu. Tavandan sarkan sevimli sahte kuşların olduğu bir 'yapay kuş cenneti' var. Neyse, boş ver. Okuma harika geçti. Kimse beni rahatsız etmedi. Şoförüm dükkâna geldi ve bana göz kulak oldu. Ekstra güvenlik vardı ve şunu dinleyin: Adam Levine - evet, o Adam Levine - kitabını imzalamamı istedi. *Fish's Girl*'ü çok sevdiğini söyledi. Burke'ü okumak için sabırsızlanıyormuş."

"Ne eğlenceli," dedim.

"Alkışlar ve ısıklar aldım," dedi Cindy. "Sonra arabaya bindim, geceyi otelde geçirdim ve oda servisi sipariş etmedim. Işıklar dokuz buçuk gibi kapandı ve sonra uyandım. Kapı çalındı. Lindsay. Korkmuştum."

Rich, "Silah taşıyorum," dedi.

"Vegas'a mı gittin?" Bunu düşününce güldüm. Cindy,

"Gerisi kayıt dışı" dedi.

"Yemin ederim söylemem," dedim Cindy'yi taklit ederek. Koluma küçük bir yumruk attı.

"Her neyse, okuma konusunda kendimi harika hissettim."

Birden yine endişelendim. *Şimdi ne olacak, Cindy? Daha fazla gerilim yok, lütfen.*

Devam etti. "Sabah Rich ve ben limuzine bindik ve şoför biraz üzgündü. Bana arka yolda bir ceset bulunduğunu söyledi. Ölen adam vurularak öldürülmüş."

Kendimi baygın hissettim. Gözlerimin önünde lekeler vardı. Garson kız yemeği servis etti ve yemek kokusu beni kendime getirdi. Richie'nin neden bu son yemeğiymiş gibi baktığını şimdi anlıyordum. Cindy okumasını yaptıktan sonra bir kişi daha öldürülmüştü.

Rich, "Şoförü kontrol ettim," dedi. "Michael Brill. On yıldır First Call Limos'ta çalışıyormuş. Belki de fail odur. Olmayabilir. Ben koştum

Her şeyde onun adı geçiyor. Üç trafik cezası almış. İki aşırı hızdan. Biri de kırık stop lambası için. Yarın patronuyla birlikte seyahat defterini kontrol edeceğim."

Cindy, "Rich'i paranoyak yaptım." dedi.

"Ben de. Cindy, bana şoförünün söylediği her kelimeyi anlat."

"Sadece *radıoda* duyduklarını biliyordu," dedi Cindy. "Kurbanın kim, ne, ne zaman, nerede ve neden olduğunu öğrenmek için biraz polis çalışması yapmamız gerekiyor."

"Biz" kelimesini kullanıyordu çünkü Brady onu içeri davet etmişti. Az önce Blackout'un Vegas'ın dışında, tali bir yolda bir Ford'un içinde bir adamı vurarak öldürmesini izlemiştim.

Karartma Cindy'nin programını biliyordu. Dün gece onun çekim menzilindeydi. Küçük filmler çekiyordu ve Las Vegas'taki çekim bana ikinci perdenin ortası gibi geldi.

Burger ve çamurlu turta arasında Brady'yi aradım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

Blackout zihnimi ele geçirmişken Pazar günü evde oturamazdım, bu yüzden arabayla salona gittim.

Yedek kulübesi vardiyalı çalışanlarla dolup taşıyordu. Eski dostlarla selamlaştım ve dizüstü bilgisayarımı savaş odasına taşıdım. Orada, bazen Ruger Mark IV kullanan, yüksek IQ'ya, video gözlüklere ve görünmezlik pelerinine sahip gibi görünen bir katil için yeni bir ViCAP araması yaptım. Brady beni köşedeki ofiste bulduğunda seri katil profillerine dalmıştım.

Brady'ye Las Vegas'ın dışındaki cinayetten bahsetmiştim ve o da ekran görüntülerimi Las Vegas Polis Departmanı'ndan Şef Belinky'ye göndermişti. Ve şimdi Brady'nin bizi katile götürebilecek bir fikri vardı. Pencere kenarına yaslandı ve benim için planını açıkladı. Planı hakkında çelişkili hissediyordum ama arkadaşım Jackson Brady ile tekrar ortak olmak iyi olacaktı.

"Ben de varım." dedim.

Altıdan önce salondan çıktım ve evimden iki blok ötedeki Çin lokantasından şehriye çorbası ve turp salatası aldım. Asansöre bindim ve bizim kata geldiğimde Bayan Rose'un zilini çaldım. Kapısı açıldı, Martha mutlu bir şekilde havladı ve Bayan Rose'un gülümsemesi daha da genişledi. Ona en sevdiği televizyon yemeği olan erişte yemeğini uzattım.

"Bunu yapmak zorunda değildin,
Lindsay." "Teşekkür ederim Gloria.
Her şey için."

Martha'yla parka doğru uzun bir yürüyüşe çıktık ve Martha'nın tasmaını elime dolayarak göl manzaralı bir bankta bir süre oturdum. Joe ile birlikte bu bankta oturduğumuz, Joe'nun kollarını omuzlarıma doladığı, Martha'nın tasmaını çektiği, Julie'nin ördeklere isim taktığı ve şarkılar uydurduğu zamanları düşündüm.

Yirmi dört saat içinde ailem evde olacak ve hayat yeniden dengeye kavuşacaktı. Yoksa olur muydu? Blackout'un soğukkanlı bir cinayeti yakından, gözümün içine baka baka işleyişini zihnimden nasıl silip atacaktım? Kendime geledim ama zil beni kurtardı.

Telefonumu açtım. Arayan Claire'di.

"İyi bir zaman mı?" diye sordu.

"Kesinlikle. Sen iyi misin?"

"Evet, evet. Beni intihara sürüklemeyen önce Catherine ve Josie Fleet'in cesetlerini Brad Fleet'e teslim etmek istiyorum."

"Bana ne bulduğunu söyle," dedim en iyi arkadaşıma.

"Otopsi raporlarında çok az haber var, Lindsay. İkisi de körfeze atıldıklarında ölmüşler. Catherine boğulmuş. Gözlerinde ve yüzünde biber gazı vardı, sanırım katil bu şekilde kontrolü ele geçirdi. Josephina boğulmuş. Eliyle ağzını ve burnunu kapatmış. Yüzünün sol tarafında parmak izleri buldum."

"Toksikoloji?"

"Orada bir şey yok."

"Bırak Brad'le gitsinler," dedim. "Ben Brady'ye söylerim." "Güzel. Nasılsın kızım?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye cıvıldadım.

Claire güldü. "Yalancı. Joe ne zaman dönüyor?"

"Bu sefer Pazartesi günü. Umarım."

"Kahretsin," dedi Claire. "Bir telefon alıyorum. Gitmem gerek. Seni yarın ararım."

Güneş tamamen battıktan sonra Martha ve ben 23 Lake Street'teki evimize gittik. İkimiz için akşam yemeği hazırladım ve duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra telefon çaldı.

Evet, Yüce Tanrım, oydu.

BÖLÜM 48

JOE'yu annesinin çiçekli koltuğunda, Julie'yi de büyükannesinin savaş öncesi geniş mutfağında kurabiye hamuru yerken hayal ettim. Joe'nun kardeşlerinin kahkahalarını ve arka planda televizyonda bir maçın sesini duydum. Orada olmayı diledim.

Joe, "Nasıl gidiyor, tatlım?" dedi.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, on korkunç-" dedim,

"Dokuz," diye tahmin etti.

"Yirmi," dedim. "Sen ve Jules nasılsınız?"

Joe bana Julie'nin Martha için evini özlemeye başladığını söyledi. Buna güldüm ve Joe'ya Julie'ye, Bayan Rose bütün gün ona yemek yaptığı için Martha'nın birkaç kilo aldığını söylemesini söyledim.

Joe ona söyleyeceğine yemin etti.

Sonra da "Blackout'tan ne haber?" diye sordu.

"Aynısı ve daha kötüsü," dedim ve Blackout'un son videosu hakkında bilgi verdim.

"Yeni kurbanı Las Vegas'ta vurdu, bu arada Cindy kitap turuna devam ediyordu. O iyi, Tanrı'ya şükür. Doğruyu söylemek gerekirse biraz parlıyor. Ama Vegas'taki bu cinayet tesadüf değil. Sen bir psikoloji uzmanısın. Cindy gelecek hafta Scottsdale'de bir imza günü daha düzenliyor. Bunu neden yapıyor? Blackout'a dil mi uzatıyor?"

"Ben gerçek bir psikiyatrist değilim, biliyorsun." "O ne yapıyor, Joe?"

"Ahh, çılgınca bir tahmin. Özgüvenini geri kazanıyor. Burke ile geçirdiği o yıl herkesi depresyona sokabilirdi. Bence cinayetlere rağmen, tekrar ata biniyor."

Sessizdim, bunu düşünüyordum, Cindy'nin cesaretini toplamasını. Ve boş dairemin etrafındaki karanlık sokağı düşündüm. Joe'nun burada, büyük sandalyesinde mavi çizgili pijamalarıyla oturuyor olmasını, Julie'nin Martha'yla birlikte büyük kız yatağında olmasını ve Karartma Ekibi'nin onun kimliğinin anahtarını elinde tutmasını diledim.

İşte o zaman kendimden sakladığım bir düşünce dışarı fırladı ve "Yuh" dedi.

Blackout Phoenix için planlar yapıyordu.

Gelen bir çağrı bip sesi çıkardı. Arayan

Brady'ydı.

Katkıları için eşime teşekkür ettim, onu sevdiğimi ve özlediğimi söyledim. Birbirimize "seni seviyorum" dedik ve uçuş detaylarını teyit ettikten sonra

Yarın, gelen aramama geçtim.

Brady'nin ayık sesi kulağımdaydı. Yarın, Pazartesi sabahı, etrafımız jiletli tellerle çevrili olacak ve beton hücrelerde, altı kez müebbet hapis cezasına çarptırılmış bir katille, onu oraya tıkmak için yaptıklarımın dolayısı benden nefret eden bir adamla buluşacaktık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

BRADY VE BEN San Quentin Eyalet Hapishanesi'nin maksimum güvenli kanadındaydık. Duş kabini büyüklüğündeki tel örgülü bir hücrenin dışında birlikte oturuyorduk. Hücresinin içinde, son yüz yılda en çok adam öldürme rekorunu elinde tuttuğunu iddia eden kötü şöhretli Catalina Hayaleti Evan Burke vardı. Bu onun egosuydu. Pedro Lopez ve Harold Shipman adında iki psikopat katil daha sayabilirdim ama Brady ve ben bu buluşmayı Burke'ün çetelesini çürütmek için ayarlamamıştık. Bilgi için anlaşmaya hazırlıklı gelmiştik: bir ipucu, bir ipucu, Blackout'un kimliğine ışık tutacak bir ipucu ve büyük bir şansla iletişim bilgileri.

Burke kafesinin zeminine sabitlenmiş metal bir sandalyede oturuyordu. Elleri kelepçeliydi ve onu son gördüğümünden beri birkaç kilo vermişti. Saçları artık omuz hizasındaydı, tuzu biberinden daha ağır basıyordu, iki günlük sakalı vardı ve gözlüklerinin camları, Burke'e hapishane ayrıcalıklarından biri olarak tanınan bilgisayar ekranından gelen mavi ışınları engellemek için kullanılan kehribar rengindeydi. Burke, tel örgü duvarların dışında, karşısında oturduğumuzu görünce gülümsedi.

Başını eğerek bana "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

Bu bir aşağılamaydı. Onu tutuklamış ve aleyhinde tanıklık etmişim. Ben olmasaydım, Burke Kaliforniya'dan Nevada'ya kadar karanlık yerlerde dolaşıyor ve ceset sayısını artırıyor olacaktı.

Burke beni tanıyordu ama Brady'yi tanı mıyordu.

Onları tanıştırdım ve Brady, Burke'e "Bir taklitçiniz olduğunu duydu mu?" dedi.

"Gerçekten mi? Görüyorsun ya şef, ben haberleri izlemem. Reality şovları severim.

The Bachelor. The Real Housewives of Orange County."

Sırıttı. Seri katil cazibesine sahipti. O psikopatlık. "Ralph Hammer'ı tanıyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Güzel isim ama."

"Bir buçuk hafta önce, park halindeki arabasının sürücü koltuğundayken arkadan silahlı saldırıya uğradı. Sonra da kafasının arkasından vuruldu."

Burke şöyle düşündü: "Boğma aletini pek sevmem. Düz kenarlı usturayı severim. Bunu biliyorsun, değil mi Çavuş Boxer? Kız arkadaşın Cindy, değil mi? Benim çalışma tarzımla ilgili derinlemesine bir çalışma yaptı. O nasıl bu arada? Aramıyor. Yazmıyor."

Brady göğüs cebinden bir zarf çıkardı, açtı ve teker teker birkaç tane 4" × 6" boyutunda fotoğrafı tel kafesin duvarına bastırdı. Burke daha yakına eğildi ve "Başka var mı?" diye sordu.

"Bunlar hakkında ne düşündüğünü söyle bana," dedi Brady. "Onları senin için bırakabilirim."

"Sahildekilerin Tara ve Lorrie olması mı gerekiyor?"

"Ne düşünüyorsun?" dedim.

Burke, "Sanırım birileri bana seslenmeye çalışıyor. Bunu mu demek istediniz? Çünkü o kızı tanımıyorum. Ya da bebeğini. Nasıl öldürüldüler?"

Dedim ki, "Öldürmekle övünen, tavsiye isteyen ya da sizi taklit etmeye çalışan bir hayran duydunuz mu? Dışarıdan biri sizin rekorunuzla yarışmaya mı çalışıyor? Bize yardımcı olacak herhangi bir düşünceniz var mı?"

"Peki bundan benim çıkarım ne olacak?"

Brady, "Elindekileri dinleyelim." dedi.

Düşünüyordum *da, Tanrım, eğer dinliyorsan, bu oksijen israfı insanın bizi Blackout'a götürmesine izin ver.*

"Hiçbir şeyim yok," dedi Burke sırtarak ve bana büyük sarı dişlerini göstererek. Aklıma şiddetli bir düşünce geldi ve Burke yüzümdeki öldürme dürtüsünü görmeden önce buharlaştı.

Brady, "Tanıştığımıza memnun oldum, Burke. Gidelim, Çavuş. Müdür bizi bekliyor."

"Bekle," dedi Burke, ayağa kalkarken, hâlâ dar görüşme hücresinin duvarları arkasında güvenle kilitliydi.

Brady ve ben yüzümüzü ona döndük.

Brady sanki bir köpeğe hitap ediyormuş gibi, "Konuş," dedi.

BÖLÜM 50

Burke, "Bana resimleri tekrar göster," dedi. Gözlüklerini çıkardı ve mavi gömleğinin kenarıyla sildi. Sonra beklentiyle Brady'ye baktı.

Brady zarftan fotoğrafları çıkardı ve içlerinden birini kafesin duvarına bastırdı. Bu asla unutamayacağım bir görüntüydü: Catherine Fleet'in kumsalda yüzüstü yatan bedeni, ceketinin kolları ve siyah saçlarının uzun tutamları dalgalar tarafından kaldırılıyordu.

Josephina Fleet neredeyse canlı görünüyordu. Ön taraftaki taşıyıcının kayışlarıyla annesine bağlı olan soluk gözleri açıktı, sanki tepelerinde uçan deniz kuşlarını izliyor gibiydi.

Burke kurbanların isimlerini sordu ve Brady başını "hayır" anlamında salladı. Fotoğrafları cebine geri koydu.

Burke, "Bunu bana neden gösterdiğini anlıyorum. Sanırım Tara ve Lorrie arasında bir benzerlik var. Ama katile B eksi veriyorum. Garrote'den bahsetmiştin. Bu kızda bağ izi yok, bu yüzden elle boğma olduğunu söyleyebilirim. Bence bu daha kişisel ve bu nedenle daha iyi, ancak bu ikisi hızlıca ve hiç tarz olmadan öldürülmüş. Bu da onun puanını düşürdü."

Burke bir yanağını kaşdı ve düşünceli bir ifadeyle, "Kimin cinayet işlediğini biliyor muyum? Hayır. Keşke biraz övgü alabilseydim ama biliyorsunuz, alamam. Aslında, bir günlüğüne bu adam olmak için her şeyi yapardım."

Brady korumaları çağırdı.

Geldiler, mahkumlarını kafesin arka kapısından çıkardılar. Burke başını çevirdi ve bize seslendi. "Teğmen? Sizin için danışmanlık yapmamı istiyorsanız, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Sanırım bir anlaşma yapabiliriz."

Kabaca görüş alanımızdan çıkarılırken kahkahalarını duydum. Bir zil sesi duyuldu. Metal bir kapı gıcırdarak kapandı. Brady dedi ki, "Blackout'u bilmiyor. Oltaya yem takardı."

"Birinin onun şimşeklerini üzerine çekmeye çalışmasından nefret edecek." "Gidip müdürü görelim," dedi Brady.

Müdür Hauser'ın ofisinin kapısı açıktı. Körfez manzaralı, küçük, tek pencereci bir ofisi vardı. Masası düzenliydi, dosya dolapları zeminin çoğunu kaplıyordu, duvarlarda müdürün Charles Manson'ı üzerinde Manson'ın ölene kadar hapsedildiği California Eyalet Hapishanesi-Corcoran yazan bir hapishane minibüsüne bindirirken çekilmiş bir fotoğrafından başka bir şey yoktu.

Müdür başını kaldırdı ve beni tanıyarak selamlamak için ayağa kalktı. Brady'yi tanıştırdım ve oturmaya davet edildik.

Dedim ki, "Müdür Bey, seri cinayetler işleyen bir katilimiz var. İki hafta içinde altı kişiyi öldürdüğüne inanıyoruz. San Francisco'da bir adam, bir kadın ve bir bebek. Corte Madera'da başka bir adam, Pasadena'da bir kadın ve Cuma gecesi Las Vegas'ta üçüncü bir adam."

"Aynı fail mi? Emin misiniz?"

Brady, "Öldürdüğü bazı kişilerin videolarını çekiyor ve bunları Çavuş Boxer'a göndermeden önce klasik müzik ve ışık efektleriyle süslüyor" dedi.

Müdür Hauser şaşkınlığını ifade etti ve "Burke'ü görmeye neden geldiniz?" de dahil olmak üzere pek çok soru sordu.

Brady, "Baker Beach'teki son çifte cinayet Evan Burke'ün yöntemine benziyor ve başka bir şey daha var. Cinayetlerin yarısı Burke'ün yetkili biyografisini yazan gazeteci Cindy Thomas'ın etrafında dönüyor gibi görünüyor."

"Burke ne dedi?"

"Cindy'ye bir mektup göndermiş, ona bir kitap yazdığını söylemiş. Bize son cinayetler hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi," dedim. "Doğruyu söylüyor olabilir."

"Anlaşıyor," dedi müdür. "Televizyonu var ama dizüstü bilgisayarı bir daktilodan daha iyi değil. İnternet bağlantısı yok. Mektupları ve bazı ziyaretçileri var, dolandırıcılar, avukatı, gerçek suç hayranları."

Müdür Hauser sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Bu adam hiç durmadan baş ağrıtıyor. Huzur bozucu biri. Onu ölüm tehditlerinden korumak için 7/24 gözetim altında tutuyoruz. Onu dışarı çıkaran kişi olmak büyük bir olay olurdu."

Brady dedi ki, "Ona gelen mektuplar. Belki Burke bir şeyler biliyordur. Sence onu biraz sıkıştırabilir misin? Mektuplarını biraz daha yakından takip et. Yasadışı bir şey yok. Eğer onu tekrar görürsek, pazarlık yapacak bir ruh halinde olmasını isterim."

Hauser, "Şey. Son zamanlarda siber de dahil olmak üzere bazı güvenlik ihlalleri oldu. Bilgisayarına bir süreliğine el koymamız gerekecek."

"İnternete giremediğini söyleyecek." dedim.

Müdür gülümsedi ve sandalyesini dik konuma getirerek salladı. "O bir müebbetlik.

Ne yapacak?" İyi anlaşma.

BÖLÜM 51

Barbara Sullivan ÜÇÜNCÜ kez tanık kürsüsündeydi. Yuki Pazartesi sabahı tanığını selamladı ve ona hala yemin altında olduğunu hatırlattı.

"Anlıyorum."

"Çok iyi," dedi Yuki. "Cuma günü mahkemeye, kocanız sizi dövdüğünden beri evinizi ilk kez ziyaret ettiğinizi söylediniz. Eve gitmek dayakla ilgili hafızanızı tazeledi mi?"

"Evet. Kavganın Lew ve ben çocuklarla marketten döndüğümüzde başladığını hatırladım. Komşumuz Tom Watkins, yiyecekleri arabadan indirmeme yardım etmeyi teklif etmişti. "Hayır, teşekkürler, biz hallederiz." demiştim.

"Ama Lew Tom'un benimle konuşmasından bile hoşlanmadı. İçeri girdiğimizde çılgına dönmüştü. Bana isimler taktı. Beni öldürmek istediğini söyledi. Onu ciddiye almadım. Çamaşır yıkamak için aşağı indim. Lew peşimden geldi. Şöyle bir şey söyledi, "'Buraya kadar. Duanı et. Çabuk yap.' Elinde bir bıçak vardı."

Barbara gözlerini avuçlarıyla kapattı ve sonunda Yuki'den bir paket mendil alarak gözlerine tuttu.

Barbara'nın boğuk hıçkırıkları mahkeme salonunu duvardan duvara doldururken birkaç rahatsız edici an geçti. Öksürdü, yargıçtan özür diledi ve ardından anlatısına devam etti.

"Lew beni saçlarımdan yakaladı, başımı geriye çekti ve bıçağı boğazıma dayadı. O anda beni gerçekten öldürebileceğini anladım. Taşaklarına diz çöktüm ve bıçağı düşürdü. O an için beni bıraktı ve ben de bıçağı yerden aldım ve iki elimle sapını kavrayarak önümde tuttum."

Yuki Barbara'yı devam etmesi için teşvik etti.

"Lew ellerini havaya kaldırıp avuç içleri bana dönük olarak 'Tamam, tamam, sen kazandın' dediğinde açmaz sona erdi. Lew'den lütfen gitmesini istedim, böylece çamaşırları yıkayabilecektim. Çamaşır makinesine geri döndüm ve başımın arkasına bir darbe hissettim. Uyandığımda bileklerimden çamaşır lavabosuna bağlanmışım. Ayak bileklerim serbest ağırlıklara bantlanmıştı ve Lewis kaburgalarıma tekme atıyordu. "Uyan" dedi ve bana bir isim taktı. Sonra bana tecavüz etti. Bayılmışım."

Barbara yine yıkıldı. Yuki devam edip edemeyeceğini sordu.

"Denerim. Uzun süre baygın kalmış olmalıyım. Uyandığımda geceydi. Acıyı tarif edemem. İçim dışım her yerim ağrıyordu. Yapamadım.

Bak. Gözüme dokundum. Tanrı yardımcım olsun. Seslendim ama cevap yoktu. Tekrar uyandığımda sabah olmuştu ve her yerim zonkluyordu. Aldığım her nefes ciğerlerime cam kırıkları gibi saplanıyordu. Yedi yaşındaki oğlum Kevin'ın bana seslendiğini duydum. Geri aradım ama sesim cızırtılıydı. Bir fısıltı. Kurtulmaya çalıştım. Acı çok fazlaydı. Beden dışı rüyalar görüyordum Bayan Castellano. Polis geldiğinde, ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettim. Geçenlerde eve gittiğimde hatırladığım şey buydu."

"Teşekkür ederim, Barbara. Size sormak istediğim birkaç soru daha var. Bu olaydan önce polisi ne zaman aradığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Bir keresinde kötü bir kavgadan sonra. Bir keresinde de eve girmeye korktuğumda."

"Peki suçlamaları düşürdünüz mü? Eğer öyleyse, neden?"

"Evet. Çünkü Lewis'ten korkuyordum. Beni tehdit etti, bana isimler taktı ve günlerce bana dünyanın en korkunç hakaretlerini savurdu. İz bırakmadan canımı yakmaya özen gösterirdi. Yani onun sözüne karşı benim sözüm olacaktı. Her zaman bana ne yapacağını söylerdi. Hepsinden önemlisi, çocuklar vardı. Benim hakkımda yalan söylemesini ve bir şekilde çocukların velayetini almasını istemiyordum. Bu onlar için sonsuz bir cehennem olurdu."

Gözyaşları Barbara'nın yanaklarından aşağı döküldü. Bir elini göğsüne koyarak kabaran elini sabitledi.

"Teşekkür ederim, Barbara. Başka sorum yok."

Yuki avukat masasındaki yerini aldı. Gaines Yuki'nin yerine bir not kartı bırakmıştı. "Harika" yazıyordu.

Yargıç savunmanın yeniden yönlendirme yapıp yapmayacağını sordu ve Switzer "Hayır, Sayın Yargıç" deme sağduyusunu gösterdi.

Mahkeme öğle arası için ertelendi. Yargıç kürsüden ayrılırken Yuki ayağa kalktı.

Barbara mahkeme salonundan çıkarılırken, Yuki salondaki her kadın ve erkeğin kendisini o zavallı kadının hissettiği kadar kapana kısılmış ve ölüme yakın hissetmesini sağlamış olmayı umuyordu. Jüri üyeleri Barbara'ya inanmışlar mıydı? Yuki daha farklı yapabileceği bir şey düşünemiyordu. Şu anda Mahkeme Salonu 6A'daki herkes Barbara Sullivan'ı düşünüyordu.

BÖLÜM 52

Mahkeme yeniden toplandığında, Sayın Yargıç Froman savunma avukatına Bay Switzer'in kapanış konuşmasını yapmaya hazır olup olmadığını sordu.

"Evet, Sayın Yargıç."

Maurice Switzer ayağa kalktı, jüri locasına doğru yürüdü ve jüri üyelerine hitap etti. Çekici ve dürüst görünüyordu ve jüri üyeleriyle iyi bir göz teması kurdu. Switzer giriş konuşması yapmakla uğraşmadı. Isınma cümleleri yok. Direkt konuya girdi. Dedi ki, "Alamo Meydanı'ndaki ev gibi bir evde korkunç bir öğleden sonra olanlar bunlardı. Barbara Sullivan, Lewis'in karısının sevgisi için rakip olduğunu düşündüğü bir adama gününü göstererek kocasını kızdırdı.

Adam mutfak tezgahından bir ekmek bıçağı aldı ve karısını bodrumdaki çamaşır odasına kadar takip ederek onu tehdit etti. Kendi i f a d e s i y l e , Barbara onun tehdidini ciddiye almamış, bu da kocasını daha da kızdırmıştır. Adam bıçakla tehdidini artırınca Barbara kocasının testislerine tekme atarak dayanılmaz bir acıya neden oldu. Bodrumu terk edebilir, polisi arayabilir ya da kocasıyla birlikte arabaya binebilirdi.

Çocuklar.

"Bunun yerine Barbara ekmek bıçağını aldı ve zaten öfkeli, kızgın ve acı içinde olan Lewis'i tehdit etti.

"Barbara'nın hafızası bu konuda sorgulanabilir. Lewis'e hiçbir erkeğin kaldıramayacağı isimler taktı. O hatırlıyor. Ona bir ezik, başarısız bir koca ve baba olduğunu ve ona bakmaya dayanamadığını söylemiş. Lew'in damarına nasıl basacağını biliyordu. Bu konuda iyiydi.

"O akşam boyunca Barbara'nın bodrum duvarına 'Seni seviyorum' yazdığını iddia ediyoruz. Evet. Kendi kanıyla ve kendi eliyle. Onu yemiyor muydu? Zeytin dalı mı uzatıyordu? Bilmiyoruz. Ama bodrumdan çıkmadığını biliyoruz. Yirmi dört saat boyunca orada kaldı.

"Sanık tarafından belirtildiği ve Bayan Sullivan tarafından da ima edildiği gibi, sert seksten hoşlanıyordu ve Lew'in bu faaliyetteki akıl hocasıydı. Bunu teşvik ederdi. İşler çok ileri gittiğinde Barbara bize 'bir fantezi, bir de çizgiyi aşmak' olduğunu söyledi. Bu somut bir çizgi değil. Bu Barbara'nın tek başına yaptığı keyfi bir ayırım.

"Bence Bay Sullivan bu çizgiyi göremediği için affedilebilir. Geçmişte Barbara polisi aradığında ifade vermeden önce suçlamalardan vazgeçiyordu. Kocasından korktuğunu ama onu terk etmediğini söylüyor. Ayrılık ya da boşanma davası açmadı. Kalmış.

"Barbara Sullivan oynadığı oyunun farkındaydı ama durumu okuyamamasıyla da birleşince kocasını fazla zorladı. Kocasını onu seviyor. Onun da kendisini sevdiğini savunuyor. Lew seks oyunlarının Barbara'nın çektiği fiziksel acıyla sonuçlanmasını asla istememiştir ve pişmanlık duymaktadır.

"Ama Lewis Sullivan Barbara'yı öldürmeye teşebbüs etmedi. "Yapabilirdi ama yapmadı."

Maurice Switzer jüriye teşekkür etti ve yerine döndü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

Salondan Finans Bölgesi'nin güney ucuna kadar siren ve flaşör kullanmadan yaklaşık on dakikada gittim. Jackson'da, Susie'nin ön kapısından çok uzakta olmayan bir yere park ettim. Susie's Café Karayip tarzı bir bar ve restorandır ve herkese açıktır ama Claire, Cindy, Yuki ve ben Susie's'i kulüp evimiz, Kadın Cinayet Kulübü Karargâhı olarak görüyorduk.

Cam pencereler ısıllı ışıldı ve ön kapıyı açtığımda harika baharatlı bir aroma aklımı akşam yemeğine çevirdi. Saat 18:00'de bar doluydu. İtfaiyeci bar musluklarını açmış, Sarı Kuş Dörtlüsü çelik davullarını akort ediyordu ve koyu sarı sünger boyalı duvarlar ön odaya bir ışıltı katıyordu. Eski tanıdıklar el sallıyor, "Hey, Çavuş" diye sesleniyorlardı ve ben de selamlarına karşılık veriyordum. Esnek ve atletik bir kadın olan Susie beni durdurarak limbo yarışmasının saat altı buçukta yapılacağını ve katılmak isteyip istemediğimi sordu.

"Üzgünüm, Suz. Formda değilim."

Kibarca karşı çıktı ama ona belki bir dahaki sefere dedim ve arka odaya doğru ilerlerken Sarı Kuşlar'ın ısınma şarkısını söylüyordum: *"Pazarın aşağısında insanların ağladığını duyabilirsin, başlarında giydikleri kıyafetlerle/Sıcak çay, pirinç, tuzlu balık güzeldir ve rom yılın her zamanı iyidir..."*

Claire "bizim" kabinin köşesinde Yuki ile konuşuyordu. Ben de en iyi arkadaşımın yanına kaydım ve bilgi almak istedim. Claire dinleme modundaydı. Kolunu omuzlarıma doladı ve "Yuki seni benden daha hızlı ve daha iyi bilgilendirebilir" dedi.

Yuki'nin yüksek bir metabolizması, melodik bir kahkahası olan hızlı bir konuşmacısı ve alkole karşı düşük bir toleransı var - tekila onun tercih ettiği meyve suyu. Bu akşam çay içiyordu ve durgun görünüyordu.

Claire, "Yuki, söyle ona."

dedi. "Bunu daha önce de duymuştun." "Devam et," dedim.

"Savunma mükemmel bir kapanış konuşması yaptı. Gerçekten."

Lorraine bir sürahi bira getirdi ve Cindy geldiğinde siparişimiz için geri geleceğini söyledi.

Yuki dedi ki, "Kurbanı suçladı! Kurban burada, öldüresiye dövülmüş ve savunma avukatı onun komşusuyla flört ettiğini söylüyor. Kocasına isimler takıyor. Kocasını üzgün."

"Pardon?" Yuki bir eliyle çay fincanını yere vurup diğer eliyle tutarak ve hiç hız kesmeden devam etti.

"Kocasını onu yirmi dört saat boyunca yiyecek, ıslak bez ya da herhangi bir şey olmadan bağladı. Ona tecavüz etti. Ve çocukları onun için çılgın atarken, kaburgalarını, bacağını kırıyor, kafasına basıyor ve bir gözünü çıkarıyor. Sanığa göre tüm bunların nedeni, kadının gün ışığında bir komşusuyla flört etmesi.

"Switzer, 'Barbara çok ileri gitti ve bu yüzden kocası kendini kaybetti ve misilleme yaptı ve işler kontrolden çıktı. Davalı üzgün, gerçekten üzgün. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor.

"Mo Switzer'da o havalı erkeksi otorite var, biliyor musunuz? Kapanışı sadeliği içinde zarıftı."

"Kadın jüri üyeleri var mı, Yuki?" diye sordum. "Altı," dedi.

Claire, "Switzer'ın sattığı şeyi almayacaklar." dedi.

Cindy yanındaki koltuğa otururken Yuki, "Umarım haklısındır," dedi. Arkadaşımız ve yazarımız masanın diğer ucuna uzandı, bira bardağından bir yudum aldı ve "Ee? Ne kaçırdım?" dedi.

"Önce sen," dedi Claire.

"Kesinlikle. *Beni Asla Tanımadın* bu hafta *Times*'ın en çok satanlar listesinde bir numaraya yükselecek," dedi Cindy. "Ve sabah Scottsdale'deki Poisoned Pen'de bir etkinlik için Phoenix'e uçuyorum."

"Hayır," dedi Claire. "Şaka yapıyorsun."

Cindy başını hayır anlamında salladı ve Glen Campbell'ın eski bir şarkısının birkaç sözünü söyledi. "*Ben Phoenix'e vardığımda, o yükseliyor olacak...*"

Claire dedi ki, "Sen, Cindy. İflah olmazsın. Güldüğümü biliyorum ama şaka yapmıyorum kızım. Seni seviyorum, bu yüzden sana gerçeği söylüyorum. Phoenix'te bir gün değil. Tehlikeli bir gün. İki gökdelen arasına gerilmiş bir ipte gözleri bağlı ve ağ olmadan yürümek gibi. Ben de bunu söylüyorum."

Claire'in görüntüsünü takip ettim ve Cindy'nin tam olarak bunu yaptığını gördüm. Ve onu durdurabilecek kimseyi tanıımıyordum.

BÖLÜM 54

LORRAINE GELDİ, Cindy'ye "merhaba" dedi ve "Bu akşam ne var?" diye sordu.

"Her şeyi. Bana bir yön göster." Lorraine önlüğünün cebinden kalemmini ve not defterini çıkardı.

"Deniz mahsullü bir şey," dedi Cindy.

"İyi seçim. Güven bana. Bunu Rinaldo için imzalayabilir misin?" Lorraine'in sipariş defterinin sayfaları arasında Cindy'nin kitabının reklamı vardı. Cindy'ye uzattı.

"Rinaldo'ya mı?"

"İşte bu ve 'Sevgiler, Cindy' diye imzala." "Haha."

Rinaldo, Cindy'ye aşıktı. Şef için imzasını attı ve "Rom ve kola?" dedi.

"Geliyor."

"Cindy," dedi Claire, gerçekten endişeliydi. "Vegas'taki imza gününle o gece öldürülen çocuk arasında bir bağlantı görmüyor musun?"

"Duydum ve Rich bana Blackout'un mide bulandırıcı videosunu gösterdi. Korkunçtu, kelimelerin ve idrakin ötesindeydi. Ama şöyle bir şey var Claire. Herhangi bir tehdit, e-posta, video, mesaj ya da başka bir şey almadım. Bir araya getirene kadar dehşete düşmüştüm. Öldürülen o insanların hiçbirini tanıımıyordum. Ve neden benim turnede olduğum şehirde öldürüldüklerini de bilmiyorum. O yüzden bir sorum var," dedi üçümüzü de içine alarak.

"Kitabımı imzalamadığım şehirlerde başka insanlar öldürülmedi mi?"

Koltuğumda geriye yaslandım.

"Bu cinayetlerin sizinle ve kitapla ilgisi olmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Aynen öyle," dedi.

Lorraine istediği zaman görünmez olma yeteneğine sahip. Cindy'nin önüne bir sepet ekmek ve soğuk içeceğiyle birlikte bir çeşit tuzlu deniz mahsulü güveci koydu. Cindy'nin ne demek istediğini düşündüm.

Evet, Cindy'nin imza günlerinde başka şehirlerde de insanlar öldürülmüştü. Düzinelerce. Yüzlerce. Ve Blackout'un çetelesinin bir parçası olarak düşündüğümüz kurbanlardan üçü - Fleets ve Jacob Johnston - San Francisco'da öldürüldü. İmza günü yok. Video da yok. Ve ona

Blackout Cindy'den hiç bahsetmemiştir. Bulmacanın parçaları birbirine tam olarak uymuyordu. Çıldırtıcıydı. Karartma çıldırtıcıydı.

Blackout'un çılgınlığının Burke ile bir ilgisi olduğunu söylemek istedim. Beth Welky'nin cinayet videosunu ona ithaf etmişti. Ama Cindy aynı gece Pasadena'da kitaplarını imzalıyor olsa da bu bağlantıyı kesinlikle kanıtlayamazdım. Ve şimdi Cindy kitap turuna Phoenix'te devam edecekti.

Phoenix Polis Departmanı'ndan kimseyi tanıımıyordum.

Bir şokla saatin farkına vardım. Saat altıyı geçiyordu ve Joe ile Julie akşam sekizde evde olacaklardı. Hızlıca yemek yemeli ve eve gitmeliydim. Lorraine önüme kurutulmuş biftek ve pilav koydu, Claire için de aynısı, ayrıca Yuki için de bir salata, "Bir karpuz margarita lütfen, Lorraine" dedi.

Yuki, "Cindy, Burke'ün cezasının temyizi üzerinde çalışan yeni bir avukatı olduğunu biliyor muydun?" dedi.

"Hangi gerekçeyle?" Cindy söyledi. "İtiraf etti. Onu defalarca mahkum etmem için gereken tüm kanıtları bana verdi. İnsanların skorunu bilmesini istedi çünkü o bir egomanyak. Ve itirafı yüzünden *sadece* altı kez üst üste müebbet hapis cezası aldı. İş bitti."

Yuki, "Tek bildiğim bu," dedi.

Claire, "Benim profesyonel görüşüme göre, Evan Burke tüm suçlu delilik kategorilerini aştı. Yeni bir kategoriye ihtiyacı var."

Cindy de aynı fikirdeydi. "Kendine has bir sınıf. Ona 'All Burked Up' diyelim."

Kahkahalar, içkiler, nefis yemekler ve limbo yarışması sona ererken ön odadan gelen alkış sesleri vardı. Telefonumu kontrol ettim. Yedi on beş.

"Cin, yarın sabah uçağın ne zaman?" "10:22."

"Sekiz buçukta bana uğra," dedim. "Bizi havaalanına götüreceğim. Lütfen benimle kavgaya etme Cin. Seninle Phoenix'e geliyorum."

BÖLÜM 55

Julie yatağın ayakucuna tırmanıp kuzeye doğru sürünerek aramıza girdiğinde ben Joe ile yataktaydım. Doğruca battaniyelerin üstüne yatıp uyudu. Başım Joe'nun omzundaydı. Sol kolu bana sarılıydı ve küçük kızımızı uyandırmamak için alçak sesle konuşarak el ele tutuştuk. Martha yatağın yanındaki halıda horluyordu, dördümüz benim için evrenin merkezi olan mavi boyalı yatak odamızdaki mevcut uyku alanını dolduruyorduk.

Joe bana çocukluğunun geçtiği eve yaptığı ziyareti anlatıyordu.

"Çılgıncaydı. *Leave It to Beaver* ve *Animal House* karışımı bir şey gibiydi" dedi. "Ve annem. 'Yetmiş beş yeni doksan' derdi."

"Yetmiş beşin yeni elli olduğunu mu söylemek istedi?"

Joe güldü. "Hayır. Hiç oturmazdı. Her sabah evi süpürür, iki günde bir çamaşır yıkar ve her akşam yemek pişirirdi. Oradaki ilk gecemizde bütün masa kardeşlerimle doluydu. Dört çeşit makarna ve yan yemekler yaptı, hepsi farklı soslardı... ve herkes espriler ve ekmekler savuruyordu.

"Mom said, 'Are you kids ever going to grow up?' 'Nooooooo,' from the whole pack and it just kept going."

Bunu düşünerek güldüm ve dedim ki, "Ama bana Julie'den bahset. Onu o masada hayal etmeye çalışıyorum."

"Annemle benim aramdaki büyük minder yığınının üzerine oturdu. Başını benden anneme, Petie'ye, Aldo'ya, George'a, tekrar bana, sonra masanın aşağısına, Greg ve Paul'e, sonra da doğruca babamın büfenin üzerindeki resmine çevirdi. Sanırım hepimizin neredeyse birbirimize ne kadar benzediğimizi anlamaya çalışıyordu."

Joe tekrar güldü ve ben de onun omzuna gülümsedim. Julie pozisyonunu düzeltip bana sarıldı. Kolumu ona doladım ve başının üstünü öptüm.

"Tüm o atlı amcalara binmek, 'Go Fish' oynamak ve büyükannesiyile birlikte olmak onun için iyi oldu."

"Benim de biraz oyalanmaya ve ailenle vakit geçirmeye ihtiyacım var."

"Elbette ihtiyacın var. Bir dahaki sefere sen de geliyorsun."

Dedim ki, "Bu sabah Dr. Greene'i ektim. Hatırlamadım. Onu aramadım bile."

"Sanırım buna bilinçsiz direniş deniyor."

"Bir şeyle yüzleşmek istemiyormuşum gibi mi? Bu doğru olabilir." Joe'ya benim haftamın da onun haftası gibi geçtiğini, sadece ters yüz ve hızlı geçtiğini söyledim. Kendi iç huzurum ve Cindy'nin güvenliği için sabah onunla birlikte Phoenix'e gideceğimi söyledim. "Yarın gece evde olacağım."

"Bu sadece iyi bir fikir mi yoksa bir gereklilik mi?" diye sordu.

"Zorunluluk. Kararlı ve silahsız. Birinin onu izleyip izlemediğini görmek istiyorum."

"Biraz eğlenmeye çalış, olur mu?"

Joe'nun eli gevşemeden hemen önce deneyeceğimi söyledim. Çok geçmeden o ve Martha horlamaya başladılar. Küçüğümüzü dürttüm ve Martha arkamızdan gelirken onu yatak odasına taşıdım. Onu yatağına yatırdım ve "Kızım nasıl?" diye sordum.

"Seni özledim, anne."

"Ben de seni özledim,
Jules."

Martha zıplayarak Julie'nin yatağına girdi. Döndü, başını Julie'nin yastığına koydu ve büyük kahverengi gözlerini kapattı. Melek şeklindeki gece lambasının yanında durup onları uyurken izledim.

Julie bu gece Rab'bin Duası'nı okumamıştı ve düşündüm de, ben de okumamıştım - uzun zamandır okumamıştım. Julie'nin yatağının yanında diz çöktüm ve onun için yaptım. "Tanrı korusun..." dan sonra Molinari ve Boxer ailelerindeki herkesi ve Bayan Rose'u da dahil ettim. Kadın Cinayet Kulübü ve erkekleri ile SFPD'deki arkadaşlarım ve meslektaşlarım için kutsama diledim. "Amin "den hemen önce Cindy'nin adını bir kez daha ekledim.

Kocamı bilerek yanlışlıkla uyandırma fikriyle Julie'nin odasından çıkmak için döndüm. Ama o çoktan kalkmış, Julie'nin kapısında durmuş dua edişimi izliyor ve dinliyordu.

"Ve Tanrı sizi korusun," dedi.

Bana sıkıca sarıldı ve yatağa kadar yürüdü.

BÖLÜM 56

Cindy bana kitap turunun satışları beklentilerin çok ötesine taşıdığını söylediğinde Salı sabahı Phoenix'e uçuyorduk.

"Ne derler bilir misiniz? 'Kitaplar raflardan uçup gidiyor.'"

Bu görüntü karşısında ikimiz de sırttık ve aslında ben onun sesini sevdim. Evan Burke'le çok fazla teması olan, onun onlarca yıllık cinayet çılgınlığının hatıralarıyla dolup taşan Cindy neredeyse eski haline dönmüştü: coşkulu, cesur, tamamen canlı.

Phoenix terminalinden çıktığımızda Cindy'nin şoförü bizi Old Town Scottsdale'deki The Poisoned Pen Bookstore'a götürmek için bekliyordu. Mağaza, ön kapıyı çevreleyen tirbuşon sütunlarıyla etkileyici bir dış cepheye sahipti. Daha da etkileyici olan, öğleden sonraki imza günü öncesinde kapıdan sokağa kadar uzanan müşteri kuyruğuydu. Güvenlik görevlisine rozet taktım, ancak eşiği geçmeden önce, Cindy'nin vitrindeki hayattan daha büyük boyutlu bir posterdeki güzel yüzüne hayran olmak için durdum. Her birimiz Cindy ile arka fonda fotoğraf çektirdik ve o da birlikte bir selfie çekti. Sonra bizi içeride Poisoned Pen'in sahibi Barbara Peters karşıladı.

Barbara kırmızı giyiyordu, kısa sarı bir bob vardı ve ikimizle de tanıştığına çok sevindi. Bize mağazanın düzenini ve Cindy'nin nerede konuşacağını gösterdi. Güvenlik için tuttuğu emekli polisle tanıştım ve sandalyemin dinleyicilere doğru açı yapacak şekilde konumlandırılmasını istedim. Yarım saat içinde Barbara Peters çok satan yazar ve suç muhabiri Cindy Thomas'ı alkışlar arasında tanıttı. Ben de alkışladım ve aynı zamanda odayı anormallikler, ani hareketler veya daha önceki kitapçı videolarında gördüğüm bir yüz için izledim.

Cindy dinleyicilerin ilgisini çektikten sonra daha uzun konuşmaya ve daha fazla soruyu yanıtlamaya teşvik edilirken imza sırası da uzadı. Barbara Peters ile benim gibi tek yıldızlı yemek meraklılarının bile sonsuza dek hatırlayacağı dört çeşit menüsü olan beş yıldızlı bir restoran olan Café Monarch'ta erken bir akşam yemeği yemeyi planlamıştık. Ancak Poisoned Pen'de işimiz bittiğinde akşam yemeği yiyebileceğimiz ya da dönüş uçağımıza yetişebileceğimiz ama ikisini birden yapamayacağımız açıktı.

Barbara, o kadar popüler bir havaalanı restoranı olan Chelsea's Kitchen'i tavsiye etti ki, seyahat etmeyenler orada yemek için havaalanına gidiyordu. Onun tavsiyesine uyduk ve sıcak taco ve buzlu çay içtik. Cindy'ye onunla ne kadar gurur duyduğumu söyledim.

"Aman Tanrım. Bu harika bir olaydı. Sen de çok iyiydin Cin. Böyle topluluk önünde konuşmayı nasıl öğrendin?"

"Şey, pratik yaptım-"

"Sen doğuştan yeteneklisin, Cindy. Konunu da biliyorsun-

" "Ama ben bilmiyorum muyum?"

"Evan Burke'ü mağazanın içinde adeta cisimleştirdiniz. Seyirciler sana doyamadı."

"Teşekkürler, Linds. Yapabiliyorken tadını çıkarmalıyım." "Yapabiliyorken mi, ne? Beni korkutuyorsun."

"Hayır, hayır. Yani, başkasının kitabı birkaç hafta içinde listenin başında olacak. Ama yine de. Bu neredeyse birinci sınıf bir tatil gibi. Paris'te."

Güldüm, hesabı ödedim ve garsonun kartımı geri getirmesini bekledim. Cindy jarse elbisesinin eteklerini çekiştirirken uzun bir duraklama oldu ve sonra "Yanlış görünen birini gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Ve herkes sana bakarken ben izliyordum." "Hah," dedi Cindy.

"Öyleyse, ben gittiğimde kavga etmek zorunda değiliz Portland'a birkaç gün içinde."

Claire'den alıntı yaparak, "Sen iflah olmazsın." dedim.

"Ve haklıyım. Gidelim, Linds. Uçağımızı çağırıyorlar." Nefes verdim. Cindy ve ben bu gece eve dönüyorduk.

Tanrıya şükür. Kucaklaştık ve uçağa bindik.

BÖLÜM 57

YUKİ, sol elini jüri locasının parmaklığına dayamış, özetini yazıyordu.

İlk kelimeden beri orada durmuş, jüri üyelerinin ve yedeklerin her biriyle göz teması kurmuştu. Sam Winsted'de durdu, Pearl Harvey'e geçti, gözlerini Mary Savino'ya kaldırdı, Barbara'nın üzücü ifadesi sırasında mahkeme salonunda baygınlık geçirdikten sonra kendine gelen Doris Caro'ya geçti. Hepsine ulaştığını hissetti, hatta Switzer'dan çok hoşlanıyor gibi görünen dört numaralı jüri üyesi Pierce Rodman'a bile.

Yuki, "Barbara Lewis'e isim taktı mı? Söylediğini söyle. Lewis'in iddia ettiği gibi onu çamaşır odasında bıçakla tehdit etti mi? Nefsi müdafaaydı. Barbara ve Lewis bıçaklı kavgayı farklı hatırlıyorlar. Travmatik durumlarda bu yaygındır. Ve bu iki insanın aklından neler geçtiğini bilemesek de, Lewis Sullivan'ın hiçbir yara almadığını, tek bir çizik bile olmadığını biliyoruz. Tartışmasız olan kanıtlara da bakabiliriz. Lewis Sullivan Barbara'yı etkisiz hale getirmiş ve bayılana kadar dövmüş, tekmelemiş ve işkence etmiştir. Polis ve tıbbi müdahale olmasaydı, Barbara kan kaybından bodrum katında ölecekti.

"Bunu olay yerine gelen ve ifade veren polis memurlarından biliyoruz. Bunu, Barbara Sullivan'ı acil servise götürülene kadar hayatta tutan ilk yardım görevlilerinden de biliyoruz. Acil servis doktoru Dr. Parker, Barbara'nın gibi yaraları yaşayan bir insanda hiç görmediğini ifade etti."

Yuki döndü ve iki numarasına işaret etti.

Nick Gaines uzun bir karton boruyu beyaz tahtaya getirdi ve içinden beşe sekiz ebatlarında renkli bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafi açtı ve küçük mahkeme salonunun her yerinden görülebilecek şekilde açılı olan beyaz tahtaya bantladı. Fotoğrafta Barbara Sullivan yarı çıplak, vücudunun her yerinden kanlar akarken, zincir ve bantla bağlanmış bir şekilde görülüyordu.

Yuki, Gaines'e teşekkür etti ve jüri üyelerine bunu anlamaları için uzun bir dakika verdi. Hem jüriden hem de salondan soluklar ve sessiz "Aman Tanrım" sesleri yükseldi. Lewis Sullivan başını eğdi ve Switzer müvekkiline sarıldı.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Yuki devam etti. "Bu fotoğraf Çavuş Birney tarafından çekildi. Kanıt olarak kabul edildi. Büyüttük ama herhangi bir şekilde geliştirilmedi.

"Duyduğunuz ve gördüğünüz gibi Barbara Sullivan hareketsiz kalmıştı. Tecavüze uğramış ve şiddetli vajinal yırtılma yaşamış. Tecavüz kitinden alınan DNA sadece ve sadece bir adamla eşleşti. Lewis Sullivan. Sekiz kırık kemik, kafatasında çatlaklar, beyin sarsıntısı ve sol gözünün kaybı da dahil olmak üzere iç ve dış yaralanmalarının listesini duydunuz.

"Bu fotoğraf çekildiği sırada Barbara'nın kocası neredeydi? Lewis çocukları yemeğe götürmüştü. Polis ve acil yardım ekipleri Barbara'ya on dakika sonra ulaşmış olsalardı, Barbara ölmüş olacaktı.

"Niyeti neydi? Lewis Sullivan yirmi dört saatini karısını keserek, yumruklayarak, tecavüz ederek ve tekmeleyerek geçirdi. Niyeti onu öldürmek miydi?

"Bunu inkar ediyor ama Lewis Sullivan'ın yapmadığı şey şu. Polisi aramadı. Ambulans çağırmadı. Komşularından ya da herhangi birinden yardım istemedi. Karısını çözmedi ya da ona yardım etmeye çalışmadı. Hayır. Çocukları Arby's'e götürdü."

Yuki fotoğrafa dönerek mahkemeye Barbara Sullivan'ın kafasından dışarıya doğru yayılan büyük bir kan gölüyle birlikte hırpalanmış ve parçalanmış bedeninin sürükleyici görüntüsünü bir kez daha kesintisiz olarak izletti.

Yuki jüri üyelerine sordu, "Lewis Sullivan karısının yaşamasını istedi mi? "Hayır. İstemedi. İnsanlar dinleniyor, Sayın Yargıç."

BÖLÜM 58

Savcılık masasına döndüğünde YUKİ'nin nabzı hâlâ atıyordu. Ayrıca soluk soluğaydı ve derin bir tatmin duygusuyla doluydu. Gaines, "Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum." diye mırıldandı.

Yuki onaylarcasına onun elini okşadı. Her taraftan gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı ama o sadece yargıca baktı.

Yargıç Karen Froman, hem sert hem de sabırlı bir şekilde jüriye görevlerini anlatmak için zaman ayırdı. Mahkeme, kararın açıklanması için ertelendi. Salon boşaltıldı ve iki mahkeme görevlisi sanığın yanına giderek her biri bir kolundan tuttu. Lewis Sullivan'a hücrelerine kadar eşlik etmek üzereydiler ki Sullivan bir kolunu kurtararak Yuki'ye döndü ve "Söyleyeceklerim var!" diye bağırdı.

Yargıç mübaşire jüri üyelerine müzakere odasına kadar eşlik etmesi talimatını verdi. Onlar yan kapıdan çıktıktan sonra, sanık gardiyanların arasındaki koridorda durdu ve kararlı bir ses tonuyla Yuki'ye konuştu: "Avukatımın tavsiyesine karşı, çocukları tehlikeye atma suçlamasını kabul ediyorum. Kavga ettiğimizi duyan çocuklardan ve bunun etkisinden habersiz olduğumu kabul ediyorum. Ağırlaştırılmış saldırıdan ceza alacağım. Ben ağırlaştırılmışım. Barbara'ya saldırdım ve onu ciddi şekilde yaraladım. Kalıcı fiziksel ve zihinsel hasarı olabilir ve ben de hayatımın geri kalanında bunun acısını çekeceğim.

"Bayan Castellano. Şu anda, 'cinayete teşebbüs' suçlamasını düşürürseniz daha hafif suçlamaları kabul edeceğim."

BÖLÜM 59

Savcı LEONARD "RED DOG" Parisi kömür grisi bir takım elbise giymiş, kızıl saçlarını öne çıkararak kırmızı bir kravat takmıştı. Üç yüz elli kiloluk savcılık kas gücüne sahip olan Len, bütün sabah mahkeme salonunun arka sırasındaydı ve şimdi koridorda Yuki ve Nick'i bekliyordu.

Kapıdan girdiklerinde Parisi, "Ofisim," dedi.

Yuki onun düşüncelerini öğrenmek için can atsa da Len'in çiğnenemez bir kuralı vardı. Davayı halka açık alanlarda tartışma.

Savcılık ekibi kendi bölümlerine doğru yaptıkları kısa yürüyüş sırasında hiç konuşmadı. Bölge Savcısının ofisleri ve mahkeme salonları ikinci kattaydı. Basın mensupları etraflarını sarmış, mikrofonları ve kameraları ileri itiyor, bağırarak sorular soruyorlardı ama Parisi bir buldozer gibi çöpleri yoldan çekiyordu.

Böyle zamanlarda büyük adamın ofisi bir sığınak gibiydi. Koyu renk deriyle döşenmiş, Doğu halılarıyla kaplı, hemen altındaki Bryant Sokağı'nın parıltısına ve gürültüsüne karşı ağır perdeleri kapalı, loş ışıklı ve sessiz bir yerdi.

Yuki, Len'in el oyması büyük masasının karşısındaki püsküllü aşk koltuğuna oturdu. Nick de kanepeye dik açılı, uyumlu bir koltukta oturuyordu. Yuki, Parisi'nin masasının üstündeki duvarda asılı saate baktı. Yüzü kırmızı bir pitbullun grafik tasarımıydı, bu da Parisi'nin köşe ofisine terfi etmeden önceki vahşi kovuşturmalarıyla kazandığı lakabına bir göndermeydi.

Len'in sandalyesi onun ağırlığını kaldırdıkça hırıldadı. Len'in asistanı Katie, telefon mesajlarından oluşan bir klasör getirdi. Ona teşekkür etti ve bakmadan çağrı kağıdını not yığınının üzerine koydu.

Len, Yuki'ye bakarak, "Harika iş çıkardın, Yuki. Sen de Nick. Bu davanın ilgili herkes için acı verici olduğunu biliyorum. Yıldız tanıgın olağanüstüydü. Özetlemen mükemmeldi. Eğer bilmiyorsan, kapanış konuşman sırasında sesin kesildi Yuki. Harika bir dokunuştur."

Yuki dedi ki. "O resim... Büyütülmüş halini görmemiştim."

"Duygularınızın gerçek olduğunu biliyorum," dedi Red Dog. "Kapanışını bu salonda duyduğum en iyi kapanışlardan biri yapan da buydu."

Yuki Parisi'ye teşekkür etti. Yine de bir "ama" havada asılı kaldı. "Ama" bir soruydu: Savcılık Sullivan'ın daha hafif suçlamaları kabul etmesine ve "cinayete teşebbüs" suçlamasını düşürmesine izin vermeli miydi?

Cevap hesaplanmış bir tahmin olacaktır. Kanıtları, ifadeleri ve tartışmaları dinleyen jüri üyeleri neye inanıyordu? Kararlarını nasıl vereceklerdi?

Parisi Yuki'ye, "İçgüdülerin sana ne söylüyor? Kesin bir şey için anlaşma yapmanı mı? Yoksa cinayete teşebbüs için zar mı atacaksın?"

Yuki dedi ki, "Asıl sorun niyet. Jüri Lew Sullivan'ın Barbara'yı öldürmek istediğine inanıyor mu? Eğer bir jüri üyesinin aklında şüphe varsa, cinayete teşebbüs suçlamasını kaybedebilir ama saldırı ve çocukları korkutmak suçlarından mahkumiyet kararı alabiliriz. Daha hafif suçlamalar Sullivan'a yine de kırk yıl hapis cezası getirecektir."

"Öte yandan," dedi Parisi, "Barbara'yı öldürmeye niyetli olduğunu kanıtlarsak ve tüm suçlamalardan suçlu bulunursa, şartlı tahliye imkanı olmaksızın ömür boyu hapis cezası alabilir."

Parisi Gaines'e düşüncelerini sordu. Gaines, Parisi'nin yanında büyümüşü ve Len ona saygı duyuyordu. Nick bir not tutucuydu ve duruşma sırasında konuşulan her kelimeyi biliyordu. Angarya işlerden korkmuyordu ve savcıdan da korkmuyordu.

Nick, "Şu eski söz var ya, 'Yarım somun hiç yoktan iyidir'." dedi.

"Yani," dedi Parisi. "'Cinayete teşebbüs'ü bırakacak mısın?"

Nedenini söyler misin?"

Nick, "Kırk yıl hapis önemli bir süre," dedi, "o konuda rahatım. Cinayete teşebbüs davasını *kaybedersek*, bunun zincirleme bir etkisi olabilir. Jüri üyeleri sorunları gündeme getirir. Daha hafif suçlamalar için başka suçsuz kararları çıkar."

Parisi, "Anlıyorum. Yuki?"

"Ekmek düşünüyorum. Yarım somun. Bütün somun. Ya da hiç." Nick başını sallıyordu. Len Yuki'ye bakıyordu.

Yuki şöyle dedi: "Biliyor musun? Öğle yemeği arasından geriye kalanları kullanacağım ve biraz hava alacağım. Froman yeniden toplandığında hazır olacağım."

BÖLÜM 60

Yargıç Froman'la buluşma vakti gelmişti ve Yuki devasa bir endişe dalgasına kapılmıştı.

Red Dog, "Senin davan. Karar sizin."

Parisi onun için kapıyı tuttu ve Yuki arkasında Parisi olduğu halde Yargıç'ın daracık odasına girdi. Mo Switzer onlardan önce gelmiş ve mini toplantı masasına oturmuştu bile. Parisi sırtı duvara dönük, elleri ceketinin ceplerinde, XXXL boyutlarıyla Froman'ın odasını oyuncak bebek evi boyutlarına indirmişti.

Yargıç masasının arkasında evrakları imzalıyordu. Yuki Switzer'in karşısındaki sandalyeye oturunca başını kaldırıp gülümsedi.

"Hazır mıyız millet? On beş dakikamız var."

Her iki avukat da "Evet, Sayın Yargıç" dedi ama Yuki'yi kararsız bırakan şey teknik bir konuydu. Jüriye cinayete teşebbüsten suçlu bulunabilmesi için Sullivan'ın Barbara'ya yönelik ölümcül saldırısının *kasıtlı* olması gerektiğini söylemişti. Girişimi başarısız olsa bile onu öldürme *niyeti* olmalıydı.

Lewis Sullivan'ın sözlerinden bir kasıt çıkarmak zorunda olduklarını anlamış olsalardı

Eylemler mi?

Bu eylemleri mahkeme salonuna uzman tanıklar ve işkence aletleriyle birlikte getirmişti: Barbara'yı lavaboya bağlayan zincir; bıçak, Gorilla Bandı, cıvata kesici ve Sullivan'ın saldırıdan önce bir araya getirdiği diğer gereçler.

Yuki kapanış konuşmasında, Sullivan'ın üç gün süren ağır saldırısı sırasında yardım çağırmadığını, karısına yiyecek ya da içecek vermediğini, bunun da onun ölümüne neden olmayı amaçladığını kanıtladığını vurgulamıştı. Ve Barbara Sullivan'ın ölümün eşğine gelene kadar dövülmüş halinin büyütülmüş fotoğrafını göstermişti.

O polis fotoğrafı başka hiçbir şeye benzemeyen bir tanıktı.

Ama karmaşıktı. Jüri üyeleri avukat değildi ve onlardan hukuki bir kavramı kavramalarını istemişti. Sullivan Barbara'yı öldürmeye niyetlenmişti. İşte yaptığı şey. İşte kanıtı.

Yargıç kalemini bıraktı ve Yuki'ye baktı. "Bayan Castellano. Halk neye karar verdi?"

İşte bu kadar. Yuki konuşmak zorundaydı. "Sayın Yargıç, gerekli değerlendirmelerden sonra Bay Sullivan'ın teklifini reddetmeye ve her üç suçlamaya da jürinin karar vermesine karar verdik" dedi.

Switzer kendini beğenmiş yüzünü Yuki'ye çevirdi ve "Müvekkilimizi bilgilendireceğiz" dedi.

Yargıç Froman, "Pekala o zaman. Lütfen jüri üyelerinin sorularını yanıtlamak için hazır olun. Jüri kararını açıkladığında sizinle irtibata geçilecektir. Hepinize teşekkür ederim."

Oda boşaldı. Switzer hoş beş etmeden asansöre binerek müvekkilinin beklediği yedinci kattaki nezarethaneye çıkarken, Yuki ve Len asansörün yanından geçerek yüz metre ötedeki savcılık ofisine doğru yürüdüler.

Yalnız kaldıklarında Len Yuki'ye "İyi hissediyor musun?"

diye sordu. "Endişeli 'iyi' mi?"

Parisi sırtıttı. "Tamamen uygun. Yarım saatliğine dışarı çıkıyorum. Telefona bakar mısın?"

"Sorun değil."

Yuki masasında bir poşet sebze cipsi ve bir bardak buzlu çay ile oturuyordu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve bir yandan endişeli vatandaşlardan gelen e-postaları okuyor, bir yandan da kararın açıklandığına dair telefonun çalmasını bekliyordu.

Evet, endişeliydi. Jürilerin sağı solu belli olmazdı ve o da bilinmeyeni tahmin etmeye çalışarak kendini deli ediyordu. Artık her şey onların elindeydi. Yapacak başka bir şey yoktu ve geriye dönüp bakmanın da bir anlamı yoktu. Yuki çayını yudumladı ve zihnini bir onaylamayla sakinleştirdi:

Barbara Sullivan için elimden geleni yaptım.

BÖLÜM 61

SONIA ALVAREZ VE BEN günü toparlıyorduk: tarama, baskı, tasnif, dosyalama. Evan Burke ve Vegas'ta kafasına 22'lik bir kurşun sıkan bir adamla otostop çeken üniversite öğrencisi Michael Brill hakkında konuşuyorduk.

Alvarez dedi ki, "Conklin nereye gitti? Onun notlarına ihtiyacım var."

Rich'i telefonumdan aradım ve ilk çalışta cevap verdi. "Yukarı geliyorum," dedi.

Alvarez ve ben Michael Brill hakkında elimizdeki yetersiz verilere baktık. Artık Brill'in cesedinin bir adı olduğuna göre, hakkında bazı bilgiler vardı. Yirmi altı yaşındaydı, bir devlet üniversitesine devam ediyordu ve bir şarküteride geç vardiyada çalışıyordu. Promenade Place'de küçük bir kiralık daire alabilecek kadar para kazanıyordu. İyi notları ve ailesiyle iyi ilişkileri vardı. LVMPD'nin bildiği kadarıyla bilinen bir düşmanı yoktu. Sabıka kaydı da yoktu. Uyuşturucu yok, fuhuş yok, herhangi bir kötü davranışı yok. Ailesi büyük yağmur fırtınasının ertesi günü ona telefonla ulaşamayınca polisi aramıştı.

Başımı salladım. Brill'in Blackout Productions tarafından belgelenen son üç dakikasının görüntüleri hala kafamda canlıydı.

Alvarez, "Brill çıkmaz sokak," dedi. "Şaka yapmıyorum."

"Polis şefiyle konuştun mu?" Ona sordum.

Alvarez kısa bir süre önce San Francisco'ya taşınana kadar Vegas'ta yaşamış ve ahlak masasında gizli görevde çalışmıştı. Narkotik ve cinayet masasındaki tüm polisler de dahil olmak üzere LVMPD'deki polis gücünün yarısını tanıyordu.

"Şef Belinky ve davanın başındaki isimle konuştum. Dedektif Lee Kogan. Onu tanıyorum. Lee bana Brill'i vuran ilk adamı yakaladıklarını söyledi. Olay tıpkı Brill'in videoda Blackout'a anlattığı gibi olmuş - kamyonlu adam Brill'i sokak kadını sanmış ve Brill bunu fark edince geri çekilmiş. Ve kamyoncu sadece-" Alvarez eliyle bir silah yaptı ve bir el ateş etti.

"Ve onu dünyanın en kötü adamına doğru koşturdu." Alvarez,

"Dediğim gibi, çıkmaz sokak. Ve bir video kaset." İşte o zaman

Conklin kapıdan içeri girdi.

Selamlamak için elimi kaldırdım ve yaklaşık iki saniye sonra ifadesinden, onu daha önce gördüğümünden beri moralinin bozulduğunu anladım. Alvarez dönüp onu gördüğünde ve "Hey," diye seslendiğinde Conklin onu duymamış gibiydi. Sandalyesini çekti ve yerine oturdu.

Dedim ki, "Rich. Neyin var?"
dedim. "Cindy'yi
bulamıyorum."
"Ne zamandan beri onu bulamıyorsun?" dedim.
"Bu sabah yedide onu yatağında bıraktım. Hepimiz kahve içtikten sonra
onu aradım. Cevap vermedi."
"Sekiz falan mıydı?" Richie
başıyla onayladı.
"Koşuya çıktı," dedim.
"Doğru. Bu yüzden onu birkaç saat boyunca bir daha aramadım. Uyumaya
geri dönmüş olabileceğini düşündüm."
"Ofisini mi aradın?"
"Tyler'ı aradım, Barnett'i de, Peretti'yi de."
"Fotoğrafçısı mı?"
"Doğru," dedi Richie. "Kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamış.
Saat kaç oldu, akşam altı otuz sekiz mi? Akşam yemeğini sormak için şimdiye
kadar beni aramış olması gerekirdi. Telefonunu takside unutmuş olsa bile beni
arardı."
"Yoksa beni aradı." dedim.
Şimdi ben de telaşlanmıştım. Rich yaklaşık on iki saat önce evden
ayrıldığından beri Cindy'den haber alamamıştı. Cindy telefonuyla yaşırdı.
Neredeydi ki? Rich şu anda onun numarasını tekrar arıyordu. Bana baktı ve
giden mesajını duyabilmem için telefonu uzattı. Dün Phoenix'te çektiğimiz bir
fotoğrafla Cindy için bir arama bülteni çıkarıp çıkarmayacağımı düşünürken
ekranımda beliren bir e-posta beni durdurdu.
Konu başlığında "Çavuş. Son dakika haberim var."
yazıyordu. Blackout'tan gelmiş. Ekte bir video vardı.

BÖLÜM 62

CONKLIN masasındaki sandalyeyi benimkine doğru yuvarlayarak beni sağ tarafıma sıkıştırırken Cappy de beni sol tarafıma sıkıştırdı. Alvarez'in sert bakışları onun yerini alma girişimlerini engelledi ve Karartma Ekibi'nin geri kalanı masamın arkası ile arkasındaki duvar arasındaki dar alana doluştu.

Brenda'nın sesi dahili telefondan geldi.

"Teğmen Brady telefonla arıyor. Bir dakika içinde orada olacak."

Rich bir dakika bile bekleyemedi. Bağırды, "Lanet olsun, Lindsay. Çalıştır. Brady için tekrar oynayabiliriz."

Cappy elini omzuma koydu, sarılma hissi veren bir dokunuştu bu. Dehşetin de ötesindeydim. Videoyu oynattığımda, Blackout bize Cindy'yi nasıl öldürdüğünü gösterecekti.

Conklin'den korkunun ekşi kokusu yayılıyordu - ya da belki de bu koku bendim. Videoyu başlatacak tuşa basmak için uzandığımda elim titredi. İrademin gücüyle başardım.

Daha önce de olduğu gibi, yol arkadaşlarım ve ben son derece zeki ve sadist bir katilin gözünden bilinmeyen bir yere götürüldük. Bu kez, Blackout'un video gözlükleri bize bir depo olabilecek geniş, loş bir iç mekan gösterdi. O etrafa göz gezdirirken, iki kırık dökük metal masa, bir masa sandalyesi, karton yığınları, tepede demir kirişler gördüm.

Bu yer neydi ve neredeydi? Videonun on saniyesinde bir kadının boğuk ağlama sesini duydum. Conklin monitörün kenarlarını kavradı ve kendisine doğru çevirdi. Blackout'un görüşü, bizim görüşümüz, tam önünden arkasına ve yere doğru kaydı.

Cindy, kot pantolon ve bebek mavisi bir sweatshirt giymiş sırt üstü yatıyordu. Bilekleri esnek bağlarla sıkıca birbirine bağlanmıştı ve ayak bilekleri de öyleydi. Çıplak ayaklıydı. Ağzı bantlanmıştı ve Blackout bileklerini kavrayıp onu arkasından yere doğru çekerken mücadele etti.

O piç, o katil, Cindy'yi yakalamıştı. "Richie" dedim. Ama beni duymadı. Rich ekrandan odayı izliyordu, Cindy'yi izliyordu. Onu en son bu sabah evlerinde görmüştü. Bu video son on iki saat içinde çekilmişti. Karartma onu nasıl ele geçirmişti?

"Bu nerede?" Rich ekrana sordu ve polisler bilgisayarın etrafında kümelendiler. Kimse bilmiyordu.

"Karşı koyuyor," dedi Cappy. "Yaşıyor."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Conklin. Ekrandan başka bir yere bakmadı.

Chi, "Videoyu duraklat."

dedi. Ben de yaptım.

Chi dedi ki, "Bu ne zaman yapıldı? Hiç pencere görmüyorum. Işık yok.

Belki de doğal ışık sağlayan açık bir kapı vardır..."

Videoyu yeniden başlattım ve Blackout'un Cindy'nin yüzüne yaklaşan görüntüsünü izledim. Onunla doğaüstü mekanik sesiyle konuştu.

"Benimle kavga etmeyin," dedi Karartma. "Sadece konuşmak istiyorum."

Blackout'un eldiveni çerçeveye girdi ve Cindy'nin yüzüne doğru hareket etti. Ağzındaki bandı yırtarak bez bir tıkaç ortaya çıkardı. Tıkacı çenesine kadar sürükledi.

Cindy çığlık attı, "*Bırakın beni!*"

Cindy'nin daha önce de psikopatlarla karşılaştığını biliyordum. Son seferinde silahlıydı. Bir katili vurmuştu. Bu sefer bağlıydı. Bu kez hikâye oydu ve senaryoyu hızlıca değiştirmezse, Blackout ona daha önce yaptıklarını yapacaktı.

Rich ekrana kilitlenmişti. "Konuş onunla, Cindy." diye mırıldanıyordu.

Ekrandaki Karartma Cindy'ye şöyle dedi: "Kapa çenenin. Kimse seni duyamaz, ama direnişe katlanmayacağım. Seni bağırmandan daha hızlı öldürebilirim. 'yardım'."

Karartma, Cindy'nin yüzünün birkaç santim yakınına kadar eğildi. Rimeli yanaklarına akmıştı ve ağzı beyazdı, Blackout'un daha yeni çıkardığı tıkacın kalıcı baskısından dolayı kansızdı. İki ön dişi hafifçe üst üste biniyor, yüzünü daha da güzelleştiren büyüleyici bir kusur. Ama şimdi yüz hatları çıplak bir korku içinde birbirine karışmıştı. Gözlerimi indirdim ve inledim. Buna dayanamadım.

Rich nefes nefese kalmıştı, Cindy'ye yardım edecek gücü yoktu ama o bir polisti, benim ortağımdı. Onun düşüncelerini biliyordum. *Blackout neredeydi? Şu anda Cindy'ye ne yapıyordu? Yaşıyor muydu? Neredeydiler?*

Tekrar yukarı baktım ve görüntülere odaklandım. Blackout'un videoları genellikle dört dakikadan kısa sürüyordu, gözlüklerindeki çipin boyutuyla sınırlıydı. Bu sürenin yarısının harcandığını tahmin ediyordum.

Katil Cindy'ye, "Evan Burke'ü tanıyorsun. Onunla ilgili her şeyi duymak istiyorum. Kendisi hakkında sana anlattığı her şeyi, hakkındaki tüm düşüncelerini.

O. Cindy, beni duyuyor musun? Burke hakkında konuştuğun sürece hayatta kalacaksın."

Tam o sırada Blackout kamerayı düşürdü. Yani, video gözlüğü görünüşe göre yere düştü.

Görüntüler serbestçe yüzerken baş döndürücü saniyeler yaşandı. Eliyle oynarken çerçeveler zıpladı, onları aldı ve yüzünde yeniden konumlandırdı. Yerleştiklerinde, vasistas penceresinden gelen loş ışığa baktı, yaklaşık üç fit uzunluğunda ve bir fit yüksekliğinde bir endüstriyel cam bölmesi. Işığı okuyunca alacakaranlık olduğunu gördüm. Bu video son bir saat içinde mi çekilmişti? *Hâlâ San Francisco'da mıydılar?*

Karartma bizi göremiyordu, şok ve öfkeyle felç olmuştuk, güçsüzdük, sessizlik içinde donup kalmıştık.

Ama hepimiz kilitli metal kapının üzerindeki vasistas penceresinin görüntüsüne bakarken bana söylediği şey şuydu:

"Çavuş, zamanımız doldu. Devam edeceğiz."

Ekran karardı.

BÖLÜM 63

ALVAREZ eski Dell masaüstü bilgisayarına bağırdı, "Devam edecek *Ne zaman?*"

Yanımda Rich masayı tekmeleyerek bilgisayarın zıplamasına neden oldu.

Brady'yi aradım. Koridordan geldi ve masalarımızın önünde durdu, gözleri bana "*Ne oldu?*" diye sordu.

Patronu bilgilendirdim.

"Blackout'un Cindy'si var. Bir video gönderdi." "Nerede?"

"Bilmiyorum. Ama bunu vurduğunda Cindy hayattaydı."

Tekrar oynatmak için videoyu açtım. Cappy Brady'ye yer açtı ve ben Conklin'in yanındaki sandalyemde kaldım. Tekrar izlemem gerekiyordu. Belki ikinci geçişte kaçırdığımız bir şeyi gördüm. Bir logo. Bir saat. Sanal ya da gerçek bir işaret.

Brady, "Yuvarla" dedi.

Oka dokundum ve açılış sahnesi belirdi. Blackout'un bakış açısından loş ışıklı deponun iç kısmıydı. Konumu tanımlamak için gördüğüm tek şey binanın kullanımda olmadığıydı.

Richie yanımdaki masa sandalyesinde sallanıyordu. Sandalye hiç yağlanmamıştı ve yayların ritmik gıcırtısı hem uygun hem de dayanılmazdı. Sersemlemiş, kendinden geçmiş görünüyordu. Onun için bir şey yapmak istedim, herhangi bir şey ama ihtiyacı olan tek bir şey, görmek istediği tek bir kişi vardı.

Brady'nin gözleri ekrana sabitlenmişti. Cindy'yi iyi tanıyordu ve ondan hep hoşlanmıştı. Gözlerini dikmiş, sandalyenin kollarını kavrarken parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Orospu çocuğu," dedi.

İki dakika on üç saniye içinde bitti. "Tekrar oynat," dedi.

"Bekle, Brady. Postalarımı kontrol etmem gerek."

"Bilinmeyen Gönderici "den gelen bir başka takip edilemeyen e-posta bekliyordu. E-postanın konu satırında iki kelime vardı: "İkinci bölüm." İmlecimi ekin üzerine getirdim.

Dedim ki, "Rich. Hazır mısın?"

Sertçe başını salladı. Video dosyasını açtığımda göğsünü kesiyormuşum gibi hissettim. Oynat tuşuna bastım. İlk bakışta, zaman dilimi ilk videonun bittiği yerden devam ediyor gibi görünüyordu. Büyük metal kapıyı gördük.

Kapı. Işık hâlâ vasistas penceresinden görünüyordu ama gökyüzü şimdi biraz daha karanlıktı. İçgüdülerim bana videonun sadece birkaç dakika önce kaydedildiğini söylüyordu.

Ama. Birinci ve ikinci bölüm olarak etiketlenen videolar arasında belirgin bir fark vardı. Cindy ikinci videoda yoktu. Ona ne yapmıştı? Ona bakmayı bırakmış mıydı? Onu hareket ettirmiş miydi? Video neredeyse bitmişti ve Blackout'tan henüz haber alamamıştık. Ve sonra görüntü yeni bir yere atladı.

Karartma binanın *dışındaydı*. Dar ve boş bir sokakta hızlı bir tempoyla engelsiz ve engelsiz yürürken görüş alanındaki dar dilimi dikkatle taradım.

Müfettiş Tyler Wang arkamdan, "Burayı biliyorum. Yerba Buena Gardens ile Market arasında ticari bir ara sokak."

Brady dedi ki, "Wang. Sen ve Michaels hemen oraya gidin. Neyi ya da kimi aradığınızı bilmiyorum ama onu tanımanız ya da yer olabilecek bir bina görmeniz için dua ediyorum. Üniforma havuzundan destek alın. Şimdi merkezi arıyorum."

Dahili telefonum çaldı: Bobby resepsiyonda.

Dedi ki, "Sana bir telefon var, Çavuş. Ondan haber beklediğinizi söylüyor. Bana adını vermedi ve numarası bloke edilmiş. Beklemede."

"Telsiz odasına çağırıp takip ettirip kaydettirin ve sonra bana aktarın" dedim.

Bobby, "Hat onlarda," dedi.

"Bağlayın onu."

Sabit hat konsolumdaki ışık yanıp söndü. Nabzımı normale döndürmek için birkaç saniye durakladım ve kırmızı düğmeye bastım.

"Bu Boxer."

"Beni dinliyor musunuz, Çavuş?"

Elektronik hırıltı gitmişti. Bir erkek sesiydi. Kulağıma genel bir Amerikan İngiliz aksanı gibi geldi.

"Kiminle konuşuyorum?"

"Biliyorsun."

"Seni hoparlöre veriyorum," dedim, paniği gırtlığımın altında tutmaya çalışarak. "Lütfen Cindy ile konuşmama izin ver."

"Sana başka bir video gönderdim. Sinemada görüşürüz."

Kapattı.

OceanofPDF.com

64. BÖLÜM

CONKLIN masamın etrafına sıkışan sandalyeden kurtuldu, sonra alüminyum çöp kutusunu alıp tekmeledi ve koridorun ortasına doğru tekmelemeye devam etti. Uzak duvara ulaştığında onu geri çağırdım.

Tekrar yanıma oturduğunda, "Hazır mısın?" diye sordum. "Yap hadi."

Üçüncü videoyu indirdim.

Ekrandaki konum dramatik bir şekilde değişmişti. Blackout ne depoda ne de ara sokaktaydı. Bilinmeyen bir yerde bir oturma odasındaydı ve yıpranmış bej bir kanepeye bakıyordu. Kanepenin önünde üzerinde hiçbir şey olmayan tahta bir sehpa vardı, ayrıca sanat eseri, halı ya da bu yerin dolu olduğuna dair herhangi bir işaret de yoktu. Ne zaman damgası, ne tavan penceresi, ne de duvarda bir saat vardı. Zaman ya da yer duygum yoktu. Ve eğer Cindy o odadaysa, onu göremiyor ya da duyamıyordum.

Ve sonra Blackout tamamen beklenmedik ve tamamen şok edici bir şey yaptı. Gözlüklerini çıkardı ve monitörümde çığınca zikzaklara ve dönmelere neden oldu. Sonra gözlüğü çevirdi ve camlarını yüzüne doğrulttu. Bize yüzünü gösteriyordu! Ekran görüntüsü üstüne ekran görüntüsü aldım ve resimleri yeni bir dosyaya kaydettim.

Bir el objektifin önünde çırpındı. Koyu renk saçlı beyaz erkeğin parmaklarından biri, bir santimden daha az genişlikte Deniz Piyadeleri Kartal, Küre ve Çapa amblemiyle dövmeliydi.

Hattım tekrar çaldı. Brady'nin ofisinin dışındaki masada oturan Bobby telsiz odasını aradı. Parmağını makaraya sarılmış bir bant gibi çevirerek bana işaret etti. Anlamıştım. *Hallediyorlar*.

Blackout, "Çavuş?" dedi.

"Evet." Ve Blackout'a son sorumu tekrar sordum. "Cindy nasıl?"

"Konuşmuyor," dedi. Belirsiz bir cevaptı ve ben sevdim.

Conklin'in kolunu güven verici bir şekilde sıktım. "Eğer izin verirsen benimle konuşacaktır," dedim.

Cevap vermedi. Onun yerine Cindy hakkında konuştu. "Evan Burke ile birlikte yazdığı kitabı okudum. İlk kitabını da okudum. Olağanüstü bir yazardı."

miydi? Geçmiş zaman kullanımı ya kasıtlı ya da bilinçsiz. Ya da ikisi birden.

"Ne diyorsun sen?" Conklin ekrana doğru hamle yaparken sordum. "Onu kıskanıyordum, biliyorsun," dedi. "Evan'la birlikte olmak isterdim. Onunla geçirdiği onca ay. Onun için ne kadar şanslı bir şey. Her neyse. Benim gitmem gerek."

Telefonun kapanma sesi duyuldu ama video hâlâ oynatılıyordu. Blackout gözlüklerini taktı, eski püskü kanepeye baktı. Cindy'nin bir anlığına görüntüsünü yakaladım ama sonra kareden kayboldu.

Müzik geldi, çocukluğumdan hatırladığım bir pop şarkısının süslenmiş senfonik bir yorumu. Babam bu şarkıyı arabada, evde olur olmaz zamanlarda söylerdi; şarkıcı Peggy Lee'nin "Is That All There Is?" versiyonu. Sözler, önemli kişisel olaylardan sonra yaşanan hayal kırıklığı hakkındaydı. Ev yangını. Sirk. Aşık olmak. Her nakaratın ikinci dizesi: "Eğer hepsi buysa dostlarım, o zaman dans etmeye devam edelim."

Ben gerçekçi bir insanım ve gerçekçi bir cevap istedim, eski zaman melodisine sarılmış bir muamma değil. Blackout Cindy'yi öldürdüğünü ve bunun büyük bir hayal kırıklığı olduğunu mu söylüyordu? Yoksa her hayatın bir hayal kırıklığı olduğunu ve buna Cindy'ninkinin de dahil olduğunu mu?

Alvarez'e baktım. Video yayını kesilirken üzüntüyle omuz silkti. Ekranda bir başlık kartı belirdi. Büyük, kalın bir Arial yazı tipindeydi, siyah zemin üzerine beyaz harfler ortalanmıştı.

"Elektrikler kesildi." yazıyordu.

BÖLÜM 65

Hepsi bu kadar mı?

Brady sertçe seslendi. "Boxer. Conklin."

Yukarı baktık. Brady yanımdan kalkıp üç masalı çalışma odamızın önünde durmuş, başparmaklarını kot pantolonunun kemer halkalarına geçirmişti.

"Rich, bunu örtbas etmeyeceğim. İstersen koridordan aşağı in, sonra seni bulurum."

"Ben burada kalıyorum."

Hepimize dedi ki, "Tamam. Blackout'un Cindy'ye ne yaptığını bilmiyoruz ama şunu biliyoruz. Daha önceki videolarının hepsinde, Blackout öldürme videosunu senin için yaptı, Lindsay. Onları seni şok etmek için yaptı. Sana acımasızlığını göstermek için. Hiçbir ipucu olmadan seni çıldırtmak için. Haksız mıyım?"

"Bunu iyi yap," dedim.

"Tamam. Cindy'yi öldürmediğini söylüyorum. Bizimle taşak geçiyor. Benim fikrim ama buna güveniyorum. Başından beri Blackout'un kendine aşık olduğunu söylüyorum. Eğer Cindy'yi öldürürse sana videoyu gönderecek, Boxer, gösteriş müziğiyle süslenmiş bir şekilde."

Bobby seslendi, "Teğmen, Şef sizi çağırıyor." "Onu geri arayacağım."

Brady devam etti. "Bu yüzden bu 'Blackout çıktı' tabelasına inanmıyorum. O dışarıda değil. Kız elinde. Bir oyun oynuyor ama Cindy de ona karşılık verebilir. Ve bunu yapacak; Evan Burke hakkında bildiklerini her seferinde azar azar ortaya çıkaracak. Buna bayılacak. Ona, "Bana Burke'ten bahset." dedi. Konuştuğun sürece yaşarsın."

Başımı sallıyordum. Brady'nin Blackout hakkındaki görüşünün doğru olmasını istiyordum. Blackout ekibi Brady'nin ve masa bölmemizin etrafında, titreyen floresan ışıkların altında toplandı. Brady'nin tekrar konuşmasını beklerken otoyoldaki trafiğin uzaktan gelen sesi uzun bir arayı doldurdu.

Brady, "Bu, başından beri Blackout'un Evan Burke'e olan takıntısıyla ilgiliydi," diyor ve ekliyor: "Tara ve Lorrie Burke'ün yerine geçebilecek olan Fleets'ten başlayarak. Burke'ün dikkatini çekmek istiyor ve Cindy de en büyük kancası. Cindy'nin onun odak noktası olduğunu sanıyorduk ama şimdi nedenini biliyoruz. Sözde akıl hocasıyla bağlantısı o. Blackout'un Cindy ile işi bitmedi, henüz değil. Ama hızlı ve akıllı çalışmalıyız."

"Sırada ne var?" Alvarez sordu.

"İşe koyuluyorum. Önce Clapper'ı arayıp Cindy'nin kaçırıldığını söyleyeceğim. Şef'in FBI ile bir toplantısı var ve Hammer ve Filolar'dan başlayarak Blackout'un tüm çılgınlığını inceleyecekler. Hepimiz kadar hızlı çalışamazlar. O yüzden henüz uyumuyoruz. Yapacak işlerimiz var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 66

BRADY'NİN Cindy'nin hâlâ hayatta olduğuna dair teorisi bizi bir araya getirdi ve bize umut verdi. Rich doğrulup elimi sıktı. Brady'ye soracak hiçbir sorum yoktu çünkü onun mantığını suçlayamazdım. Karartma tamamen kibir ve kabadayılıkla ilgiliydi. Neden bizi sinematik infazına tanık etmeden Cindy'nin tutsak olarak videolarını göndersin ki?

Ama yine de bir teoriydi. Cindy'nin cesedi bir dondurucuda, bir nakliye kartonunda ya da Blackout'un videosunda gösterilen kanepenin hemen arkasında olabilir.

Brenda dinlenme odasına gitti ve taze bir fincan kahve koydu. Gece ekibi içeri girerken Brady emirleri verdi. On iki gece kuşunun hepsi Brady ile konuştu ve on ikisi de teğmenin ihtiyaç duyduğu her şeyi yapmaya gönüllü oldu: ihbar hattını yönetmek, sokaklarda devriye gezmek, Blackout'un fotoğrafıyla Yerba Buena ve Market'i taramak, yol boyunca güvenlik kamerası kayıtlarını toplamak. Brady tüm teklifleri kabul etti.

Dağıtım için ekran görüntülerinin çıktısını aldım. Deponun içi. Vasistas penceresi ve metal kapı. Blackout yürürken, kanepeli oda. Blackout'un maskesiz yüzü. Parmağındaki Deniz Piyadeleri dövmesi.

Rich, Blackout'un görüntüsünü tüm suç veri tabanlarında tararken, ben de *Chronicle*'dan Henry Tyler'ı aradım ve ona Cindy'nin kaçırıldığını söyledim. Cindy'ye hayrandı ve bunun hepsi ticari olmasa da iyi nedenleri vardı. Tyler'ın genç kızı da yıllar önce kaçırılmış ve Cindy onu eve getirmişti.

Dedim ki, "Bay Tyler. Ön sayfanıza ihtiyacımız var." "Neye ihtiyacınız varsa," dedi Tyler, "sizde var."

Kendisinden lütfen TV haber kanallarındaki bağlantılarını aramasını ve onları bize yönlendirmesini rica ettim.

Blackout'un özçekimini yüz tanıma programımıza yüklerken Richie'nin çaresizliğini hissettim.

Vurdu mu
vurmadı mı?
İsabet yok.

Gerçek yetkinliğe sahip üretken bir katil ama veri tabanında görüntüsü yok. Neden olmasın?

Brenda Marin, Pasadena ve Phoenix'teki dedektiflerle bir konferans görüşmesi ayarladı. Brady görüşmeyi ofisinde yaptı, ben de Joe'ya mesaj attım.

Gece geç saatlere kadar işteyim. Bekleme. xox L

Yuki'yi arayıp Brady ve bizim bu gece geç saate kadar çalışacağımızı söyledim. Nedenini sordu. Ama ona söyleyemedim. "Çok gizli," dedim. Haberi verme işini kocası Brady'ye bırakacaktım. "Umarım suçlu, suçlu, suçlu kararını alırsın, Yuki. Yarın konuşuruz."

Karartma Ekibi strateji belirledi. Cappy San Francisco'daki kırk yaşın üzerindeki tüm polisleri tanırken Chi, Wang ve Michaels genç nesli tanıyordu. Mesajlaştılar, polisleri ve muhbirleri fotoğraflar gönderdiler. Alvarez'in Vegas ve Reno'da derin kökleri vardı ve Nevada'daki sorumlumuz oldu.

Brady, Clapper'ı salondan çıkmadan yakalamak için yukarı çıktı ve ben de Claire'e Cindy'den bahsetmek için aşağıya, ME'nin ofisine gittim.

Tüm bunlar karşısında şok olmuş ve dehşete düşmüştü; cesur arkadaşımız, videoları ipucu bırakmadan bırakan, hala hayatta olup olmadığını bile bize bildirmeyen bir katil tarafından kaçırılmıştı.

Claire sordu, "Ne yapabilirim? Yapabileceğim bir şey var mı?" "Henüz yok."

Ona ekran görüntülerini gösterdim ama hiçbiri ona tanıdık gelmedi. Sonra, Blackout'un yüzünün fotoğrafına bakarken, "Göz kapakları sıkı görünüyor. Genç bir adam ama iş yaptırmış. Yüzünün yanlarını göremiyorum ama bahse girerim tam bir germe yaptırmıştır."

"İyi yakaladın," dedim. Bir yere ya da şüpheliye götürecek bir ipucu değildi, ama şüpheli bir kişi bulursak işimizi kolaylaştırabilirdi. Ona işe dönmem gerektiğini ve telefonunu şarjda tutmasını söyledim. Kapıdan çıkmadan önce ona sıkıca sarıldım.

BÖLÜM 67

Ekip odasına döndüğümde, Blackout'un Cindy ile çektiği video Kaliforniya eyaleti ve ötesindeki polis şeflerine ve cinayet masası komiserlerine gönderilmişti. Büyük bir kanal canlı bir son dakika haberi yayınlıyordu ve tanıdık sunucu otoriter bir şekilde kameranın gözünün içine bakıyordu. *"Çok satan yazar ve suç muhabiri Cindy Thomas kaçırıldı. Bu adamı tanıyor musunuz? Cindy'yi gördünüz mü? Bu numarayı arayın."*

Brady'ye göre Clapper infaz videolarını ve Cindy'nin son videosunu yüklemiş, notlarımızı eklemiş ve paketi yerel FBI bölüm şefi Craig Steinmetz'e göndermişti. Craig'i Joe aracılığıyla tanıyordum. Birinci sınıf biriydi.

Ekibimizin enerjisi ve sevgili arkadaşımı eve getirme kararlılığı beni cesaretlendirdi. Gece yarısını biraz geçe Brady gündüz vardiyasına teşekkür etti ve onlarla sabah görüşeceğini söyledi. Rich ve beni ofisine çağırdı, masanın ışığını yaktı ve oturmamızı işaret etti.

"Lindsay, bu davada objektif olarak çalışabileceğini düşünüyor musun?" "Kesinlikle, Brady. Ben varım."

"Müdür Hauser'la konuştum. Sabah erkenden Evan Burke ile randevumuz var. Rich, bu davada olmak istediğini biliyorum ama burada en iyi kararımı veriyorum. Kişisel olarak çok ilgilisin, öyle olmalı. Ama ben yarın Lindsay'le dışarıdayken departmanı idare etmeni istiyorum. Benimle bu ekip arasında koordinasyonu sağla, ben de seni haberdar edeceğime söz veriyorum. Tamam mı?"

Rich başıyla onayladı ama kaşları çatıktı. Cindy söz konusu olduğunda davadan çekilmesinin onu öldüreceğini biliyordum. Blackout'un Cindy'yi arkasından sürüklediği, ağzındaki tıkaçı çıkarmak için durduğu ve ona doğrudan emirler verdiği videoyu bana e-postayla göndermesinin üzerinden beş saat geçmişti. *"Burke hakkında konuştuğun sürece hayatta kalacaksın."*

Konuşmuş muydu?

Rich ve ben salondan birlikte çıktık. Benimle eve gelip Joe'yla takılmak isteyip istemediğini sordum.

"Eve gitmem gerek," dedi. "Teşekkürler, Lindsay."

Rich'le birlikte 850 Bryant'ın karşısındaki All-Day otoparkına park ettiği arabasına kadar yürüdüm ve gidişini izledim. Evine, boş bir eve, boş bir yatağa gidiyordu. Bunun olmaması gerekiyordu.

Arabama bindim ve Joe'yu aradım.

Eve dönerken benimle hatta kaldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 68

Ertesi sabah saat yedide Brady sokaktan beni aradı. Kalktım, Julie'yi ve oyuncak ineğini öptüm, kollarımı Joe'ya doladım ve yanağımı onun göğsüne bastırdım. Bana uzun ve güçlü bir şekilde sarıldı ve Burke ile bir saniye bile yalnız kalmamamı söyledi. Söz verdim. Bana veda öpücüğü verdi.

Merdivenlerden koşarak indim ve binamızın önüne park etmiş son model beyaz SFPD SUV'un yolcu koltuğuna geçtim. Brady bana kemerimi bağlamamı söyledi. Yorgun görünüyordu, bu da bardak tutucularındaki iki kahve kabını ve aramızdaki konsolda duran çörek torbasını kısmen açıklıyordu. Bu benim ikinci kahvem olacaktı ama kafein ve şeker beni canlandıracaktı. Telsizden merkeze ve merkezden gelen çağrılar duyuluyordu. Sesi kıstım ve ağır şekerli siyah Kolombiya kahvemi açtım.

San Quentin'e otuz mil vardı ve körfezin, köprünün, kıyı şeridini döven denizin doğal harikalarını zar zor fark ettim. Larkspur Feribotu'na bindiğimizde hafif bir yağmur yağıyordu ve birkaç dakika içinde yağmur, körfezde güçlü bir dalgayı harekete geçiren bir rüzgârla birlikte hızlandı.

Brady ve ben orta sıralarda oturmuş, Burke'le yapmayı umduğumuz görüşmenin senaryosunu gevşek bir şekilde yazıyorduk. Elimizde başka ipucu yoktu ve sonucu tahmin edemiyorduk. Burke bizi görmeyi reddedebilir ya da görmek için acele edebilirdi; top oynayabilir ya da hücrelerinden çıkmayı reddedebilirdi. Burke'ün usta bir manipülatör olduğunu biliyorduk. Kendi zihninde bir tanrı. Bizimkinde bir canavar.

Kıyıya varmadan önce Richie'yi kontrol ettim.

Sesi boğuktu. Bana gece yarısından sonraki saatlerde anne babası ve kardeşleriyle telefonda konuştuğunu söyledi.

"Uyudun mu?" diye sordum.

"Uyku gibi bir şey" dedi. Komaya girmekle araba aküsüne bağlanmak arasında bir şey."

"Ah, Tanrım, Rich."

Alvarez telefona katıldı. "Rüya gördüm." dedi.

"Burke'ü vurduğunu mu?"

"Sen de mi?"

Biz iskeleye yaklaşırken Brady telefonuyla körfeze bakıyordu. Çantamdan bir ayna çıkardım, gözlerimin altına kapatıcı sürdüm ve rüzgârda savrulan saçlarımı parmaklarımla taradım. Ve Cindy'yi düşündüm. İki gün önce onunla Phoenix'e yaptığım seyahati hatırladım. Fiyakalı forması

giydiği elbise. Nasıl gülmüştü. Alkışlardan ne kadar keyif aldığını. Havaalanındaki akşam yemeğimizi, o gece uçağa binişimizi hatırladım. Cindy'yi sağ salim şehirden çıkardığım için ne kadar mutlu hissettiğimi.

Brady yanıma geldi ve bana katıldı.

"Yuki bugün jüri nöbetinde." dedi.

"Biliyorum. Ona Cindy'den bahsetmedim. Onu oyundan düşürmek istemedim."

"O biliyor," dedi Brady.

Başımı salladım.

Brady, "Cindy'yi geri alacağız." dedi.

Dizlerime baktım ve "Biliyorum" dedim.

Cindy'yi eve getirebilecek biri varsa o da Conklin, Brady ve bendim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 69

BRADY ve ben maksimum güvenli ki koğuştaki perdeli görüşme kafesinin dışında oturuyorduk. Burke iç eride oturuyordu, kelepçeler ve prangalar belindeki zincire bağı lydı. Mahkumların üniforma seçimi vardı; kot ve ş ambray ya da tek parça turuncu bir tulum. Burke mavi giyiyordu, göğüs cebinin üzerine "San Quentin Eyalet Hapishanesi" yazısı dikilmiş ve pantolonun sol paçasına ş ablonla iş lenmişti.

"Mavi elbisem," dedi.

Onu üç gün önce gördüğümüzden beri kafasını tıraş etmişti. Yüz hatlarını ve açılarını gördüğümde bunun ona doğduğunda atanan yüz olmadığını anladım. Birden fazla kez yaptırdığı estetik operasyonlar, mağazalardaki, caddelerdeki, otoyol gişelerindeki ve bankamatiklerdeki güvenlik kameralarından tanınmadan geçmesini sağlamış tı. Adını yasal olarak Jake Winslow olarak değı ş tirmiş, bu da ona bir baş ka görünmezlik katmanı sağlamış tı.

Claire, Blackout'un gözlerinin etrafında estetik ameliyat izleri görmüş tü. Burke gibi Blackout'un da suç veritabanlarını ve yüz kayıtlarını engellemek için yüzünü değı ş tirip değı ş tirmedini merak ettim.

Hem Blackout hem de Burke yaşam ve ölüm üzerindeki kontrolü seviyorlardı. Burke ile önceki görüşmemizde, bir günlüğüne Blackout olmak için her şeyini verebileceğini söylemiş ti. *Hayal kurmaya devam et, dostum.*

Burke parıldayan gözlerini vücudumda aşağı yukarı gezdirdi, ç elik yeleğ ime ve SFPD rüz garlığıma bakarak durakladı. Konuş mak için davet beklemedim ve hemen konuşmaya başladım.

"Bay Burke-

"Biz eski arkadaş ız, değı l mi? Bana Evan de, ben de sana Lindsay diyeyim." Yine o psikopat seri katil cazibesi.

"Evan. Müdür ziyaretç in olduğunu söyledi. Gene Harris. Kim o?" "Bir çeş it reklamcı. Fotoğrafımı çekmek istedi.

Hatırla. İ nternette clickbait bir şey yayınla. Reddettim."

"Ç ünkü mü?"

"Ç ünkü bu *Beni Asla Tanımadın*'ın değı rini düşürür. O çok satan bir kitap, biliyorsun."

"Marvin Bender'a ne dersiniz?" Kulübede kumpirci olarak bilinen ilaç satıcısına atıfta bulunarak, "Marvin Bender'a ne dersin?" diye sordum. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır. Evet. Bekle. Sanırım ondan bir hayran mektubu aldım, yazmaya çalış tığı bir gerçek suç kitabı için tavsiye istiyor."

"Cevap yazdın mı?"

"Tabii ki hayır. Postalardan nefret ederim. Bana gelenlerden. Dizüstü bilgisayarımı kaldırdığınız için de teşekkürler."

Brady, "Burada yetkimiz yok Burke," dedi.

"Muazzam bir tesadüf, Komiser. Siz de buradaydınız. Günün sonunda, bir güvenlik ihlali oldu ve Wi-Fi özelliği olmayan dizüstü bilgisayarım hücremden çıkarıldı."

Brady, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." dedi.

"Yalanlarını geride bırakıyorum, Brady. Jackson, değil mi? Jack. Cindy'i bulmak istiyorsun. Kaçırıldığını biliyorum. Bilgisayarımı kaybetmiş olabilirim ama hala televizyonum ve radyom var, bu yüzden haberleri takip ediyorum. Bazı şartlar altında sana yardım edebilirim. Kurşun geçirmez koşullar."

Brady, "Cezanı hafifletemeyeceğimizi unutma. Sana hiçbir şekilde özgürlük veremeyiz. Biz polisiz, Burke. SFPD polisleri."

"Akşam yemeğine ne dersin? Beni buradan gerçekten güzel bir yemek için çıkarabilir misin?"

Tabii ki güvenli bir şekilde. Bunu yapın, ben de sizi Cindy'yi görmeye götüreyim."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Sesimi duydum. Tizdi.

"Küçük kuşlar. Burası onlarla dolu. Bağlantılarımı çalıştırabilirim."

"Ama şu anda hâlâ nefes alıp almadığını bilmiyorum," dedi.

"Size geri döneceğiz," dedi Brady.

"Çok uzun sürmesin," diye alay etti Burke.

Brady muhafızları çağırdı ve arkamızdan gelen kelepçe ve pranga sesleri arasında kafesten uzaklaştık. Endişenin de ötesindeydim. Burke'ü yemek için hapis haneden çıkarabilecek miydik? Bizi Cindy'ye götürecek miydi?

Cindy'nin bir görüntüsü aklıma geldi. Burke'ün kurbanlarının çoğu gibi o da sık sık bir mezarda tamamen giyinik bir şekilde yatıyordu.

BÖLÜM 70

BRADY VE BEN Burke'ün duruşma salonunun ötesindeki koridorda bir toplantı yaptık ve bir anlaşma yapmaya çalışmadan önce yaşam kanıtına ihtiyacımız olduğu konusunda anlaştık. Burke'e geri döndük ve Brady ona şartları sundu. "Yaşam kanıtı ve harika bir yemek."

Burke dedi ki, "Cindy'nin ne giydiğini biliyorum. Bebek mavisi sweatshirt."

Bu ayrıntı haberlerde hiç yayınlanmamıştı. Ben biliyordum. Brady biliyordu.

Brady dedi ki, "Seni biraz daha teşvik edeceğim. Beş yıldızlı bir et lokantasından paket servis, doğrudan Q'ya. Tepsinde ne görmek istersin?"

Burke sanki bir garsonla konuşuyormuş gibi cevap verdi.

"Biftek, bleu. Patates au gratin. Tarla yeşillikleri. Sıcak ekmekler. Bir şişe Fransız cabernet şarabı. Tatlı olarak çikolata. Şefin seçimi."

Brady ve ben feribotla Larkspur'a gittik ve oradan Mario's Steakhouse'a gittik. Kendimiz için öğle yemeği ve Burke için paket siparişi verdik. Hapishaneye döndüğümüzde Burke kafese geri dönmüş, kelepçelenmiş ve zincirlenmişti ve bizi gördüğüne memnun görünüyordu. Gardiyan Tim Mitchell Burke'ün tepsisini hazırladı, peçeteyi mavi gömleğinin yakasına sıkıştırdı ve "Afiyet olsun" dedi.

"Merci." Burke fincanından bir yudum aldı. "Hey, bu nedir?"

Brady, "Denedim. Şaraba izin verilmiyor. Bu kola, gerçek olan. Tercih ettiğin içecek olduğunu duydum."

"İyi bir taksinin yerini hiçbir şey tutamaz," dedi.

"Bifteği dene," dedim.

Biftek önceden dilimlenmişti ve kaplar plastikti. Bu kadarını yapabildik. Burke yemeğini yerken öldürdüklerinden bahsetti. Özellikle bir otoparkta öldürdüğü ve aynı mezara gömdüğü bir kadın ve genç kıızıyla gurur duyuyordu.

"Melek gibi görünüyorlardı," dedi. "Onlara öyle bir poz verdim ki, kadın kollarını çocuğuna dolamıştı. Çok tatmin ediciydi. Bu hikâyeyi Cindy'nin benim hayatımla ilgili anlattıklarında bulamazsınız."

Bize San Quentin'de hâlâ hapsedilen ünlü mahkûmlardan bazılarını anlatırken bir yandan da çikolatalı mus kaşıklıyordu.

"Elbette onlarla konuşmama izin vermiyorlar. Ama onları tanıyorum ve tüm öldürdüklerini topladım. Sence kemerinde en çok çentik olan kim?"

Kafasını kaldırdı ve bize sapıkça bir göz kırptı.

"Bu doğru. Benim," dedi, kendinden memnun bir şekilde.

Eğlenceli bir konuşmacıydı ama ben eğlenmedim. Karşısında otururken öfkemi zar zor kontrol altında tutabildim.

Burke, Cindy hakkında şöyle diyordu: "Doğru yazarı seçtiğim kesin. Ama ona her şeyi anlatmadım."

Brady, "Kimi dışarıda bıraktın?" diye sordu.

Burke güldü ve "Beklemeniz gerekecek. Eğer bilgisayarımı geri alabilirsem, kitabımı yıl sonuna kadar bitirmiş olacağım. Bırakın kurbanların aileleri kâr için bana dava açmaya çalışsın. Herkese yetecek kadar çok olacak."

Kelepçeleri şingirdayan Burke, tepsisini yere koydu ve kafesin dışında duran gardiyanı çağırdı.

"Beni şimdi geri götürebilirsin, Mitchell. Burada işimiz bitti. Lindsay, Cindy'yi görürsen selamımı söyle."

Mitchell, Burke'ü koltuk altlarından tutarak sandalyesinden kaldırdı.

Brady ve ben daha önce yaptığımız gibi arkamızı döndük. Burke'e isim takmadık, ona bir kart vermedik ya da başka bir "teşvik" teklif etmedik. Koridora açılan kapıya doğru yirmi metre yürüdük. Bip sesi geldi, kapı açıldı ve bizi dışarı çıkardılar.

Brady ve ben rampadan feribot iskelesine doğru yürüyene kadar konuşmadık. Brady programa baktı. "Şanslıyız," dedi. "Bir sonraki feribot otuz beş dakika sonra."

"Mükemmel," dedim.

Brady'yi okuyamıyordum ama Burke'ü Q'dan çıkarıp bir restorana götürmediğim için pişmanlık duyuyordum. İmkansız başarımış olsaydık, Cindy'nin nerede olduğuna dair bir ipucumuz olabilirdi.

Depresyondaydım. Burke bizimle oynamıştı ve eğer Cindy'nin nerede olduğunu biliyorsa, bundan asla vazgeçmeyecekti. Boşa giden bir yolculuk olmuştu ama feribota doğru yürürken yağmurlu hava açmıştı ve Burke'ün zincire vurulmuş bir oyuncak bebek gibi havaya kaldırıldığı görüntüsü kıcıma tekme yemekten çok daha iyi gelmişti.

Zihnimi Blackout'a geri gönderdim. Daha bir sürü gün vardı. Cindy'yi arayan yaklaşık yüz polisle birlikte, Salon'da yeni haberler olabilirdi.

BÖLÜM 71

Perşembe sabahı saat dokuzda Yuki jürinin bir karara vardığı haberini aldı ve o öğleden sonra Yuki ve Nick Gaines, Mo Switzer ve Lewis Sullivan'ın koridorun karşısındaki savcılık masasındaydılar. Barbara tekerlekli sandalyesinde dış koridorda oturuyordu. Yargıç Froman kürsüdeydi ve jüri içeri girip yerlerini alırken salon sessizdi.

Yuki sıkıktığı ellerini masanın altında gözlerden uzak tutuyordu ama gözleri jüri üyelerindeydi. Yüzlerini inceliyor, kararları hakkında kendisine ipucu verebilecek herhangi bir şey arıyordu. Özellikle jüri başkanı George Campbell'a baktı.

Campbell artık emekliydi ama kırk yıl boyunca lisede fen bilgisi öğretmenliği yapmıştı. Campbell sorgu sırasında avukatlara her zaman gerçekleri takip ettiğini söylemişti. Campbell savcılığın iddialarından tatmin olmuş muydu? Campbell sanki Yuki'nin gözlerini üzerinde hissetmiş gibi başını çevirip Yuki'ye baktı. Yuki gözlerini kaçırmadı, gülümsemedi ya da kaşlarını çatmadı, sadece onun bakışlarıyla buluştu ve birkaç dakika boyunca mesafeli bağlantılarını sürdürdüler; koyu renk gözleri onun mavi gözlerine sabitlenmişti.

Bu çıkmaz Yargıç Froman'ın küçük mahkeme salonundan gelen sesiyle bozuldu.

"Sanık lütfen ayağa kalksın."

Lewis Sullivan istenileni yaptı ve avukatı da onun yanında durdu.

Yargıç jüriye hitap etti.

"Bay Foreman, jüri bir karara vardı mı?" Campbell ayağa kalktı. "Vardık, Sayın Yargıç."

Mübaşir jüri locasına geçti ve kararın yazılı olduğu tek sayfayı aldı. Mübaşir kararı hâkime götürürken Campbell ayakta durmaya devam etti. Froman, Barbara Sullivan'ı doğrudan etkileyecek kararların yanı sıra ülkenin dört bir yanında bu on iki iyi ve doğru kadın ve erkeğin kararıyla rahatlayacak ya da öfkelenecek insanları da etkileyecek kararların yazılı olduğu tek sayfayı inceledi.

Froman kararı mübaşire, o da jüri başkanına geri verdi.

Froman, "Birinci suçlama olan reşit olmayan çocuk Kenneth Sullivan'ı tehlikeye atma konusunda ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Suçlu, Sayın Yargıç."

"İkinci suçlama olan reşit olmayan çocuğu tehlikeye atma konusunda, Stephen Sullivan, jüri nasıl bir karar verdi?"

"Suçlu, Sayın Yargıç."

Yargıç Froman gözlüklerini düzeltti. "Üçüncü suçlama, Barbara Sullivan'a ağır saldırı. Nasıl buldunuz?"

"Sanığı suçlu buluyoruz, Sayın Yargıç."

Yargıç Karen Froman, "Barbara Sullivan'ı öldürmeye teşebbüs suçlamasıyla ilgili olarak jüri nasıl bir karar verdi?" diye sorarken Yuki yumruklarını sıkmış, tırnakları avuç içlerinde yarım ay şeklinde kesikler oluşturmuştu.

Mahkeme salonuna palyaçolar, akrobatlar ve trompet çalan fillerle bir sirk girseydi, Yuki'nin konsantrasyonunu jüri başkanının üzerinden atamazlardı.

Campbell ise kendinden emin bir şekilde, "Sanık Lewis Sullivan'ı suçlandığı gibi suçlu buluyoruz, Sayın Yargıç" dedi.

Bu kadar.

Yuki'nin uğruna çalıştığı her şey eve dönmüştü: her açıdan suçluydu. Suçlu.

Lewis Sullivan farklı bir tepki verdi. Yüzünü galeriye dönerek, kocasından sadece birkaç adım ötedeki Barbara'ya "Seni kaltak!" diye bağırdı.

Mahkeme memurları Sullivan'ın üzerine yürüdü, onu kelepçeledi ve yan çıkışa doğru götürdü. Sullivan götürülürken şöyle bağırdı: "Temyize gideceğiz! Elimizdeki bilgilerle, Barbara, karar bozulacak. Yakında görüşürüz, tatlım. Seni seviyorum..."

Yargıç Froman mahkemeyi dağıttı. Yuki ayağa kalktı. Len Parisi dirseğinde belirdi ve Nick sandalyesini geri çekti. Birlikte odadan çıktılar. O ve savcılık arka kapıdan çıkarken Yuki saf bir refleksle Cindy'yi aradı. Cindy genellikle orada konumlanırdı. Elektrik prizi. Geniş görüş açısı. Kolay çıkış. Cindy orada değildi ama Yuki'nin kocası Jackson Brady oradaydı.

Ona doğru uzandı, kollarını ona doladı ve kendine çekti. "Harika iş çıkardın," dedi. "Tebrikler, tatlım."

Brady, kapıdan çıktıklarında Len ve Nicky'nin ellerini sıktı, ardından Yuki'yi koridordaki bir boşluğa yönlendirdi.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu ona.

Başı dönüyordu, sanki bayılıp uçacakmış gibi hissediyordu. "Hâlâ ceza duruşması var," dedi kocasına. "Yargıcı hiç okuyamıyorum."

Yuki birinin ona seslendiğini duydu. Baktı ve mübaşirin Barbara Sullivan'ı tekerlekli sandalyesiyle kendisine doğru ittiğini gördü.

"Barbara, bu benim kocam, Teğmen Jackson Brady."

Selamlaşmalar, tokalaşmalar *ve tanıştığımıza memnun* oldum ifadelerinden sonra Yuki başını kaldırıp Brady'nin yüzüne baktı.

"Geldiğin için teşekkürler, Brady. Barbara'yı buradan götürmeliyim. Akşama görüşürüz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 72

Perşembe öğleden sonra saat iki buçukta salona döndüğümde Rich'i Brady'nin düzenli masasının arkasında otururken buldum. Rich ayağa kalktı, ben de biz dışarıdayken bir şey gelip gelmediğini sordum.

"Blackout'a benzeyen bir dizi adam elde edeceğimizi umarak yüz kayıtlarındaki bazı filtreleri kaldırdım. Ama fark etmedi. O hala yok," dedi.

"Ya Burke?" diye sordu bize.

"Bize orta parmağını gösterdi," dedim. "Seni bilgilendireceğim."

Rich ve ben masalarımıza geri döndük. Alvarez'i selamladım ve ona ve Rich'e San Quentin'e yaptığımız çıkmaz gezi hakkında bilgi verdim.

"Biftek ve patates, tatlı olarak da Burke'ün her zamanki saçmalıkları. Burke rapor edilmemiş bir ayrıntıyı biliyordu - Cindy kaçırıldığında ne giyiyordu - ama gerçek bir haber yoktu. Burke'ün boktan şovuna hazırдық ama yine de kandık."

Richie'nin yüzü sarktı.

"Hayır, dinle," dedim. "Daha yeni savaşmaya başladık."

Başını salladı ama iş adam kaçırmaya geldiğinde zamanın daraldığının farkındaydı.

"Burke'le birlikteyken, yüzüne estetik yaptırdığını hatırladım. Claire, Blackout'un Burke'ün estetik ameliyat kitabından bir sayfa aldığını düşünüyor."

Richie, "Bu neden hiç hit alamadığımı açıklayabilir," dedi.

Alvarez, "Cappy, Rich ve Cindy'nin yaşadığı yerin iki blok kuzeyindeki Bay Eczanesi'nden bazı güvenlik kayıtları aldı. Dün Cindy sabah sekiz on üçte gelmiş, biraz dudak kremi almış ve gitmiş. Telefonla konuşuyordu, bilgisayarını yanındaydı, Blackout kasetinde giydiği kot pantolon ve bebek mavisi sweatshirt vardı. Fazla bir şey değil ama bir zaman damgası."

Bobby bir çağrı kağıdını getirerek, "Az önce isimsiz bir arayan telefonu kapattı," dedi. "Alo, alo, alo" dedim ve aramayı sonlandırdı. Maillerinizi kontrol edin."

Bilgisayarımı açtım, ofis posta kutumun en üst kısmından başladım ve en üstteki mesaj "Karartma" konu başlığını taşıyordu.

Rich monitörüne baktı, sonra sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Postayı açtım. Mesaj yoktu ama bir video eki vardı. Tereddüt ettim. Rich hemen yanımdaydı. Cehenneme açılan hangi kapıyı açıyor olabileceğimi bir tek Tanrı bilirdi. Rich parmağını uzatıp videoyu indirdi, sonra da Oynat tuşuna bastı.

Monitörümde bir video belirdi. Blackout kameraya normal, gizlenmemiş sesiyle konuşuyordu. Bir koltukta oturuyordu, video gözlüğünü kulaklığından gevşekçe tutuyordu, böylece gözlük elinde sallanıyor, yüzünün yanından geçerek bize tavandaki ışığı, bej kanepeyi, kirli beyaz duvarları, mavi kotlu bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlayarak oturduğu sandalyenin arkasındaki kitaplığı gösteriyordu.

Alvarez, "Ekran görüntülerini al, Lindsay." dedi.

Blackout'un gözlükleriyle oynadığı bir nanosaniyeyi yakaladım. Sonra gözlüklerini yüzüne geri taktı ve odanın etrafına baktı. Ekran görüntülerini kaydetmeye devam ettim, sahnenin her santimini inceledim, sesi yükselttim ve hala Cindy'nin ne görüntüsü ne de sesi vardı.

Ve sonra Blackout benimle konuştu.

"Merhaba, Çavuş. Umarım beni görebiliyor ve duyabiliyorsunuzdur çünkü size bir teklifim olabilir. Bunu görüyor musun?"

Apple marka cep telefonunu kaldırdı.

"E-postamı açtığınızda bunu anlayabileceğim, bu yüzden kısa süre sonra sizi aramamı bekleyin," dedi.

Video karardı. Bobby'ye baktım, telsiz odası beklemedeydi ve aramayı bekliyordu. Ama çalan benim cep telefonumdu. Blackout'ta lanet olası cep numaram vardı. Cindy'nin telefonundan almış olmalı.

Telefonum yine çaldı. Arayanın kimliğinde "spam?" yazdığını fark ettim. Telefonun hoparlörünü açtım ve "Ben Boxer" dedim.

"Cindy'nin arkadaşlığından keyif alıyorum," dedi Blackout, normal konuşma sesini kullanmaya devam ederek, "ama bir takas yapmayı düşünüyorum, ama daha fazla pazarlık yapmamız gerekebilir. Anlaşmayı beğenmedim."

"Ona ne yaptın?"

"Onu ne kadar görmek istersiniz, Çavuş? Akıl hocam Burke'ün onuruna bir plan üzerinde çalışıyorum."

"Neden bana bir ipucu vermiyorsun?" dedim.

"İşte ipucu," dedi. "Telefonunu açık tut. Seni arayacağım. Ne zaman bilmiyorum."

Daha önce de yaptığı gibi, telefonu kapattı. Hat kesildi.

BÖLÜM 73

Kadın Cinayet Kulübü toplantısı için uygun bir zaman varsa, o da buydu. Ama Susie'nin evinde değil. Cindy olmadan olmaz. Belediye binasının yakınında Grumpy Lynn's adında bir kahve dükkanı var. Claire, Yuki, Alvarez ve ben Explorer'ıma doluşup Bryant'tan McAllister'a doğru yola çıktık. Lynn's'e vardığımızda Perşembe günü saat henüz beşti. Kırmızı muşamba kaplı masalar, duvarlardaki müşteri resimleri ve patates kızartması ile pastırmalı çizburger kokularıyla süslü küçük lokantaya girerken kapının üzerindeki zil çaldı.

Öğle yemeği kalabalığı çoktan gitmişti. Birkaç adam tezgahta ayrı ayrı oturmuş köfte ve püre yiyor, maç izliyordu. Ön pencerenin yanındaki masaya oturduk ve Lynn kasanın üzerindeki tabelayı işaret etti: ALTIDA KAPATTIYORUZ.

Elindeki bezle masayı silip süpürdü ve menüleri dağıttı. Birbiri ardına kahve sipariş ettik.

Claire yanıma oturdu. Pembe giymişti, ona yakışan bir renkti ama bitkin görünüyordu. Bu yıl ölen birkaç yüz kişiye ek olarak, aralarında Bebek Josie Fleet'in de bulunduğu Blackout'un birçok kurbanına otopsi yapmıştı. Ama Claire ölüm gerçeğine karşı asla hissizleşmedi.

Telefonundaki fotoğraf uygulamasını açtı ve Alvarez'e Kadın Cinayet Kulübü'nün benim etrafımda, kucağımda yeni doğmuş Julie Anne Molinari ile çekilmiş bir grup fotoğrafını gösterdi.

"Cindy'yi gördün mü, kamerayı kapıyor?" Claire güldü. "Şuna baksana."

Cindy'nin katil bir psikopat tarafından beton bir zeminde sürüklendiğine dair bilinen son görüntüleri gördükten sonra gözyaşlarımın kabardığını ve taşıdığını hissettim. Claire uygulamayı kapattı ve elimi tuttu. Sonra askıdan yarım santimlik bir kâğıt peçete çıkardı ve kendi gözlerine bastırdı.

Karşımdaki Yuki kuyuya düşmüş gibi görünüyordu. Hayal edilemeyecek kadar işkence görmüş ve zar zor hayatta kalmış bir kadını savunmaktan uykusuz kalmıştı. Yuki'nin cezasını beklerken kendini sorguladığını biliyordum. Fiziksel olarak ufak tefekti ama her zaman yaptığı gibi bu davaya da tüm benliğini koymuştu. Yine manşetlerdeydi ve psikolojik bedeli ne olursa olsun kazanmak zorundaydı. Ve şimdi Cindy'nin esir düşmesi ya da daha kötüsü için yeni bir endişe vardı.

Yuki Sonia'ya Cindy'nin *Chronicle*'daki korkusuz araştırmacı suç haberciliğinden, bir keresinde kendisinin de bir katili nasıl vurduğundan bahsetti.

"Cindy o kitabı yazarken Burke'le, o canavarla nasıl yaşadı bilmiyorum ama *sana* Burke'ten bahsetmeme gerek yok" dedi.

Alvarez ve ben de Burke'ün kurbanı olmaktan çok kısa bir süre önceydik; karanlıkta silah seslerinin duyulduğu bir olay, ikimizi de sonsuza dek unutmayacak bir anı.

Huysuz Lynn vişneli turta ikram etti, Claire ve Yuki de kabul etti. Kahvemi yudumlarken arkadaşlarıma baktım ve hepimizin kendimizi ne kadar zorladığımızı düşündüm. Eğitim, tekrar tekrar test edildik ve bu bizi yenilmez hissettirdi. Ama kesinlikle öyle değildik. Hepimizin yaşam ve ölüm arasındaki sonsuz küçük boşluğu ölçtüğümüzü düşünüyordum ve hiç iyi hisler yoktu. Susie'nin evinde değildik, Cindy de bizimle değildi.

Havayı değiştiren Sonia oldu: "Blackout'un öldürme arzusu Burke'ünkine o kadar benziyor ki, onu gerçekten tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Claire, "Bunun hakkında konuşabilir misin?" dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 74

Alvarez konuşma çubuğunu aldığı anda rahatlamıştım. Cindy'yi Claire, Yuki ve benim gibi hiç tanımamıştı ama yine de onu geri almak ve kendine Blackout diyen psikopatı içeri tıkmak için en az bizim kadar uğraşmıştı.

Alvarez, Blackout için "Fena halde zeki," diyor. "Yüksek dehadan bahsediyorum. On dört gün içinde altı kişiyi öldürdü. Ama yardım aldı mı? En son videosunda Burke'e 'akıl hocam' dedi."

Dedim ki, "Doğru. Bilgi tabanımız mikrometrelerle geliyor. Ama Blackout'un Evan Burke hayranı olduğunu biliyoruz."

Alvarez ceketinin cebinden katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı.

"Tamam mı Lindsay?" diye sordu bana.

Etrafıma bakındım. Tezgâhtakiler gitmişti. Lynn mutfaktaydı. Burası bize kalmıştı. "Elbette."

Sonia öğleden sonra çektiğim ekran görüntülerinin fotokopilerini açtı ve masanın ortasına koydu.

Yeni ortağım dedi ki, "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Hiçbir şey yok. Ama yöntemlerini değerlendirerek, son derece dikkatli bir adam olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Profesyonel düzeyde. Elleriyle öldürmeyi seviyor ama garrotlara, şok tabancalarına ve tabancalara da karşı değil. Ve o bir palavracı. Blackout, Lindsay'e cinayet işlediğine dair sağlam kanıtlar gönderdi. En azından bilinen kurbanlarının yarısını. Akli başında kim bunu yapmaya cesaret edebilir ki?"

Yuki, "Neden sadece yarısı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Alvarez. "Belki de geç ortaya çıkan bir fikirdi. Ya da hepsini kaydetti ve ancak Cindy Corte Madera'da imza günü yaptıktan sonra göndermeye başladı. Pasadena ve Vegas'taki cinayetleri Cindy'nin imza günlerinin olduğu yerlere yakındı. Bu ucubenin ölüm listesinde Cindy'nin de olduğundan emindik."

"Ancak bu imzalar dışında, kaybolduğu güne kadar Cindy ile daha yakın bir bağlantı kuramadık."

Yuki'nin iddianameye konu olabilecek ayrıntılar dışında her şeyi eleme konusunda iyi bilenmiş bir savcı yeteneği vardı.

"Anladığım kadarıyla, Burke'e saygı duruşunu saymazsak, cinayetlerin hiçbirini için bir neden bulamadınız." dedi.

"Bildiklerimizin üzerine inşa edelim," dedim. "Burke'e 'akıl hocam' diyor ve Cindy'den Burke hakkında kimsenin veremediği bilgileri vermesini istiyor."

Burke'le doğrudan bağlantısı var ve Blackout onu tehdit ettiği bir video gönderdi. Burke hakkında konuştuğu sürece yaşayacağını söyledi."

"Bu ne zaman oldu?" Yuki sordu.

"Lindsay bu ekran görüntülerini bu öğleden sonra aldı."

Sonia Alvarez olağanüstü bir polis ve bu görüntülerde gördükleriyle en az Yuki kadar ilgilendi. Hepimiz çıktılara odaklandık.

Alvarez, "Cindy'yi burada tutuyor olabilir -'burası' her neresiyse- ya da burası kırmızı bir ringa balığı konumu olabilir," dedi. "Videolarını gözlükleriyle çekiyor, yani bu onun kanepeye bakışı. Burada gözlüğü elinde döndürüyor..."

"Bu o mu?" Yuki fotokopilerden birini kendisine yaklaştırarak sordu.

"Evet," dedi Alvarez. "Claire onun üzerinde çalışılmış olabileceğini düşünüyor.

yüz. Bu ilgimi çekti," diyor Alvarez, Blackout'un sandalyesinin arkasındaki kitaplığın eğimli görüntüsü için. "Kitap başlıklarını okuyabilmek için büyüttüm ve çok çeşitli konuları kapsıyorlar. Kriminoloji, klasik müzik, fizik, kalkülüs, askeri tarih. Müzik üzerine daha fazla kitap ve burada da Batı Medeniyetinin büyük yaratıcı dehalarının biyografileri var."

Yuki, "Arsayı bir etiket satışından almış olabilir," diye uyardı.

"Katılıyorum," dedi Alvarez. "Ve bu oda kiralık ya da terk edilmiş olabilir ya da kim bilir. Ama eğer onunsa, Blackout'un okuma aralığı tam bir daire. O bir polimat."

"O da ne?" Ben sordum.

"Öğrenmenin pek çok farklı alanında bilgili. Eğer burası Blackout'un kütüphanesiye, bu onun zihninin bir ekran görüntüsüdür."

BÖLÜM 75

O akşam saat yediyi geçiyordu ve ben Martha ile evdeydim. Masayı hazırlamış, beyazları yıkamaya atmış ve hızlı bir duş almıştım. Claire bana büyük boy lavanta mavisini bir tişört hediye etmişti ve eşofmanımın üzerine onu giymiştim. Martha'yı besledim, sonra büyük koltuğuma oturdum ve gözlerimi kapattım.

Joe, Julie ile birlikte dışarı çıkmış, Lucky Duck Best Chinese Food'dan paket yemek alıyordu. Azıcık bile aç değildim ama yine de yemek çubuklarıyla tabağımdaki pilavı itebiliyor, aklımı okumaması için kızımın dikkatini dağıtabiliyordum. Artık kendi zihnimi okuyamıyordum. Kafamın içi o kadar karışıktı ki.

Cindy üç gündür kayıptı ve Blackout'tan haber almamın üzerinden beş saat geçmişti; sanki e-postası, videosu ve telefon görüşmesi masama bırakılmış güllerden oluşan bir kutuymuş gibi.

Sandalyede uyuyakalmışım ve bir coşku patlamasıyla uyandım: Joe beni çağırıyor, Martha havlıyor, Julie "Anne biz geldik" şarkısını "Karda atıyoruz" melodisiyle söylüyordu. Kalkıp ona sarıldım, Joe'dan yiyecek torbalarını aldım ve o çay yaparken ben de brokolili karides ve tavuklu yat gaw mein'i hazırladım. Karşılıklı bakışırken Joe'nun yüz ifadesinin benimkini yansıttığını fark ettim.

Kafası karışmış, endişeli ve bana söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu.

Julie'ye yemekten önce ellerini yıkamasını söyledim ve Joe'ya ofisine gitmemiz gerektiğini işaret ettim. İçeri girince kapıyı kapattım.

"Ne oldu?" Ona sordum.

"Şimdilik kısa versiyon," dedi. "Blackout YouTube'da bir video yayınladı."

"Hayır."

Joe telefonunu çıkardı, ekrana dokundu ve "Kendini hazırla sarışın," dedi. Telefonu bana uzattı.

BÖLÜM 76

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Blackout'un Cindy'yi öldürmesini mi izleyecektim? Ama küçük ekrandaki görüntü Blackout'a ait değildi. Oturur pozisyonda, dizleri yukarıda, başı aşağıda, eski bir masanın diz deliğinin içinde sıkıca sıkışmış bir kadındı. Bu, Blackout'un depo videolarında gördüğümüz metal masalardan biri olabilirdi.

Gerçekten Cindy miydi?

Kadının görebildiğim kadarıyla saçları sarıya benziyordu. Üzerinde kot pantolon ve Blackout onu yerde sürüklerken giydiği bebek mavisi sweatshirt vardı. Yaşıyor muydu? Anlayamadım. Blackout ortaya çıktı, maskesini çıkardı ve doğal sesi fotoğrafın altında belirdi. YouTube izleyicileri bunu görmüş ve duymuştu.

Dedi ki, "Müdür Hauser ve Çavuş Boxer'a haber verin. Anlaşma şu. Siz Evan Burke'ü kurtarın, ben de size Cindy Thomas'ı nerede bulacağınızı söyleyeyim. Seni ararım, Çavuş."

Blackout'un yüzünün yerini Cindy'nin Poisoned Pen imza günündeki yakın çekimi aldı. Onu tam olarak hatırladığım gibiydi; kitaplarla dolu bir masanın arkasında oturmuş, elinde kalemi, bir okura gülümsüyordu. Işıl ışıl görünüyordu.

Joe dedi ki, "Bu viral oldu. Televizyon haberlerinde de var."

Telefonumu banyoda lavabonun üzerinde buldum, şarjı bitmişti. Oturma odasına götürdüm, fişe taktım ve cevapsız çağrılar buldum. Aman Tanrım, aman Tanrım, hepsi endişeliydi. Henry Tyler, Brady, Alvarez, Clapper, Claire ve Richie'den gelen üç arama.

Julie masada çatalını tabağının kenarına vuruyordu. "Beni beslemek zorundasın. Bu senin işin."

Hiçbir şeyin tadına bakmadan hızlı yemek için elimden geleni yaptım.

Cindy, Cindy, Cindy.

Onu sürekli o masada, *You Never Knew Me* kitabının kopyalarını imzalarken ve hayranlarına gülümserken görüyordum. Hiçbir tehlike görmemiştim. Biraz bile. Blackout bu fotoğrafı Cindy'nin telefonundan çekmiş olmalı. Yoksa Karartma mağazanın içinde, yanımda mı duruyordu?

Yirmi dakika sonra Julie babasının koltuğunda Disney Channel'ı izliyordu ve Joe yine bana kalmıştı.

Masanın karşısında konuştuk.

Joe, "Steinmetz beni bu davaya büro ile ekibiniz arasında dokuzdan beşe bir irtibat görevlisi olarak atadı. Blackout radyoaktiftir ve

yakalanana kadar
durmayacak." "Joe. O
hala hayatta mı?"

"Sanırım öyle ama kim bilir? İlgiyi seviyor. Ve kurnaz biri. Nerede olduğunu, kim olduğunu bilmiyoruz ama Steinmetz de aramıza katıldığına göre ona karşı kullanabileceğimiz insan gücümüz var."

O gece, Joe'yu uyandıracak kadar hoplayıp zıpladıktan, battaniyeleri tekmeledikten sonra, telefonumu oturma odasına götürdüm. Aramalara cevap verirken, ülkenin dört bir yanındaki haber kaynaklarında ve gazetelerde Cindy hakkında çıkan haberleri okudum. *Hepsi Cindy Thomas hakkındaydı. Nasıl yakalanmıştı? Kaçak Blackout için o kimdi? Polis her taşın altına bakıyor.*

Şafak Lake Caddesi'ni aydınlattı. Kendimi yarı ölü hissediyordum ama işe gitmek için sabırsızlanıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 77

O sabah saat onda, Brady ve ben -Karartma Ekibi ve iki FBI özel ajanı ile birlikte- savaş odamızdaydık; kirli pencereler ve güney duvarına yaslanmış beyaz tahtalara bantlanmış morg fotoğrafları ile kaplı iç karartıcı köşe ofisimizde.

FBI irtibat görevlileri Joe ve eski ortağı Mike Wallenger'dı, her ikisi de kariyerlerine Quantico'daki Davranış Bilimleri Birimi'nde başlamışlardı. Mike sakallıydı, ellisine merdiven dayamıştı ve altı üç boyuyla Joe kadar iriydi. Mike'ı son gördüğümde, Tijuana'dan San Diego'ya uzanan tünelleri, yüzlerce kilo fentanil ve kaçak askeri silahlarla dolu yarım düzine soğutuculu kamyonu içeren büyük bir uyuşturucu operasyonunun parlama noktasındaydık.

Toplamda altı kişi ölmüştü.

Ancak bu farklı bir zamandı ve uyuşturucu katırları ve FBI keskin nişancıları yerine, beni polislerle kanalı, Cindy'yi de yem olarak kullanan isimsiz bir katille karşı karşıyaydık.

Ekip lideri olarak toplantıya, korkunç bir sıralı makara halinde birleştirilmiş olan Blackout kasetlerinin gözden geçirilmesiyle başladım. Ralph Hammer'ın kafasının parçalanmasıyla başlıyor, Pasadena'daki cinayet ve Vegas'ın dışındaki arabanın içinde devam ediyordu. Sonra Blackout'un deposu ve apartman serisi ve teklifiyle kapanış.

Cindy için Burke.

Yaşam kanıtı talebimiz üzerine Blackout sessiz kaldı.

Wallenger benden videoyu tekrar oynatmamı istedi, Joe ve o daha yakından bakmak için ileri hareketi durdurmamı istediklerinde durakladı. Blackout'un yöntemlerini not ettiler, cinayet mahallerinin yerlerini haritalar üzerinde işaretlediler. Bunların hepsi benim için eski haberdi ama Wallenger'ın kurbanlar ve suç mahalleri üzerinde taze gözleri vardı. Gözden kaçırdığımız bir şeyi görme ihtimali vardı ama en güncel "ipucumuz" dünün haberi idi: Blackout'un Evan Burke'e tapması.

Bugün federal desteğimiz vardı ve Henry Tyler, Cindy Thomas'ın bulunmasını sağlayacak bilgi için yirmi beş bin dolar ödül teklif etmişti.

Tek ihtiyacımız olan bir eylem planıydı. Ama Blackout'tan haber alana kadar bir taslak bile hazırlayamadık.

BÖLÜM 78

BRADY, "MIKE, Joe, düşüncelerinizi duymak istiyorum" dedi. Wallenger, "Tamam, tabii." dedi.

Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astı ve ben de telefonumdaki Kayıt tuşuna bastım.

Kıdemli FBI özel ajanı şunları söyledi: "Blackout'un, Bayan Thomas'ı yeri bilinmeyen bir depoda tuttuğunu ya da tuttuğunu gösteren bir tanesi de dahil olmak üzere birden fazla cinayet işlediğine dair doğrulanamaz video kanıtlarımız var. Gördüğüm kadarıyla bu adam güçlü, oldukça genç ve çok sayıda silah kullanabiliyor. Bu da bana orduda, herhangi bir serviste ve gerçekten herhangi bir ülkede eğitim almış olabileceğini düşündürüyor.

"Aralarında silahsız bir kadının ve özellikle de bir bebeğin bulunduğu bu birbiriyle alakasız cinayetler serisi psikopatlığa işaret etmektedir. Tüm psikopatların katil olmadığını ve tüm katillerin de psikopat olmadığını biliyoruz, ancak psikopati seri cinayetlerin ayırt edici özelliğidir. Başka bir deyişle, insan hayatı umurunda değil. Öldürmenin heyecanından zevk alır."

Wallenger devam etti. "Blackout'un cinayetlerini izlediğim kadarıyla, tercih ettiği bir kurban tipi yok."

"Filolar Evan Burke'e bir çeşit adaktı," dedim. "Johnston'ın otopsi notlarından anladığım kadarıyla hızlı ölmemiş. Katili onu öldürmek için iki silah kullanmış. Pasadena'daki kadın ve Vegas'ın dışındaki adam fırsat kurbanlarıydı."

Joe ekledi, "Blackout dikkatliydi. Bu da yine olası bir askeri geçmişe işaret ediyor. Kurbanlarını kaçırdığında yaya ya da araç trafiği çok azdı. Eldiven giyiyor ve arkasında adli kanıt bırakmıyor.

"Silahla ya da silahsız, elleriyle can almak onu harekete geçiren şey. Burke'ün dikkatini çekmek onu tahrik ediyor gibi görünüyor. Burke'ün onayını mı istiyor yoksa bu Blackout'un zihninde bir rekabet mi? Değerli ya da *daha iyi* olduğunu mu göstermeye çalışıyor? "Erkek olduğunu."

Wallenger ve Joe'nun söyledikleri mantıklıydı ama elimizde pek bir şey yoktu. Chi ve Michaels, Blackout'un görülmüş olabileceği sokakta hiçbir şey bulamadılar. SFPD telsiz odası Blackout'un aramalarını takip etmeye çalışıyor ve başarısız oluyordu, gerçek adı ve yeri hala bilinmiyordu. Ve Cindy'ye ulaşabileceğimiz bir ipucu yoktu.

Kapı çalındı. Brady, Brenda için açtı. Öğle yemeği bekliyordum ama Brenda bana bir not uzattı: "Az önce Blackout aradı. Sana başka bir video göndermiş."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 79

Blackout'tan gelen son e-postaya TIKLADIM, konu başlığı "Blackout Arıyor." Not yoktu. Joe yanımdayken ve ekip omuzlarımın üzerinden bakarken videoyu indirdim.

Blackout'un kafasının içindeydim ve onun gözlerinden bakıyordum. Ortamdaki ışık loştu. Erken bir saatti. Şafaktan önceydi. Blackout'un bir arabanın içinde olduğunu ve dikiz aynasına baktığını fark etmem bir anımı aldı. Camdaki yansıma, arabasının arkasındaki ve karşısındaki Viktorya dönemine ait sıra evlere aitti.

Blackout'un eldivenli eli çerçeveye girdi ve aynayı birkaç kat ahşap merdiveni ortalayacak şekilde ayarladı. Merdivenlerden bir figür iniyordu, uzun, siyah saçlı bir kadın. Joe parmağını uzatıp işaret ederek, "İşte bebek," dedi.

Anladım. Bunlar Catherine ve Josie Fleet'ti. Ve bildiğim bir yoldan geliyorlardı. "Macondray Yolu," dedim Leavenworth'ten dik yokuş aşağı inen ve merdivenlerle birleşerek Taylor Sokağı'nda son bulan ağaçlarla kaplı pitoresk yoldan.

Şimdi, Blackout harekete geçmişti. Sürücü kapısı açıldı ve Taylor'ı geçip Catherine Fleet ile yollarının kesişmesini onun bakış açısından izledik.

Blackout'un merdivendeki Catherine'e bakışı, ona doğru ilerleyip basamaklara ulaşip yukarı çıkmaya başladığında sallanıyordu. Ve sonra düştü. Tahta basamaklarda Catherine'in botlarını gördüm. Pantolonunun ve göğsünde taşıdığı bebeğin yanından yukarı baktı. Catherine Fleet'in yüzüne odaklandı. Orada endişe gördüm ve sesinde duydum.

"Aman Tanrım, iyi misin?"

Görüntüler yine dalgalandı ve itişip kakıştı. Blackout ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Ben iyiyim," dedi Karartma. "Sadece utanıyorum. İncelikle etkilemeye çalışıyorum."

"*Sakın kanma*" diye düşündüm, onun kanmış olduğunu bildiğim halde.

Kameranın dalgalı hareketi yüzünden sonra ne olduğunu tam olarak göremedim. Sonra Blackout'un eldivenli yumruğunun kadrajı doldurduğunu gördüm. Elindeki teneke kutuyu görene kadar Catherine'e yumruk atacağını sanmışım. Başparmağıyla kola bastı ve kadının gözlerine ince bir sprey gönderdi. Kadın haykırdı ve sertçe yere oturarak ona ne yaptığını sordu.

Blackout cevap vermedi ve kamera görüntüsü onun yüzünden yukarıdaki merdivenlere, aşağıdaki sokağa ve tekrar Catherine'e döndü. Catherine biber gazını gözlerinden çıkarmaya çalışırken o da görgü tanığı olup olmadığını kontrol ediyordu. Bebek çığlık attı ve video kayda devam etti.

Karartma Şimdi Catherine'in arkasındaydı, sol pazuları Catherine'in boynunda bir mengene gibiydi. Yavaşça, nazikçe konuştu. *Benimle savaşıma, Catherine. Yakında her şey bitecek. Şışt, şışt, seni yakaladım.*

Sağ kolunu çevirip sol yumruğunu çekti, Catherine'in boynunu sıkıca kavradı ve bebek feryat ederken tüm ağırlığıyla boynuna bastırdı. Catherine'in tüm yaşamı tükenmişti.

Karartma onu kucağına aldı, ağlayan bebek hâlâ göğsünde bağlıyken onu kollarında taşıdı. Caddenin karşısına geçip arabasına gitti. Gri bir Ford sedandı ama plakasına bakmadı, bu yüzden bir numara ya da harf ya da Kaliforniya etiketi olup olmadığını bile göremedim. Gözleri kilitlenmemiş bagajdaydı.

Ayağıyla bagaj kapağını açtı ve ölü kadını bir battaniye yuvasının içine yatırdı. Küçük Josephina Fleet çığlık attı. Karartma bebeğin işini bitirmek için uzandığında bir ses seslendi.

Blackout bakışlarını kadın ve çocuktan ayırdı ve şafak öncesi ışığında sesi buldu. Belki on beş metre ötede, Blackout'un arabasının arkasında durduğu yerin hemen aşağısında, şort ve tenis tişörtü giymiş, elinde telefon olan yaşlı bir adam vardı.

"Affedersiniz. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Jacob Johnston'a girin," dedi Cappy.

Bu adamın ifade değişti itibaren "Yap sen ihtiyaç Yardım eder misin?" Anlamak için. Bir suça tanıklık ediyordu.

Video kesildi.

Telefonum çaldı ve açtım.

Blackout'un bozuk görüntülü sesi telefonuma geldi.

"Çavuş? Nasıl buldunuz?"

"Neden şimdi gönderdin?"

"Görmenizi istedim, işte bu yüzden. Sanırım şimdiye kadarki en iyi videom. Burke'e saygı duruşum. Ama bak. Cindy karşılığında Burke'ü serbest bırakmanı söyledim zaten. Bana 'Yoksa' dedirtme. Lanet olsun. Yoksa, Çavuş. Onu ne kadar çok istiyorsun?"

"Kötü bir şekilde. Hem de çok kötü, seni lanet olası."

Güldü. Sonra, "Sana takasın yerini içeren bir e-posta gönderebilirim." dedi.
Tam "Bu bana bağlı değil!" demeye başlamıştım ki bir tık sesi duydum ve ardından ölü bir telefona bağıryordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 80

YUKİ Cuma sabahı Lewis Sullivan'ın cezası için mahkemede idi. Tüm suçlamalardan suçlu bulunmuştu, ancak bu suçlamaların her biri için verilecek ceza yargıcın takdirine bırakılmıştı. Suça uygun cezanın ne olacağına jüri değil Yargıç Froman karar verecekti.

O sabah ilk konuşan Yuki olmuştu.

Yargıç Froman'a davasını şöyle özetlemişti: "Lewis Sullivan'ın karısını son kez korkunç bir şekilde darp edene kadar temiz bir sabıka kaydı olmasına rağmen, karısını yıllardır korkutuyordu. Kadın polisi aramış ama Sullivan'dan çok korktuğu için şikâyetçi olamamış. İstediklerini elde edemediği için onu bu mahkeme salonunda tehdit etti, Sayın Yargıç. Çocuklarını korkuttu. Karısına kan kusturdu, onu ömür boyu sakat bıraktı ve kör etti ve cinayete teşebbüsten suçlu bulundu. Mahkemeden tüm suçlamalar için en yüksek cezayı vermesini istiyoruz ve ayrıca şartlı tahliye için uygun olmamasını öneriyoruz. Asla."

Yuki oturduğunda Mo Switzer gülümsedi. Ardından, jüriye yaptığı savunmanın kısaltılmış bir versiyonunu hâkime sunmuştu. Temel noktaları Lewis'in Barbara'yı sevdiğiydi. Barbara'nın, Lewis patlayana kadar onu kışkırttığıydı. Barbara'nın iddialarına rağmen, onu daha önce dövdüğüne dair hiçbir kanıt yoktu. Ve bunu bir daha yapmayacağına yemin etti.

Switzer, "Lew karısını ve çocuklarını seviyor, onlar da onu seviyor. Müvekkilim adına Sayın Yargıçtan bu kusurlu adama merhamet göstermesini rica ediyorum. İhtiyacı olan terapiyi alması, ailesiyle barışması ve yakın gelecekte özgür bir adam olarak hayatına devam etmesi için ona fırsat verin."

Yargıç Froman hiçbir ifade göstermedi, ancak tırnaklarını masaya vurdu, bu da jürinin göremeyeceği bir sabırsızlık göstergesiydi.

"Bay Sullivan konuşmak ister mi?" diye sordu Switzer.

"Lew?"

Sullivan ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Sayın Yargıç, ben çökmüş bir adamım. Suçumu kabul ettim. Karımdan yazılı olarak özür diledim. Söyleyebileceğim her kelimedenden daha fazla pişmanlık duyuyorum. Yaptıklarımın bedelini ödemem gerektiğini anlıyorum ve size söz veriyorum, örnek bir mahkum olacağım. Eğer bana bir şans daha verilirse yeniden toplumun üretken bir üyesi olabilirim."

Froman, "Teşekkür ederim, Bay Sullivan. Bayan Castellano, Bayan Sullivan konuşmak ister mi?"

"İstiyor, Sayın Yargıç."

Nick Gaines koridordan aşağıya indi ve Barbara'nın tekerlekli sandalyesini galeriden geçirerek kuyuya götürdü. Ona iyi olup olmadığını sordu ve o da iyi olduğunu söyledi. Konuşurken yanında durdu.

"Sayın Yargıç, topluluk önünde konuşma konusunda gerginim, ancak kayıtlara geçmesi için söylemeliyim ki ... Lewis bana daha önce birçok kez vurdu. Onunla birlikte olmaktan hep korktum. Çocuklara yapabileceklerinden dolayı onu terk etmekten korkuyordum. Bahsettiği olay, yani bir komşumla bilerek flört ettiğim yalandır, Sayın Yargıç. Tom, Lew'in beni taciz ettiğini biliyordu ve beni korumaya çalışıyordu. Hiç kimse bunu yapamazdı, en azından ben.

"Sayın Yargıç, yalvarırım onu sonsuza dek hapse atın. Başka kimseye zarar verme özgürlüğü olmamalı. Sizden bir iyilik istiyorum. Sizinle odanıza gelebilir miyim? Size yaralarımı göstermek istiyorum."

Switzer ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, bunun duruşma sırasında yapılması gerekirdi."

"Oturun, Bay Switzer."

Yargıç kürsünün arkasından çıktı ve Barbara'yı tekerlekli sandalyeyle ofisinin kapısına doğru götürdü. Kapı kapandı. Zaman akıp gitti. Yuki, Barbara'nın soyunmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Yanında oturan Nicky ve koridorda bulunan Len Parisi ile mesajlaştı. On beş dakika sonra Yargıç Froman, ağladığı belli olan Barbara'yla birlikte yeniden ortaya çıktı.

Gaines Barbara'nın yanına gitti ve onu koridordaki yerine geri götürdü. Yargıç Froman kürsüye dönerek tokmağını vurdu ve salon sessizleşti.

Yargıç gözlüklerini düzeltti ve cezaları sırayla okudu. Her bir çocuğu tehlikeye atma suçu için bir yıl. Ağırlaştırılmış saldırı için dört yıl. Cinayete teşebbüsten müebbet hapis ama yargıç "şartlı tahliye imkanı olmaksızın" demedi.

Yuki Nick'in gözlerinin içine baktı. Yuki, Lew Sullivan'ın karısını öldürme niyetini kanıtlamış olsa da, yargıç cezasını uzak bir tarihte şartlı tahliyeye açık bırakarak kefarete inandığını göstermişti.

Lew Sullivan'ın yüzü ifadesizdi. Maksimum güvenli bir hapisanede ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıyaydı. Belki daha az, eğer çok çok iyiye.

Şartlı tahliye için gelirse, Yuki orada olacaktı. Ve Barbara ile birlikte orada olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 81

YUKİ masasındaydı, açık dizüstü bilgisayarının sağında bir fincan oolong çayı vardı. Günlerden cumartesiydi ama gelen kutusu tam bir kaos kaynağıydı: Sullivan davası sırasında yedeklenmiş yüzlerce not, tutanak ve her türden e-posta.

Cep telefonu çaldığında gelgiti tersine çevireli beş dakika olmuştu. Ekrana bakmadan telefonu açtı, arayanın Brady olduğundan emindi ve Cindy'nin yanında olduğunu söyleyeceğini umuyordu.

"Brady?" dedi. "Yuki,

ben Mo Switzer."

"Merhaba, Mo-"

"Yuki. Bunu söylediğim için üzgünüm, o

öldü." "Ne? *Kim?*"

"Özür dilerim. Berbat durumdayım. Barbara Sullivan. Lewis'ten gelen bir notu teslim etmek için uğradım. Barbara'nın gerçekten üzgün olduğunu bilmesini istiyordu. Ve onu uyarmış olmama rağmen, bir itirafta bulundu. Bodrum duvarına kanla 'Seni seviyorum' yazan Lew'miş. Kapı kilitli değildi. Barbara'yı yatakta buldum. Ölmüştü. Boğazı kesilmişti."

"Kendini mi öldürdü?"

"Mümkün değil. Yatak odasının duvarında kanla yazılmış kelimeler vardı. 'Seni seviyorum', tıpkı mahkemedeki kanıtlarda olduğu gibi. Bu sefer imzalı. 'Karartma. Şu anda Müfettiş Alvarez ve Conklin ile birlikte verandasındayım. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Aman Tanrım. Buna inanamıyorum."

"Zavallı Barbara," dedi Switzer. "Huzur içinde yatsın. Bu arada Lewis Sullivan hâlâ nezarethanede, hapishaneye nakledilmeyi bekliyor."

Yuki arama için Switzer'a teşekkür etti. Sonra Lindsay'i hızlıca aradı ve önsöz söylemeden, "Sanırım Barbara Sullivan'ı Blackout öldürdü," dedi.

Lindsay dedi ki, "Ciddi misin? Kim demiş?"

"Mo Switzer. Onun evinde."

"Neden Blackout olduğunu düşünüyor?"

Yuki dedi ki, "Duvar. Kanlı parmak boyası yazıları."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Lindsay?"

"Yuki, iyi misin?"

"Hiç de değil."

"Brady'ye söyledin mi?"

"Henüz değil."

"Tamam," dedi Lindsay. "Ben yaparım ve seni ararım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 82

Ben daha bir şey söyleyemeden BRADY beni durdurdu. "Boksör. Dur bakalım."

"Barbara Sullivan öldürüldü." dedim.

"Biliyorum. Hallows'la konuştum. Conklin ve Alvarez'i görevlendirdim. Size burada ihtiyaç var. Görev gücü koridorun sonunda toplanıyor."

Barbara'yı hayal ettim: yarı kör, çoğunlukla sakat, belki de uyuşturulmuş, karanlık bir evde yalnız. Oğulları büyükannelerinin yanındaydı çünkü Barbara onlara bakamayacak kadar hastaydı. Hiç şansı olmamıştı. Yuki'yi bilgilendirdim, sonra koridor boyunca savaş odasına doğru yürüdüm.

Blackout takımının yarısından azı buradaydı: Joe Molinari, Mike Wallenger, Brady ve ben. Diğerleri ipuçlarını ve yeni bir cinayeti araştırıyorlardı.

Brady, "Cindy yetmiş iki saattir kayıp. Bir seri katilden zaman ödünç alıyoruz."

Kapıyı kilitledi ve dedi ki, "Boksör. Sıra sende."

Barbara Sullivan hakkında rapor verdim, şimdi adli tıp laboratuvarının raporunu bekliyordum ve onu Blackout dava dosyalarına ekledim. Adını bir beyaz tahtanın en üstüne yazdım ve duvara yasladım. Sonra notları karşılaştırdık, gözden kaçanlar, anormallikler, asılsız tesadüfler için prosedürleri üç kez kontrol ettik. Blackout'un video makarasını ve kitapçıdaki güvenlik kamerası görüntülerini farklı kamera açılarından tekrar izledik. Blackout'un yeni bir cinayet kaseti gönderip göndermediğini görmek için bir gözüm gelen kutumdaydı.

O yoğun ruh haliyle telefonumu susturdum. Brenda aramış ve sonunda kapıyı çalmıştı. *Ne? diye* bağırarak yerine kalktım ve kapıyı açtım.

"İhbar hattından bir arama var," dedi. "Taradım. Açmalısınız."

"Aramayı aktar. Teşekkürler, Brenda."

Ahizeyi kaldırdım, adımları söyledim ve arayan kişi de kendi adını söyledi. Marion Witmar. Sesi genç ve telaşlı geliyordu. Sabırsızdım, Barbara Sullivan'ı düşünüyordum ve aynı zamanda acilen toplantıya dönmek istiyordum.

Witmar dedi ki, "Çavuş Boxer. O YouTube'u gördüm ve sesini tanıdım. Kendisine Blackout diyen adam mı? Gerçek adı Bryan Catton."

Bu beni odakladı.

Witmar'dan ismi hecelemesini istedim ve "Onu nereden tanıyorsun?" diye sorarken tarayıcıma yazdım.

"O benim eski sevgilim. İki yıl birlikte yaşadık. Beş ya da altı yıl önce bitti. Videoda yüzü farklı görünüyor, sanki ameliyat olmuş gibi. Burnu daha küçük. Gözleri daha dar ve saç çizgisi gerilemiş. Ama bu o."

"Emin misin?"

Witmar'ın sesi daha da yükseldi.

"Onun sesini asla unutmayacağım. Konuşmasının ritmini ve bir şey anlatırkenki ses tonunu. Dinle, Çavuş. Hayatta olduğum için şanslıyım. Beni neredeyse ölene kadar boğdu. Videodaki kadın ciddi tehlike altında."

"Catton'ı nasıl bulabiliriz?"

Witmar bilmiyordu. Onunla son konuştuğunda Bob Brooks onu Brooks's Books'un deposunda geceleri ve hafta sonları çalışması için işe almıştı. Sonra deniz piyadelerine katılmış. Son duyduğuna göre Afganistan'a gönderilmiş.

"Önemli olan," diyor Witmar, "hiç uğraşmadan 4.6 not ortalamasına sahip olması. Soğukkanlı, zeki ve dinleyicileri seviyor. Ben onu sevdim. Çılgın nevrotik bir aşk. Şimdi beni korkutuyor. Ondan nefret ediyorum. Eğer onu bulursan, sakın adımı anma. Beni öldüreceğinden eminim."

Marion Witmar, Catton'a, arkadaşlarına, ailesine ya da fotoğrafına ait eski iletişim bilgilerine sahip olduğundan şüpheliydi. "Hepsini yaktım. Ama Austin Reynolds adında biri Berkeley'de Bryan'ın oda arkadaşıydı ve Bryan'la ben ayrıldıktan sonra tekrar birlikte yaşamaya başladılar. İkisi de tiyatrocı ve film manyağıydı. Austin'in Bryan'dan bir oyun fikri çaldığını duydum. Austin banyodan tuvalet kağıdı çalardı. Tam bir pislikti. Bryan'ı son gördüğümünden beri onu görmedim."

Witmar ile anlaştım ve ekibi bilgilendirdim. Catton'ın adını DMV'den USMC'ye kadar veri tabanlarına girerken toplantımız ayrı bölümlere ayrıldı. Yirmi dakika sonra Catton için üç adres bulmuştuk. Bilinen son ikametgahı Haight-Ashbury bölgesinde bir evdi ve şu anda banka tarafından kısa süreli satış olarak listelenmişti. İlanda şöyle yazıyordu: "Haight'ta klasik Viktorya dönemi. Eski güzellik, şimdi bir yıkım ya da tamamen yenilenmeye aday. Oturulamaz durumda."

Alt kattaki araç parkında, Joe ve ben bir devriye aracına imza attık. Wallenger ve Brady başka bir ekip aldılar ve Reg Covington SWAT ekibiyle dolu bir Bearcat ile geldi. Tüm ışıklar ve sirenler çalarak 101 numaralı Kuzey U.S.'ye doğru yola çıktık.

Elimizde bir yer, A+ bir ekip ve Haight'ta bir yıkım için net bir atış vardı. Blackout/Catton'ın Cindy'yi bu boş enkaza sakladığını görebiliyordum çünkü bu çok mantıklıydı. Onu orada kim arar ki?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 83

Conklin ve Alvarez Switzer'ın ifadesini almayı bitirdiğinde, SULLIVANS'ın Alamo Meydanı yakınlarındaki bakımlı bir sokakta bulunan ahşap çerçeveli evi üniformalı polisler tarafından kordon altına alınıyordu. Çavuş Nardone'ye selam verdiler ve o da "İçeride gördükleriniz hoşunuza gitmeyecek çocuklar" dedi.

Conklin, "Duyduk," dedi.

Nardone'nin ortağı Memur Einhorn sokağın karşısındaki bir evden yaklaştı. Dedi ki, "Barbara'nın komşusu Tom Watkins şurada oturuyor. İşte numarası. Barbara ve Lew arasındaki sorun başladığından beri Watkins, Sullivan'ların evini izlemeye başladı. Gün doğmadan önce Sullivan'ların evinin iki ev aşağısında tanımadığı bir arabanın beklediğini görmüş. Araba yaklaşık yarım saat orada kalmış. Sürücüyü de görmüş, bir adam, uzaklaşmak için kapıyı açtığında. Watkins onu teşhis edebilir."

Alvarez, "Watkins'e birazdan onunla birlikte olacağımızı söyle," dedi.

Nardone bandı kaldırdı ve Conklin ile Alvarez yürüyüş yolundan Sullivan'ların ön kapısına doğru ilerledi. Kapıyı CSU müdürü Gene Hallows açtı. "Cehenneme hoş geldiniz. Eldivenlerinizi giyin," dedi. "Patiklerinizi giyin ve olay yerine dikkat edin, ben de size kurbanı bir göz atayım."

Birincil suç mahalli, baş kısmı yükseltilmiş bir hastane yatağı, bir makyaj masası, çiçekli bir alan halısı, bir komodin ve yere düşmüş bir ayaklı lambanın bulunduğu soluk yeşil bir yatak odasıydı.

Barbara Sullivan'ın cesedi yatağın içindeydi ve yarısı bir çarşaf ile örtülüydü. Sol gözünün üzerinde beyaz bir yama vardı ve ağzı boğazındaki yarığın üzerinde açıktı. Ayak bileğinden uyluğunun ortasına kadar alçıya alınmış sağ bacağı yatağın kenarından dışarı sarkıyordu. Kan kaybından ölmüştü, kanı yatak örtülerini ıslatmış ve yerde birikmişti. Mücadele ettiyse de uzun sürmemişti.

Alvarez Hallows'a "Tahmini ölüm zamanı?" diye sordu.

Hallows, "ME daha iyi bir düzeltmeye sahip olacak, ancak bunun sadece iki, üç saat önce olduğunu söyleyebilirim" dedi.

"Peki ya silah?"

"Henüz bulamadık. Boyundaki yaraya bakılırsa sabit bıçaklı bir silah olmalı."

Alvarez Conklin'e baktı. Ona ne düşündüğünü söylemesine gerek yoktu. Evan Burke'ün tercih ettiği silah düz kenarlı bir usturaydı. Blackout, Evan Burke'ün bir numaralı hayranıydı.

Conklin, "Ayna nerede?" diye sordu.

Hallows, "Orada kalın ve birer birer kapı çerçevesinin etrafından dolaşıp duvara bakın" dedi.

Önce Conklin baktı. On beş metre uzaktan, soluk yeşil duvarda okuduklarına inanamadı.

Alvarez uzun dakikalar boyunca yatak odasını inceledi ve sonunda şöyle dedi: "Lanet olası psikopat. Bunu yaptığında hava karanlıktı. Bana yatağın arkasından yürümüş, eğilmiş ve kesmiş gibi geldi."

Hallows'a dedi ki, "Görünüşe göre mesajı çıplak parmağıyla yazmış. Sence bundan parmak izi alabilir misin?"

"Bahse girmeyin. Hareket eden parmak yazdıkça bulaşır. Deneyeceğiz. Başka bir şey var mı?"

Rich, "Fotoğraf gönder," dedi.

Hallows başıyla onayladı. Conklin ve Alvarez dikkatlice olay yerinden ayrıldılar.

Nardone onları kaldırımında kırk yaşlarında, zayıf, eşofmanlı bir adamla birlikte bekliyordu. "Bu Bay Tom Watkins."

Conklin kendisini ve Alvarez'i tanıttı ve Watkins'e onlarla birlikte Güney İstasyonu'na gelip gelemeyeceğini sordu.

"Bakmanızı istediğimiz bazı fotoğraflar var."

"Kesinlikle," dedi Watkins. "Bunu şimdi yapabilir miyiz?" Conklin onun gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti.

Tam o sırada Conklin'in telsizinden Brady'nin sesi duyuldu. "Conklin. Alvarez. Arabana bin ve sür."

BÖLÜM 84

BRYAN CATTON'IN bilinen SON adresi Haight-Ashbury bölgesinde bir "Painted Lady" idi. Viktorya döneminden kalma evin internetteki fotoğrafları ciddi bir bakımsızlık içinde olduğunu gösteriyordu. Boyalar soyulmuş, sütunlar eğilmiş ve bahçe Kaliforniya karabaş otu fidanlarıyla kaplanmıştı. Bitki örtüsü çatıyı zorluyordu. Ev tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Yine de Karartma, Cindy ile birlikte bu terk edilmiş enkazda mı saklanıyordu? Blackout'la karşılaşmak için aklımdan pek çok senaryo geçirmiştım. Şu anda, bir çatışmaya hazırlanıyordum.

Brady yarım düzine araba çağırarak bloğun etrafında bir çember oluşturmalarını istedi. Onlar geldiğinde Joe arka kapıyı tuttu ve Mike da artık bir komuta merkezi haline gelen yerde kaldı. SWAT Yüzbaşı Reg Covington'ın ekibi Bearcat'ten çıktı ve silahlarını çatıya ve kapı çerçevelerine dayadı. Brady ve ben çelik yeleklerimizi giydik ve ön kapıya yaklaştık. Covington'ın elinde bir flash-bang vardı ve silahlarımız çekilmişti.

Ön sundurma çürümüş ahşap kalaslarla sarkıyordu. Covington kedi ayakları üzerinde ön kapıya doğru ilerledi, kapı kolunu çevirdi ve kapıyı çerçevesi içinde salladı. Kapı kilitliydi ama sağlam değildi. Covington kapıyı tekmeleyerek içeri girdi, şok bombasını salona fırlattı ve kapıyı kapattı. Flaş patlamasıyla birlikte kulaklarımızı kapattık ve gözlerimizi kapadık. Kör edici ışığı ve yüksek desibelli patlaması, evin içindeki herhangi birinin görme, işitme ve düşüncelerini, onları bulmamıza yetecek kadar uzun süre kapattı.

Ses kesildiğinde Covington kapıyı açtı ve taktik ekip silahlarını çıkararak içeri koştu, üç komando zemin ve ikinci katları temizledi, ikisi bodrumu aldı. Sadece üç dakika geçmişti ki evin güvenli olduğu ve tepeden tırnağa ıssız olduğu açıklandı.

Brady ve ben zemin katı kontrol ettik. Zemin ve eşikler toz içindeydi. Şöminenin önünde iki dörtgen yığılmıştı ve bir köşede birkaç kova macun duruyordu ama hiçbir iş yapılmamıştı. Merdivenleri koşarak çıktık ve biri ön taraftaki bir odaya açılan birkaç kapının bulunduğu geniş bir sahanlık bulduk. İçeri girdiğimizde bir deja vu patlamasıyla neredeyse devriliyordum.

Orada, beyaz boyalı donuk bir duvarın önünde, Blackout'un videolarında gördüğüm bej renkli üçlü koltuk duruyordu. Gözlüklerini çevirerek oturduğu koltuk, kanepenin çaprazındaydı. Ve sandalyenin arkasında

Alvarez'in Blackout'un zihninin bir ekran görüntüsü olarak tarif ettiği kitap raflarıydı.

Brady ve ben kitapları açmakla, kenar notlarını aramakla, ters tutup sallamakla, içinden anlamlı bir şey çıkmasını ummakla vakit geçirdik.

Hiçbir şey yoktu ve kitaplık da gizli bir odanın kapısı değildi. Üç katı da aradık ama ne Blackout'tan ne de Cindy'den bir iz bulamadık. Ne bir saç bandı, ne kırık bir tırnak, ne bir esnek kelepçe ne de bir kan lekesi. İkinci kata döndük ve Brady çalışma odasının karşısındaki yatak odasının kapısını açtı.

Bu odada sadece tek bir mobilya vardı, iki kırık pencere arasında duran büyük bir metal masa.

Joe ve Mike arkamızdan odaya girdiler.

"Cindy oraya saklanmıştı," dedim, masanın iki kaidesi arasındaki dikkörtgen açıklığı, diz deliğini göstererek. Ben çekmeceleri açarken Joe elindeki Maglite'ı masanın altındaki zemine tuttu.

Lanet olsun. Burası ana damarmış.

Kat kat kâğıtları karıştırırken ellerim titriyordu. Buradaki bir şey bizi Cindy'ye götürecekti. Video gözlükleri ve siyah jarse eldivenler için makbuzlar buldum. Fleet ailesinin adresi bir post-it nota yazılmıştı. *Chronicle*'dan kupürler, bir zarfın içinde son kurbanlarının ölüm ilanları ve *Chronicle*'ın manşetinde Henry Tyler'ın Cindy Thomas'ın bulunmasını sağlayacak bilgi için ödül teklifi vardı. Ve Cindy'nin Poisoned Pen kitabevinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Podyumdaydı, kalabalığa konuşuyordu.

Ben de oradaydım.

Sanki eklemlerim kilitlenmiş gibi sersemlemiş bir halde açık çekmeceye baktım. Cindy'i seviyordum. Ve onu hayal kırıklığına uğrattım.

Brady'nin sesi bana doğru geldi. "İyi misin, Boxer?"

Hayır.

Bir avuç kâğıt topladım ve masanın üzerine yaydım. Bunlar, Blackout'un yönettiği, çektiği ve ürettiği videolarla birlikte neredeyse çok fazla kanıt oluşturuyordu. Ama işe yarayacak tek kanıt Blackout'un kendisini yakalamak olacaktı.

Masanın sağ alt kısmındaki dosya çekmecesini açtım. Berkeley'den bir yıllık ve daha fazla makbuzla dolu bir zarf buldum. Nakit ödenmiş eşyalar. Bir şok tabancası. 22'lik mermi, abur cubur, benzin.

Blackout bu masayı kullanıyordu ama burada yaşamıyordu. Artık yaşamıyordu. Joe masanın altında sırtüstü yatıyordu.

"Anladım," dedi.

Masanın altından çıkıp ayağa kalktı ve bize sağ başparmağıyla işaret parmağını birbirine kenetlediğini gösterdi.

"Bu, orta çekmecenin altındaki bir şeride takılmış." dedi.

Joe elinde "C" harfi gibi kıvrılmış altın bir saç teli tutuyordu. Cindy'nin saçı. Aklıma Cindy'nin masanın altında toplanmış hali geldi. Blackout'un onu çekip çıkardığını, omzunun üzerinden arabasına attığını hayal ettim.

Sonra da cesedini körfeze attılar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 85

BRADY VE BEN arabamıza dönmüştük ki telsiz çatırdadı ve Şef Clapper'ın sesi geldi.

"Brady. Salonda sana ihtiyacım var.

Hemen." "Ne oldu?"

"Barbara Sullivan medya patlaması."

"Yoldayım."

Barbara Sullivan'ın cesedinin bulunmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama basın için bir haber, seks, yemek, aşk ve yağmur altında bir çatıdan daha önemliydi.

Brady, "Ah, levha," dedi ve motoru çalıştırdı. Rekor bir sürede salona dönmüştük. Brady'yle giriş kapısından çıktığımızda saat ikiyi geçiyordu. Brady sağa döndü ve ofisine yöneldi. Etrafa bakındım.

Bobby, "Çavuş, Müfettiş Alvarez ve Conklin İkinci Görüşme'deler" dedi.

Ona teşekkür ettim, nezarethaneden çıktım ve sorgu odalarına giden kısa koridordan aşağıya doğru döndüm. Gözlem odası, aynalı bir duvarı kutuyla paylaşıyordu. Alvarez ve Conklin kırk yaşlarında, gri eşofmanlı, gözlüklü bir adamla görüşüyorlardı. Masanın üzerindeki fotoğraf dizisine bakarken tedirgin görünüyordu; genel olarak Blackout'a benzeyen adamlar ve Blackout'un videolarından birinden kesilmiş, diğerleriyle eşleşecek şekilde fotoğraf kağıdına basılmış yeniden boyutlandırılmış bir resmi.

Cama vurdum ve Rich sorguyu bırakıp gözlemde bana katıldı. Cindy'nin evde olmadığını söylemek için onu arabadan aramıştım ve şimdi yüzündeki soru çok açıktı. *Cindy nerede?*

"Nasılsın?" diye sordum. Omuz

silkti ve yere baktı.

"Kim o?" Alvarez'in karşısında oturan adamı göstererek sordum. "Thomas

Watkins," o dedi. "Hayatlar karşısında ve

sokak itibaren ve

Sullivans."

Hafızam beni yanıltmıyorsa, Watkins, Barbara'nın alışverişine yardım ederken Lew Sullivan'ın ona yönelik kudurmuş ve neredeyse ölümcül saldırısını tetikleyen komşusuydu.

Rich, "Bu sabah Watkins, Sullivan'ın evinin birkaç kapı ötesine park etmiş gri bir araba görmüş. Arabanın sürücüsünü beyaz, zayıf ve siyah giyen biri olarak tarif etti."

"Dizinin içinden Blackout'u mu seçti?"

"Hayır. Hayır, hiçbirinin kimliğini kesin olarak belirleyemiyorum." "Peki ya araba?"

"2000'lerin başında gri Ford dört kapılı sedan. Ama Kaliforniya'daki diğer altı bin yaşlanmış gri Ford dört kapılı için endişelenmeyin. Plaka numarası uyuşmuyor."

"Polis arabası mı?"

"Evet," dedi Rich. "Suçlu bir şekilde belediye plakalı emekli bir polis arabasını ele geçirmiş."

"Watkins öyle diyor. O bir şüpheli mi?"

"Bir mazereti var. Karısı," dedi Richie. "Blackout'u yakaladığımızda Watkins onu sıraya dizip seçebilir."

Sonra Rich gözlerimin içine baktı ve gözlerimi kaçıramadım.

"Blackout'un evinde neler olduğu hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedi.

"Koridorun sonunda konuşalım," dedim.

Savaş odasında yalnız başımıza Rich'e Haight'teki evde bulduklarımızı anlattım: silah satın aldığını gösteren belgeler, son kurbanlarının ölüm ilanları ve *Chronicle*'da Cindy hakkında bilgi verene ödül verileceğine dair baş sayfa haberi.

Rich dedi ki, "Yani kağıtlar yakın zamanda evde olduğunu kanıtlıyor. İşe yarar bir şey buldunuz mu? Telefonu gibi?"

"Joe masanın çekmecesinin altında Cindy'ye ait olabilecek bir saç buldu. Laboratuarda. Ama Rich, onun bir masanın altına sıkıştığını biliyorduk. Şimdi nerede olduğunu biliyoruz."

Richie'nin yüzü dağıldı. "Bu çok yanlış."

Hiç sahip olamadığım kardeşim, sevgili dostum, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu, başını öne eğdi ve hıçkırıklara boğuldu. Bunun bir kırılma noktası daha olduğunu anlamıştım. Cindy'yi canlı bulma ihtimali çok düşüktü ama saçının bir telini bulmak ölümün kanıtı gibiydi.

Dedim ki, "Ondan başka bir iz bulamadık, Rich. Hiçbir şey bulamadık. Muhtemelen onu taşımıştır. Üniformalılar o evde 7/24 bekliyor. Eğer geri gelirse... Bak. O pislik bize bir teklifte bulundu - Cindy'ye karşılık Burke - ve bu teklif hala geçerli. Bundan vazgeçmeyecektir."

İkimiz de bu değiş tokuşun gerçekleşmeyeceğini biliyorduk ama ikimizi de rahatlatmak için söyledim. Richie bana cevap vermedi. Ağladı ve ben de onunla birlikte oturup sırtını ve omuzlarını ovdum.

Tam o sırada Brady kapıdan içeri daldı. Conklin'in sıkıntısını görünce, "Üzgünüm," dedi. "Daha işimiz bitmedi, Boxer. Beni görmeye gel."

Brady gitti.

Odada ne bir kâğıt havlu, ne bir peçete ne de bir paket kâğıt mendil vardı. Rich kollarıyla yüzünü sildi ve şöyle dedi: "Bryan Catton'ın okul arkadaşlarının iletişim bilgileri eski. Kontrol ettik. Numaralar artık geçerli değil. Catton'ın hafta sonları çalıştığı kitapçı da kapanmış."

"İki adresimiz daha var," dedim.

"Lindsay, Cindy'yi aramaya ben de katılmak istiyorum. Yoksa işi bırakacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 86

BU TAM BİR ÇARESİZLİK ZAMANIYDI ve biz bunu biliyorduk. Cindy çok uzun süredir kayıptı ve Blackout tarafından kışkırtılmamıştık. Bu yüzden Marion Witmar'ın ipucu listesinin dibini kazıyorduk. Bize Catton'ın yıllar önce yaşamış olabileceği ya da şu anda yaşıyor olabileceği yerlerle ilişkilendirdiğimiz isimler vermişti. Ya da asla bilemeyecektik.

Kum saatinde kum kalmadığından, Witmar'ın Blackout'un gerçek adı Bryan Catton'la ilgili ipuçlarını kontrol etmeye karar verdik.

Cappy ve Chi, Catton'ın liseden arkadaşı olan Bennet Frank'in ismini çizmişlerdi. Frank'in ismini araştırdıktan ve herhangi bir suç unsuru bulamadıktan sonra, Marina Bölgesi'ndeki evine doğru yola çıktılar.

Conklin Brady'yi sıkıştırmış ve Rich'i Cindy'yi arama işine geri döndürmüştü. Brady'nin elinde çok fazla top vardı ve şimdi her tarafa yayılan Barbara Sullivan medya bombasını etkisiz hale getirmesi gerekiyordu.

Richie ve ben, Bryan Catton'ı Berkeley'deki tiyatro derslerinden tanıyan bir aktör/stand-up komedyeni olan Austin Reynolds ismini bulduk. Reynolds'ın sosyal medyadaki biyografisinde küçük bir yayıncılık şirketinde editör olarak çalıştığı yazıyordu.

O puslu Cumartesi öğleden sonrasında, Blackout'un Ralph Hammer'ın kafasına birkaç kurşun sıkmasından iki hafta sonra, keşfedilmemiş birkaç ipucu bulmaya çalışıyorduk. Rich'le ikimizin de en son bir masanın altında toplanmış olarak görülen ve artık orada olmayan Cindy'yi düşündüğümüzü biliyordum. Alvarez'le garajda buluştuk ve teknolojiyle donatılmış plakasız bir polis arabasını kontrol ettikten sonra Dolores Heights'a doğru yola çıktık.

Brady'nin ofisine bağlı özel bir telsiz kanalımız, kocam ve onun yarım düzine yıllık eski ortağı olan iki FBI özel ajanımız vardı. Ayrıca bizi Austin Reynolds'ın adresine kadar takip eden, plakasız bir Chevy sedan kullanan iki gizli ajanımız da vardı. Elimizde ne arama emri ne de geçerli bir neden vardı ve ben sadece Reynolds'ın Bryan Catton'ın nerede yaşadığını bildiğini umabilirdim. Ve bu kör adamın blöfünün sonunda Cindy Thomas'ı hayatta ve bir sonraki gerçek suç turunu planlarken bulacağımızı.

Rich arabamızı 20. Cadde üzerinde, balkonlu ve şehir manzaralı temiz beyaz bir apartmanın karşısındaki ağacın altına park etti. Joe ve Mike yarım blok öteye park ettiler ve alttakiler de Reynolds'un binasının girişinden birkaç araba boyu uzakta bir yer buldular.

Alttakiler kaldırımda kaldılar. Joe ve Mike arabalarını terk edip apartmanın arka tarafında yerlerini aldılar. Rich ve ben çelik yeleklerimizin fermuarını çektik, rozetlerimizi rüzgârlıklarımıza taktık ve arabadan indik. Trafikten kaçarak caddeyi geçtik ve binanın girişine girdik. Sağ tarafımızdaki duvarda bir dizi posta kutusu ve dahili telefon düğmesi vardı.

Witmar bize Bryan Catton ve Austin Reynolds'ın üniversitede ve askere gitmeden önce oda arkadaşı olduklarını söylemişti. Daire 1R'nin posta kutusunda "Reynolds" ismi yazıyordu. Bu zemin kat, arka daire demekti. Uzun bir nefes aldım ve Rich zile bastığında nefesimi verdim.

Cevap yok.

Ona kadar saydık ve tekrar bastık. Hala cevap yoktu.

Arabamıza döndük ve Joe'ya mesaj attım. "Evde değil. Otuz dakika bekleyelim."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi.

Ama Rich yarım saat bekleyemezdi. On dakika onun limitiydi. Arabadan indik, lobiye tekrar girdik ve Conklin tamamen hayal kırıklığı içinde zile tekrar bastı, üzerine *eğildi*.

Bu kez bir erkek sesi konuştu. "Kim o?"

"Bay Reynolds? Burası SFPD."

Joe'ya mesaj attım. "Beklemede kalın."

BÖLÜM 87

Dahili telefonun apartman ucundaki ses "Sizin için ne yapabilirim?" dedi.

"Ben SFPD'den Çavuş Lindsay Boxer. Bazı resimlere bakmanızı istiyoruz," dedim. "İki, üç dakikanızı ayırın."

"Daha sonra gelebilir misin? Şu anda bir işin ortasındayım," dedi Reynolds.

Sesinin ritmini ve tonunu dinlemeye çalıştım. Arka planda klasik müzik çalıyordu. Sesin kendisi dahili telefondan bozuluyordu.

"Bay Reynolds," dedi Rich. "Bina bina dolaşıp kapıları çalışıyoruz. Bu işi çabucak halledelim ve hayatınızdan çıkalım."

Zil sesi duyuldu. Rich lobinin kapısını itti. Joe'ya içeride olduğumuzu bildirdim, sonra Rich ve ben Reynolds'un kapısının önünde durana kadar koridorda ilerledik.

Kapı ziline bastım. Yaklaşan ayak seslerini duydum, sonra gözetleme deliği kapağının kayarak açıldığını, zincirin bir ray üzerinde hareket ettiğini ve bir kilidin sertçe tıklayarak açıldığını duydum. Sonunda kapı açıldı ve karşımda yirmili yaşlarında, 1.80 boylarında, siyah saçlı, siyah çerçeveli gözlük takan beyaz bir erkek duruyordu.

Bu Blackout'tu.

İrkilme refleksimi bastırdım. Görünüşte tanımadan bana baktı, sonra gözlerini Richie'ye kaydırды ve kenara çekildi.

Gözlüklü adam, "İçeri gelin, sanırım," dedi.

İçeri girdik ve Reynolds kapıyı a r k a m ı z d a n kapattı. Bryan Catton bir boğazlayıcıydı. Rich'le birlikte uzun, dar oturma odasına girerken içgüdüsel olarak omuzlarımı bir iki santim kaldırıp boynumu geri çektim.

Kapıdan düz bir atışla giriliyor, yemek yenen bir mutfak ve sol taraftaki duvar boyunca birkaç kapalı kapı geçiliyordu. Sağ taraftaki duvarda kitap rafları ve *Casablanca*'dan *Avengers*'a kadar film posterleri vardı. Oda, bir terasa açılan bir çift sürgülü kapıyla son buluyordu.

Sürgülere doğru yürüdüm, onları açtım ve Joe ile Mike teras korkuluklarının üzerinden atlayıp içeri girdiler. İri yarı adamlardı, silahlıydılar ve FBI rüzgarlıkları giiyorlardı.

"Sen de kimsin?" Reynolds sordu. "Nedir bu?"

Tanışma faslını yaptım ve yuvarlak yemek masasına oturdum. İsteksiz Austin Reynolds da dahil olmak üzere hepimiz yaptık. Deneğimizin yüzüne baktım.

ve düşündüm ki, oldu.

Onu yakaladık. Blackout elimizde.

Ama aynı zamanda düşündüm ki, *sakin ol kızım. Bunu doğru oyna.* Richie'ye bakmaya cesaret edemedim.

Reynolds, "Neden bu işin resimlere bakmaktan daha fazlası olduğunu düşünüyorum?" dedi.

"Bir dizi suçu araştırıyoruz," dedim. "Bize yardımcı olabilirsiniz."

Reynolds'ın sesi onunla telefonda konuştuğum zamankiyle aynıydı ama emin olamıyordum. Bir yandan kaçmasını bekliyordum, bir yandan da Hammer'ın cinayet kaseti posta kutuma düştüğünden beri bana karşı takındığı küstah ve edepsiz tavırla, "Memnun oldum Çavuş Boxer," diyeceğini düşünüyordum. Ama Blackout'un zeki olduğu söylenirdi. Eğer öyleyse, ne bildiğimizi bilmek isteyecektir. Bizimle oynardı, tıpkı Burke gibi.

"Reynolds" dedi ki, "Ne tür bir suç? Ve neden yardım edebileceğimi düşünüyorsun?"

Joe dedi ki, "Bay Reynolds. Burada başka kimse var mı?" "Hayır. Hiç kimse yok."

"Tamam," dedi Joe. "Kimsenin saklanmadığından emin olmak için odalarınızı ve binanın bodrum katını gözden geçirme iznimiz var."

Bu doğruydı. Bir bedeni içine alamayacak kadar küçük herhangi bir alanı açmamıza izin verilmiyordu, bu yüzden mobilyalar dışarıdaydı, ancak dolaplar ve odalar adil bir oyundu.

Mike, "Ben bodrumu alacağım." dedi.

Joe silahını çekerek iç kapıları açıp odaları kontrol ederken, o dairenin ön kapısından çıktı.

Masaya geri geldi ve "Her şey yolunda" dedi.

Mike da bize katıldığında Reynolds'a "Bryan Catton ismini biliyor musun?" diye sordum.

"Catton. Evet. Ne yaptı?" "Onu nereden tanıyorsun?"

"Berkeley'de birlikte tiyatro okuduk. Bu dairede bir süre oda arkadaşlığı da yaptık ama o askere gittiğinden beri burada yalnız yaşıyorum. Onu altı aydan fazladır görmedim. Onu aradığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Reynolds "ın Bryan Catton'dan üçüncü şahıs olarak bahsetmesi kafamda bazı şüpheler uyandırdı. Ancak, ikisi de aktördü. Bu kaçamak teknik onun için kolay olabilirdi. Blackout insanları ölüme sürüklemişti.

Rich dedi ki, "Bunlar fotoğraflar. Catton'ı görürsen bana gösterebilir misin?" Fotoğraf dizisi Tom'a gösterdiğimiz altı fotoğraflık destenin aynısıydı.

Watkins, beş sabıka fotoğrafı ve Blackout'un videolarından birinden alınmış, diğer beşinin boyutuna ve şekline indirgenmiş bir fotoğraf.

Rich altısını da masanın üzerine yaydı. Witmar, Catton'ın estetik ameliyatının sonuçlarını tarif etmişti: burnu daha küçüktü; gözleri yüzünde farklı bir şekilde konumlanmıştı.

Reynolds sağ işaret parmağını önce ikinci, sonra beşinci fotoğrafın üzerinde gezdirdi ve başını salladı.

"Bu insanların hiçbirini tanımıyorum," dedi. "Kimliklerini tespit edemiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 88

İsteğim üzerine Austin Reynolds kimliğini çıkardı. Cüzdanı her zamanki gibi doluydu: ehliyet, sigorta ve kredi kartları.

Ehliyetindeki resmi incelerken, ondan gözlüklerini çıkarmasını istedim. Blackout'un resmini Reynolds'ınkinin yanına koydum. Reynolds'ın gözlerinin köşelerinde kaz ayakları vardı ve şakaklarında cerrah izi yoktu. Reynolds'ın kaşları Catton'ınkilere göre birbirine daha yakındı. Saç çizgisi daha derin ve ağzı daha genişti.

Austin Reynolds ve Bryan Catton'ın birbirlerine benzeseler de aynı adam olmadıkları sonucuna varmam on beş dakikamı almıştı. Yine de Blackout'u yakaladığımıza dair inancımın vazgeçmek istemiyordum ve bir katilin serbest kalmasına izin vermeden önce Reynolds'un Blackout olmadığından kesinlikle emin olmak için bir fotoğraf karşılaştırmasından daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Mike, şu SEEK'i görebilir miyiz?" dedim.

Wallenger rüzgarlığının cebinden küçük bir telefon büyüklüğünde, elde taşınabilen bir adli parmak izi cihazı olan SEEK'i çıkardı.

"Yapacağınız şey şu," dedi Wallenger. "Başparmağınızı buraya koyacaksınız ve bu küçük yaratık parmak izinizi Quantico'ya gönderecek. Orada askeri veri tabanındaki Bryan Catton'ın parmak izleriyle karşılaştırılacak."

"Anlıyorum," diye okuyucuyu karıştırdı Reynolds gülerek, "Bu çok iyi. Benim *Bryan* olduğumu mu düşünüyorsun? Gerçekten mi? Hayır, yanlışlığınız ortaya çıktığında kendinizi kötü hissetmeyin. Okuldayken birbirimizle çok karıştırılırdık."

Parmak izinin devletin parmak izi deposuna girmesini beklerken, Reynolds Richie'nin Bryan Catton hakkındaki sorularını yanıtladı. Hayır, okuldayken hiç şiddet belirtisi görmemişti. Catton son derece zekiydi ve ikisi de tiyatro bölümü tarafından düzenlenen oyunlarda en iyi roller için yarışmışlardı. Daha sonra reklamlarda rol almak için yarışmışlar. Reynolds, insanların Bryan'ı sevdiğini ama hiçbir zaman gerçek arkadaşlar edinemediğini söyledi.

"Sen hariç," diye teklif ettim.

"Ben bile," dedi Reynolds. "Ama iyi bir oda arkadaşıydı. Espri anlayışı vardı. Giysilerini toplar ve bulaşık makinesini çalıştırırdı ve benim tek önemsedığım de buydu."

"Anladım," dedi Wallenger, baskı okuyucunun üzerindeki LED'e bakarak.

"Sen," dedi doğrudan Austin Reynolds'a bakarak, "Bryan Catton *değilsin*."

Reynolds sırtarak, "En son sen öğrendin," dedi.

Ondan sonra çabucak bitirdik. Reynolds'a kartımı verdim ve Catton onunla irtibata geçerse beni aramasını ama aralarına duvar örmemesini istedim.

Reynolds'a "O bir katıl," dedim. "Kapıdan girmesine izin verme."

OceanofPDF.com

BÖLÜM ⁸⁹

Salona doğru yola çıkarken Brady'yi kontrol ettim. Conklin derin düşüncelere dalmıştı ki ben araya girip, "Dinle Rich. Yirmi dört saat önce bildiğimizden daha fazlasını biliyoruz."

"Yine de toplamı sıfır ediyor." İçimi çektim. O haklıydı.

Rich, "Ama bir kutuyu işaretlememişiz." dedi.

"Brooks'un Kitapları mı?"

"On dakikalık bir yoldan sapıp bir göz atmalıyız."

Cindy'yi en son Blackout'un videosunda gördüğümüz gibi hayal ettim, bir masanın altında top gibi kıvrılmıştı. Kitapçı iyi bir bahisti. Hiç bahse girmemekten iyidir.

"Sıra sende," dedim.

Rich Oak Caddesi'nden U dönüşü yaptı ve bizi doğruya, Viktorya döneminden kalma binaların ve diğer eski binaların zemin katlarında işyerlerinin, üst katlarında ise apartmanların bulunduğu eklektik bir alışveriş ve restoran bölgesi olan Hayes Vadisi'ne doğru götürdü. Cumartesi günüydü, saat 18:00'e yaklaşıyordu ve cadde sessizdi.

Rich gözlerini dikmiş ileriye bakıyordu ve Gough ile Hayes'in kesiştiği yerde trafik ışığı için durdu. İleride Brooks's Books'u gördüm, Hayes'in köşesinden sağımızdaki Gough'a doğru uzanan eski ve boş bir kitapçı dükkânıydı. İhbar hattındaki tanışımız Marion Witmar'a göre Bryan Catton bir zamanlar mesai saatleri dışında depoda çalışıyordu. Şimdi camekânın iç tarafına bir kitabe yazılmış: "İşi bitti."

Richie yanımdan geçip zaten bakımsızlık belirtileri gösteren dükkâna baktı. Kaldırım çöp içindeydi. Pencerele yıkanmamıştı. Sanki dükkân pes etmiş ve emekliye ayrılmış gibiydi.

Rich bana "Belki çılgınca bir fikir ama elimdeki tek fikir bu" dedi.

"Beni işaretlenmemiş kutuda yakaladın."

Ondan bir gülümseme aldım, sonra tekrar endişeli bir kaş çatmaya dönüştü. Brady'ye telsizle plan değişikliğimizi söyledim.

Trafik ışığı değişti. Rich köşeden sağa döndü ve bizi kitapçının arka girişine, çalışanların park ettiği küçük bir alana ve bir yükleme iskelesine götürecek olan Gough boyunca yavaşça ilerledik. Bu arsanın girişinin ötesinde, zemin katlarında küçük dükkânlar bulunan bir sıra bitişik ev vardı.

Rich yavaşladığında kitapçının otoparkının girişine yaklaşıyorduk. Otoparkta sadece bir araba vardı ve

Beynimin, çarpan kalbimin zaten bildiği şeyi kaydetmesi bir saniye sürdü. Otoparkın uzak tarafına park etmiş olan araba, belediye plakalı, dört kapılı gri bir Ford sedandı. Tom Watkins'in bu sabah Barbara Sullivan'ın evinin karşısındaki sokakta gördüğü araba olabilirdi, olmalıydı. Ve belki de Blackout'un Catherine ve Josie Fleet cinayetleriyle ilgili videosunda gördüğüm arabanın aynısıydı.

Ortağıma "Burada dur," dedim. Arabamızı titretecek kadar sert fren yaptı. Arkamızdaki kırmızı Saturn'ün içindeki öfkeli bir sürücü korna çaldı, ekibimizin etrafından dolandı ve bizi ters çevirdi. Zar zor fark ettim. Gri Ford'un plakasını arabamızın mobil veri bilgisayarında aramakla meşguldüm.

MDC bir cevapla geri döndü: "Sistemde yok."

Emekli bir polis arabasıydı. Bir "hayalet araba." Sahte belediye plakalı bir hurdalık.

Rich dedi ki, "Bu Blackout'un arabası. *Hiç şüphe yok.*"

Arabamızı geri vites taktı, direksiyonu kırdı, biraz gaz verdi ve bizi kaldırımın kenarında, arsayı, gri arabayı ve kitapçının arkasındaki yükseltilmiş yükleme iskelesini en iyi gören bir yere çekti. Rich motoru durdurdu.

Gözlerimi yükleme iskelesine kilitledim, tipik alüminyum açılır kapıyı fark ettim.

Dedim ki, "Rich, şu açılan kapıya dik açıyla bak."

Çok daha küçük olan ikinci kapı, yaya ya da el arabalı işçiler için kullanılan türdendi. Otuz metre uzağa park ettiğimiz yerden bile kapının açık olduğunu görebiliyordum, belki on santim kadar. Bu kapının üzerinde de yaklaşık bir metre genişliğinde ve bir metre yüksekliğinde cam bir vasistas pencere vardı.

"Vasistas penceresini görüyor musun?" Dedim. "Şimdi görüyorum."

Hepsi bir araya geldi. Catton'ın eskiden çalıştığı yere park edilmiş eski gri polis arabası ve Blackout videosunda gördüğümle aynı görünen metal bir kapının üzerindeki vasistas penceresi. Cindy'yi bir depo zemininde sürüklediği yer.

Conklin, "Düşündüğünü duyabiliyorum." dedi. "Öyle mi?"

"Blackout burada ve Cindy de öyle."

Mikrofonu kancadan aldım ve telsizle Brady'ye bunun artık bir saldırı olmadığını söyledim. Bu tam bir duraktı ve desteğe, SWAT'a, dronlara, tam korumaya ve Blackout'un nedenine ihtiyacımız vardı.

Brady sordu, "Herhangi bir hareket gördün mü?"

"Hayır."

"Işıklar?"

"Hayır."

Brady, "Ben söyleyene kadar o binaya yaklaşmayın. Gözünüzü arabadan ve açık kapıdan ayırmayın. SWAT hâlâ toplanmış durumda. On dakika içinde orada olabilirler. Çevreyi kontrol altına alıp size geri döneceğim."

"Anlaşıldı, Teğmen."

"Telaşlanma," dedi Brady. "O dükkânı ele geçirdiğimizde, onu yakalamak için ihtiyacımız olan tüm zamana sahip olacağız."

Tabii Catton Cindy'nin kafasına silah dayayıp pazarlık yapmazsa. Bu düşünceyi iptal ettim. Rich telsizin sesini kısıtı ve orada oturup askerlerin gelmesini bekledik.

Arabadan atlayıp açık kapıya doğru koşmak istedim. Eğer kitapçının içindeyse, ölmüş olmasından endişeleniyordum. Yapılacak doğru ve tek şeyin oturmak, izlemek ve emirlere itaat etmek olduğunu da biliyordum.

Rich, "Bundan eminim," dedi.

Değildi ama olmak istiyordu. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Gözlerimi kapıdan ve alacakaranlık gökyüzünün altındaki arabadan ayırmadım ve zamanın yavaşça akıp gittiğini hissettim. Elim kapının koluna koydum ve Brady'nin içeri girme emrini bekledim.

BÖLÜM 90

Kum rengi zırhlı bir araç arkamızdaki park yerine yanaştı. Bu bir MRAP'tı, ordu fazlası hafif taktik araç, Afganistan'da askeri kullanım için üretilmişti; şimdi bazıları ihtiyaç duyan belediye polis departmanları tarafından kullanılıyordu. Bunu gördüğüme sevindim.

Brady'nin sesi telsizden kesik kesik geliyordu.

"Boxer, Conklin, çekirdek çevre yerinde. İkincil çevre neredeyse hazır. Komuta merkezi Ivy ve Hayes'te. Ben oradayım. Alvarez de öyle. Beklemede kalın."

Bir megafon sesi duydum, ardından Covington'ın sesi köşedeki vitrinden duyabileceğimiz kadar yüksek çıktı.

"Bryan Catton. SWAT komiseriniz Reg Covington konuşuyor. Etrafınız sarıldı. Elleriniz havada yavaşça dışarı çıkın. Kimsenin yaralanmasına gerek yok."

Otoparkın arkasında, tam taktik teçhizatlı sekiz adam MRAP'tan dışarı fırladı ve etrafında gruplaştı. İçlerinden birini tanıyordum, Teğmen Chris Martin. Siyah, otuzlu yaşlarının sonunda, beş on yaşlarında, eski bir komando ve dinamik girişler ve özel teçhizat konusunda deneyimli. Arabanın benim tarafıma geldi ve camı açmak için evrensel bir işaret yaptı.

"Çavuş, Conklin, bir dakikalığına dışarı gelebilir misiniz?" dedi.

Arabamızın yanında durduğumuzda Martin köpük kaplı bir taşıma çantasını açtı ve bize tank benzeri basamaklar üzerine monte edilmiş, yirmi inç genişliğinde, yaklaşık kırk uzunluğunda ve otuz yüksekliğinde görünen bir robot gösterdi.

"Bu Mastiff," dedi Martin. SWAT robotları üzerine iki ders almış ve benzer robotlarla çalışmışım. Mastiff'in yüz kilodan daha ağır olduğunu biliyordum.

Martin, "Eğer bu SuperDroid'i daha önce görmediyseniz, karşınızda yeni ve geliştirilmiş bir arazi taktik robotu olan HD2-S Mastiff." dedi.

"Etkileyici," dedim, etkilenmişim.

"Şimdi sana bot keşfi konusunda hızlandırılmış bir kurs veriyorum. Öncelikle, neden dışarıda kontrollerde sana ihtiyacım var? Çünkü daha önce hiç gitmediğimiz karanlık bir yerde, muhtemelen silahlı, cinayete meyilli bir manyağı ve bir rehineyi ararken Mastiff ile birlikte gözlerine ihtiyacım var.

"İkincisi, bot programlanmış ve işini biliyor. Kontroller sezgisel, telefonunuzdan daha az karmaşık.

"Üçüncüsü, buradan çıkmanız gerekiyorsa, bir aracın içindesiniz. Eğer komutanınızla konuşmanız gerekirse, telsiziniz var."

Martin büyük bir Pelikan çantasını açarak derse devam etti. "İşte Operatör Kontrol Ünitesi, bir, iki, üç kadar kolay."

Martin'in bana söylediklerini anlamaya çalıştım ama bir, iki, üç kadar kolay olan tek mesaj Martin'in beni Mastiff'in başına getirdiği idi. Taktiksel yarma ve temizleme talimini biliyordum. Yaşayan her şeyi sersemletmek için önce flash-banglar içeri girdi. Sonra robotlar odaya girip etrafı kolaçan ediyor ve dışarıdaki taktik ekibe görüntü gönderiyordu. Gerekirse robotlar kapıları kırdı. Taktik ekip içeri girmeden önce, içeriğin tam görüntüsünü almış olurduk. Eğer bir kişi bulunursa, birkaç dakikalığına yere düşer ve bayılırdı, bu onu bulmak, silahsızlandırmak, kelepçelemek ve çıkarmak için yeterli bir süreydi. Eğer evde kimse yoksa, aynı prosedür yan odada tekrarlanırdı.

Mastiff'in kontrol panosu ve görüntüleme ekranı bir dizüstü bilgisayar oyununa benziyordu. Kumanda kolu ekranın en üstündeydi ve manuel kontrolü geçersiz kılmak için işaretli düğmelerle çevrelenmişti. Ama bu robotun gerektiğinde tam otomatik çalışabileceğini biliyordum.

Martin şöyle diyor: "Mastiff adını Alp köpeklerinden alıyor. Bu basamaklar onun kum, çakıl, su ve riprap üzerinde hareket etmesini sağlıyor. Merdivenleri tırmanabilir ve kapıları kırabilir. Her tür ve büyüklükteki odada ızgara araması yapmak üzere programlanmış iki yönlü bir telsiz."

Teğmen Martin bu canavarın bir yemek, bir bomba ya da bir telefon teslim etmek için kullanabileceği altı eksenli uzayan kolları tarif ediyordu. Mastiff, pan-tilt 20× optik zoom kamerasıyla tabandan tavana görüntüler yakalamak için 400 derece dönebilen bir tabandan hareket ediyordu.

"Sopayı al, Boxer. Bir dene bakalım."

Kumanda kolunu geri çektim ve kamera taretini robotun boynunda birkaç santim yükseldi. Çubuğu döndürdüm ve kamera buna göre davrandı. Çubuğun üstündeki düğmeye bastım ve kamera bir fotoğraf çekti.

"Çok iyi," dedi Teğmen Martin. "Düğmeye basılı tut ve bir video çek. Eğer bir şey görürsen, bir şey söyle. Biz seni duyacağız, sen de beni duyacaksın. Robot yolu biliyor."

Teğmen Martin'e "Bunların hepsini kopyala" dedim ve ortağımla birlikte arabaya geri döndük. Rich direksiyondaydı ve robot kontrolleri kucağımdaydı.

Terliyordum. Kanım ısınmıştı. Blackout ve Cindy'nin kitapçının içinde metrelerce ötede olabileceklerini hissetmek beni hiperaktif yapıyordu. Rich'in hissettikleri hesaplanamaz olmalı. Ama Martin bizi içeri almamakta haklıydı.

kitapçıda. SWAT eğitimi almamıştık, kontrolden çıkmış bir çatışmaya hazırlıklı değildik.

Martin bana küçük bir inşaat tipi kapaklı telefon uzattı.

"Bana özel bir şey söylemek isterseniz, Ara tuşuna basın. Cevap veririm."

Arama düğmesine bastım. Martin sırttı, telefonu açtı ve kulağına götürdü.

Dedim ki, "Teğmen. Cindy Thomas'ı oradan çıkarın. Bunu hemen yapın."

"Elimizden geleni yapacağız," dedi. "Ve bu bir sözdür."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 91

Botun kontrol panelinin içinde bulunduğu koruyucu çantayı kavradığımda güneş ufukta turuncu bir çizgiden ibaretti. Teğmen Martin Mastiff'i asfalt alana yerleştirdi, ekibi de onun arkasında sıraya girdi. Gri arabanın yanından geçtiler ve merdivenlerden yukarı, yüksek yükleme alanına doğru koştular. Taktik ekibinden bir subay, depoya açılıyormuş gibi görünen açık kapıdan içeri el bombası fırlattı.

Kapıyı kapattı.

Bir saniye sonra vasistas camından kör edici bir parıltı gördüm. Patlama sesi boğuktu ama arabamın cam çerçevesi titredi. Ben izlerken Teğmen Martin kapıyı açtı, böylece Mastiff depo katına çıkabildi. İçerisi siyahtı, ekranım da siyahtı, sonra robotun LED ışıkları yandı.

Martin'in sesi hoparlörümünden geldi. "Başlıyoruz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." dedim. Seni gayet net duyuyorum."

Ben izlerken Mastiff'in dört ışığı merkezin her iki yanında yaklaşık altmış derecelik bir alanı kesiyordu. Dizüstü bilgisayar ekranı dört görüntülü bir çeyreğe bölündü. Tanıdık nesneler gördüm: kartonlar ve tuhaf mobilya parçaları. Boğuk ayak sesleri duydum ve birisi beklendiği gibi mağazada elektrik olmadığını söyledi.

Sağ üst çeyrekte, Blackout'un Cindy'yi bileklerinden sürüklediği, ağzındaki bandı çektiği ve çığlık atmayı kesmesini söylediği zemin bölümünü tanıdım. Yoksa. Richie görüntülere bakarken felç olmuş gibiydi, kuduz köpek katili ve kızını arıyordu. SWAT bacaklarını, botlarını ve kamuflajını gördük ama ben Blackout'u görmedim. Ben de Cindy'yi görmedim. Robotun ışıkları kapalı ahşap bir kapıya odaklandığında orada olduklarından şüphe etmeye başlamıştım.

Martin seslendi, "Bay Catton! Ellerinizi havada kapıya gelin. Ona kadar sayacağım, içeri giriyoruz. Silahlı olduğumuzu söylememe gerek var mı? Tepeden tırnağa?"

Rich yanımda, arabada otururken, olaydan sadece birkaç metre ötede, standart bir içi boş ahşap kapının görüntüsüne bakarken ona kadar saydım. Çubuğa dokundum ve Mastiff'i kapıya doğru yuvarladım. Dizüstü bilgisayarın ses sisteminden Martin'e ait olmayan bir ses geldiğinde taktik ekibinin bir üyesi flash-bang ile hazırды.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o *burada* değil," dedi ses.

Bu Blackout'un sesiydi. Tek bir kısa cümlede bile ritmi, son hecedeki vurguyu tanıdım.

Telefonun arama düğmesine bastım. Martin, "Evet?" dedi. "Ben Catton. Dışarı."

Martin kapıya doğru bağırdı, "Sözünüze g ü v e n m e k istiyorum, Mr. Catton, ama biz işleri böyle yapmayız."

Blackout'un kucağımdaki kumandalardan gelen yüksek ve sabit sesini duymak ürkütücüydü. "O burada değil dedim!" diye bağırdı. O. Burada değil. Burada değil."

Martin'in sesi: "Yedi, altı, beş, dört. Kapıyı açmak için son şans."

Bir taktik tim komandosu robotun önüne geçti, kapıyı tekmeledi ve bir flash-bang daha fırlattı. Mastiff, kitapçının ana odası olması gereken, Hayes ve Gough'u çevreleyen vitrinin içine yuvarlandı. Komando, patlama ve robotun arkasından kapıyı kapattı. Bir ses ve ışık patlamasına hazırlandım. Ama hiçbir şey olmadı. Bir adamın sesinin fünüye küfrettiğini duydum.

Ana odaya ikinci bir sersemletici el bombası atıldı. Ekranım patlamadan dolayı beyazlaştı ve temizlendiğinde, odayı kuzeyden güneye, doğudan batıya, kitap raflarının ve ana odadaki seyrek mobilyaların etrafında ararken "ben" robotla birlikteydim. Conklin büyüü bozana kadar büyülenmiş gibiydim.

"Lindsay. *Bak. Şurada.*"

Ekranı değil, yükleme alanının önündeki park yerini işaret ediyordu. Bir adam asfaltı geçerek gri sedana doğru ilerliyordu. Her şeyi siyahtı ve batmakta olan güneşe ve gökyüzünde yükselen soluk aya rağmen zorlukla görülebiliyordu. Ama onu tanıdım. Boyu 1.80'in biraz altında görünüyordu ve yürürken başını eğiyordu.

Teğmen Martin'i aradım ve şüphelinin otoparkta yaya olarak dolaştığını ve desteğe ihtiyacımız olduğunu söyledim.

Rich motoru çalıştırdı ve kaldırımından uzaklaştı, sonra direksiyonu sertçe sağa kırdı ve ezbere bildiğim otoparka doğru sürdü. Blackout olarak tanıdığımız adamla gri sedanının arasında fren yaptı. Blackout umursamazdı, kaçacağından emindi. Neyin geldiğini bilmiyordu.

"Işıklar," dedim.

Rich uzun farları yaktı ve ışıktan gözleri kamaşan Catton dirseğinin kırımıyla gözlerini korudu. Rich el frenini çekti ve silahlarımızı çekerek arabadan fırladık.

SFPD!" diye bağırdım. Dizlerinin üstüne çök. Ellerini başının üstüne koy. Yap şunu, hemen."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 92

SIRENLER ÇALDI. Ekip arabaları çevreden ayrılıp bulunduğumuz yere yaklaştıkça, ızgara ve tavan ışıkları bloklar öteden kırmızı ve mavi renkte yanıp sönmeye başladı. Siyahlı adam bir anlık uzun far körlüğünden kurtuldu ve bizden kaçıp aracına ulaşmaya çalışmaya devam etti.

Glock'um iki elimdeydi. Tekrar bağırdım, "Dizlerinin üzerine çök! Ellerini başının üstüne koy. Yap şunu. Şimdi."

Ama Blackout topuklarının üzerinde döndü ve Linden Caddesi'ne doğru koştu. Yakın takibe almıştık ki ayağı takıldı. Ortağım, benden daha hızlıydı, onun peşindeydi. Sol eliyle yakasını kavradı, silahını Blackout'un yüzünün yan tarafına bastırdı ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Yaklaştım ve gece terörü konusuna baktım. Evet. Bu Blackout'tu. Çok fazla cinayet videosunda gördüğüm adam. Gerçek adı Bryan Catton.

Direndiği için kollarını arkasından çektim. Sol bileğini kelepçelemiştim ve sağ bileği üzerinde çalışıyordum. Rich silahını Catton'a doğrulttu ve üstünü aramaya başladı. Ama piç kurusu güçlüydü ve elimden kurtulup yükleme alanına doğru geri çekildi.

Bir yerden bir silah çıkardı ve bana doğrulttu. Conklin arkamdaydı. Julie'nin yüzü aklıma geldi. Ve Joe'nun. Kan başımı terk etti ve dizlerimde birikti.

Catton bağırdı, "Kıpırdama!"

Bacaklarımı sertleştirdim. Tek yapabildiğim buydu.

Ve bize silahının ucunda donup kalmamızı söyleyen adam askeri bir otoriteyle bağırdı. "İkiniz de yüzükoyun yatın! Silahım delirdi. Ateş edebilirim ya da kaçabilirim. İkinci seçeneği seçin. Ben buradan çıktığımda, hepimiz yaşayacağız."

"Hepimiz yaşıyoruz "un bir oyun olduğunu ve önümüzdeki birkaç saniye içinde birinin öleceğini biliyordum. Çok katıydım. Bu bir kaybet-kaybet durumuydu. Burada ölebilirdik. Ya da Catton'ı öldürürsek, Cindy'yi asla bulamayabilirdik.

Dedim ki, "Tamam, tamam. İşte silahım."

Silahımı bıraktım ve diz çökmeye başladım. Rich'e daha iyi bir atış yapmak için sadece birkaç saniye kazanıyordum.

Ateş etti. İki kez.

Orta kütleye iki el ateş etmek üzere eğitildik ama Catton atletik bir dahiydi. Olası öldürücü atışlardan kaçınmak için yan dönmüştü.

.9 mm'lik mermi sağ ön koluna isabet etti. Parçalanmış kolunu tuttu ve kan akarken çığlık attı ve silahı yere düşü.

Rich silahı almak için eğildiğinde, Catton fırsattan istifade yüzüne bir diz attı. Rich'in kafası darbeden dolayı geriye gitti ama bayılmamıştı. Yumruğunu sıkı ve Catton'ın burnuna kemik kıran bir yumruk indirdi.

Catton tekrar çılgık attı. Yüzünden kanlar akıyordu. Kelepçelerim sol bileğinden sallanıyordu. Richie'nin yanağı loş ışıkta bile kıpkırmızıydı ama onun dışında zarar görmemişti. Catton feryat ediyordu, Rich onu karnının üzerine yuvarladı ve ben de canavarı kelepçelemeyi bitirdim.

Catton hareketsiz kaldığında eğildim ve saçlarından bir tutam aldım. Başını yerden kaldırdım ve pek çok masum insanı öldüren, bizimle alay eden, yakın ve sevdiğimiz arkadaşımızı kaçırın adamın kanlı yüzüne baktım.

Dedim ki, "Cindy nerede? Bana nerede olduğunu söyle, sana yardım edeyim. Bu teklif on saniye içinde sona eriyor."

Bu adam daha önce de konuşmuş, işlediğı cinayetlerin video kanıtlarını sinematik süslemelerle göndermişti. Şimdi ise "Kimden bahsettiğınızı bilmiyorum." dedi.

Geri adım atarak ortağıma, "Tamamen senindir." dedim.

Rich Conklin ve üniformalı bir memur Catton'ı ayağına kaldırdı. Telefonumu yeleğimden çıkardım, kamerayı videoya ayarladım, önümdeki kanlı tabloya doğrulttum ve "kayıt" tuşuna bastım.

Müfettiş Richard Conklin, "Bryan Catton, cinayetten tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize kullanılabilir ve kullanılacaktır..."

Brady cipiyle geldi, Alvarez yolcu koltuğundaydı. Tanrısal teğmenimiz ilk inen oldu.

"Bu o mu?" diye seslendi.

"Evet, efendim."

Brady Catton'ın yanına gitti ve ona "Adın ne?" ile başlayan sorular sordu.

Tutuklumuz sessiz kalma hakkını çok ciddiye almıştı. "Avukat" dedi ve sonra başka bir şey söylemedi.

BÖLÜM 93

BROOKS'UN KİTAPLIĞI içte ve dışta aktif bir suç mahaliydi.

Gough Caddesi boyunca toplanan seyirciler sorular soruyor, fotoğraflar çekiyor, yollara dökülüyordu. Üç büyük kanaldan birinden bir uydu kamyonu geldi. Lanet olsun. Yerel basın da geldi.

Müfettiş Michaels ve Wang, Catton'ı kayıt altına alınmak üzere salona geri götürdüler. Aynı anda Catton'ın gri sedanı da açık kasa bir kamyona yüklenmiş, hızla kriminal laboratuvara doğru yola çıkmıştı. Bir olay yeri inceleme aracı kalabalığın arasından geçip Gough'un üzerine yerleşti.

Kamyonetten mağazaya elektrik kabloları çektiler ve hem ana odaya hem de depoya klieg ışıkları yerleştirdiler. San Francisco PG&E elektriği açana kadar

CSI'nin ışık sıkıntısı olmayacaktı. Mağaza, diğer kolluk kuvvetleri ayrılana kadar çalışamayan polis ve olay yeri teknisyenleriyle doluydu. Henüz ayrılamadık. Kendi ölümden dönme deneyimimden dolayı bunalmışım ve hala Cindy'ye odaklanmışım.

Umutsuzca onu canlı bulmak istiyordum.

Brady kıdemli subaydı ve onun onayıyla Alvarez, Conklin ve ben yan binaya bir giriş noktası ya da Catton'ın Cindy'yi saklamış olabileceği gizli bir delik bulmak için çılgınca bir arayışla kitap raflarını duvarlardan çekmeye başladık.

Teğmen Chris Martin eski kitapçının enkazında yanımda durdu ve yelekli mikrofonuna konuştu: "Rehinenin yeri tespit edilemedi. Holmes ve Crispo'ya ihtiyacımız var."

Kimi?

Beyaz bir minibüs dükkânın önündeki camekânın önüne yanaştı. Martin kapıları açtı ve iki köpek ile bakıcıları minibüsten inerken heyecanlı havlamalar duyduk. Her ikisi de Alman kurdu olan Holmes ve Crispo eğitilmiş arama kurtarma köpekleriydi. Gözleri ıslık ıslık, ağızlıkları aşağıda, Çavuş Betsy Park'ı da yanlarına alarak dükkâna koştular. SWAT'ın K-9 bölümünün idarecisi altmış yaşlarında, beyaz saçlı, sıırım gibi, güçlü bir kadındı. Tek kelimelik keskin komutlar verdi ve köpeklerin iplerini çözdü. K-9'lar depoya girmeden önce köşeleri, dolapları ve kartonları koklayarak hemen işe koyuldular.

Cappy geldi. Conklin'i buldu ve istediği gibi Rich'e Cindy'nin arabasında bıraktığı gök mavisi hırkayı verdi. Rich hırkayı köpek bakıcısına verdi, o da köpekleri çağırıp hırkayı iyice koklattı.

Arama kurtarma köpekleri yaşayan, nefes alan bir insan ararken ben de ana katın arka tarafındaki uzun servis masasına oturdum ve başladım

gözetlemek için.

Catton burada yatıyor ya da sadece uğruyor olsaydı, bizim için bazı eserler bırakmış olabilirdi. Ortadaki çekmeceyi açtım ve birkaç raptiye ile post-it notları dışında boştu. Sonra, eski masanın sol tarafındaki ayaklığa gittim. İki çekmecede boş dosya klasörleri ve kitap faturalarıyla dolu üç halkalı ciltler vardı. Sağ kaidedeki dosya çekmecesini açtım ve erkek tuvalet malzemelerinin olduğu sandviç poşetlerini buldum.

Masadaki son çekmeceyi düşük beklentilerle açtım ama o son çekmecede ilgi çekici bir eşya vardı. Deri ciltli bir günlüktü, bir günlük. Başlığı "Karartma. Helmand Eyaletinde Geçen Gece," Bryan Catton tarafından yazılmıştı.

El yapımı hissi veren ağır kâğıttan sayfaları gergin bir şekilde çevirip tanıdığım isimleri aradım. Hiçbirini bulamayınca kitabı sonuna doğru çevirdim. Catton bu günlüğü güncel olarak tuttuysa, Cindy'ye ne yaptığını kaydetmiş olma ihtimali vardı.

Ama günlük Cindy ile bitmiyordu. Ondan bahsedilmemiş bile. Son yazının tarihi, Blackout'un hayatımıza girmesinden üç yıl öncesine aitti. Büyük bir hayal kırıklığı olsa da günlüğün son sayfalarını okumaya başladığımda duramadım.

BÖLÜM 94

Catton günlüğünde, Helmand Eyaleti'nde düşman bastırma görevinde bir helikopterin içinde kapı nişancısı olarak bulunduğunu yazmıştır.

Gökyüzü yoğun bir bulut örtüsüyle gizlenmişti, onun karartma olarak düşündüğü şey buydu. Kulaklık ve gece gözlüğü takmış, pilotu dinliyordu ki, altlarındaki yerden gelen bir işaret fişegi gördü. Durumun çığırından çıktığını yazdı.

Okumayı bırakmak zorunda kaldım.

Holmes ve Crispo'dan yüksek sesli bir kargaşa geldi. Hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordum ama siyah ağızlıklı ve eyerine uygun olanı sol tarafımdan bana havlıyordu. Diğer ayaklarımın dibinde havlıyor, masanın arkasındaki sandalyenin altındaki ahşap döşemeyi kazıyordu.

Günlüğü çekmeceye koydum.

Aklımın yarısı Afganistan'da bir helikopterdeydi, yarısı da beni bir engel olarak gören iki iri K-9'dan çekiniyordu. Köpekleri severim, onları severim ama adrenalın kaynağım tükenmişti ve ne yapacağımı bilmiyordum.

SWAT'ın K-9 bölümünün köpek idarecisi Betsy Park adımı söylediğinde başımı kaldırdım. Benim ve iki güçlü çene setinin yanında durdu.

"Çavuş Boxer. Zararsızlar," dedi. "Yavaşça ayağa kalk ve masadan uzaklaş. Ve onlara havlama."

Sinirli bir şekilde güldüm ve bana söyleneni yaptım. Conklin'in gözleriyle karşılaştım ve masadan uzaklaştığımda kolumdan tutup beni kendisine çekti. "İyi misin?"

"Az önce ne oldu?"

"Koklayıcı köpekler bir şey buldu. Üzerinde oturuyordun."

Üniformalı memurlar önce sandalyeyi, sonra da görüldüğü kadar ağır olmayan masayı taşıırken ben de onunla birlikte boş kitap raflarının önünde durdum. Kaidelerin altında tekerlekler vardı ve Teğmen Martin masanın sol arka köşesinden döndürülmesini emretti. Masa hareket ettirildiğinde, sandalyenin olduğu yerde garip bir şey gördüm. Bir metre kare enine kesilmiş tahta, bir çift ters menteşe ve bu menteşelerin karşısında kesilmiş bir tutamak vardı.

Bu bir tuzak kapısıydı.

Conklin öne çıktı ve kapağı açtı. Açıklığın etrafını sardık ve bir bodrum katına inen merdivenlere baktık. Martin Mastiff'i basamaklardan aşağı yönlendirdi, LED ışıklar yandı ve robot adım adım deliğe indi.

Biz, Conklin, Alvarez, Martin, Brady, Park, Holmes ve Crispo, Mastiff'i merdivenlerden aŖağıya kadar takip ettik. Ben arkadan geliyordum ve içimde kötü bir his vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 95

Bodrum katı dükkânın dörtte biri büyüklüğündeydi. Yukarıdaki arazinin yapısını takip eden eğimli bir tavanı vardı. Kablolar ve borular tavanın uzunluğu ve genişliği boyunca uzanıyordu ve robot, fırını ve diğer mekanik aksamı görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu.

Teğmen Martin'in silahı elindeydi. Brady ve Conklin el fenerlerini yaktılar. Çavuş Park köpeklerine Cindy'nin hırkasını bir kez daha derin derin koklattı ve köpekler havadaki deri parçacıklarını süpürmeye başladılar. Rich çılgınca Cindy'ye sesleniyor, çeşitli eski aletlere ve tuhaf parçalara takılıp düşüyor, yüksek sesle küfrediyordu. Anlaşılır bir şekilde çığına dönmüştü. Cindy burada da olabilirdi, hiçbir yerde de.

Bodrum katındaki odada çok fazla insan vardı, bu yüzden yoldan çekilmek için en uzak köşedeki kısa bir merdivene tırmandım. En üst basamağa oturdum, dizlerime sarıldım ve her şeyi izledim.

Yanımda bir yağ tankı vardı ve bu çok mantıklıydı. Petrol şirketi otoparka girer, dışarıdaki hortumu takar ve depoyu doldururdu.

Başımın üzerine uzandım. Üstümdeki çatı park alanına doğru eğimliydi. Ortadan ikiye ayrılmıştı ve iki ucundan menteşeliydi. Bu bir perdeydi. Elektrikçilerin ya da herhangi bir işçinin dükkânın içinde pislik bırakmadan onarım yapabilmesi için açılmıştı.

Brady'ye seslendim. "Bu kapak dışarı açılıyor."

İki adımda yanımdaydı. Bölme kapılarını test etti. "Kilitli değil," dedi.

Elini kapılara bastırdı ve kapılar korkunç bir iniltiyle açıldı. Temiz hava başımın üzerinden içeri doldu. Park köpekleri tasmaladı ve hepimiz dışarı çıktık. Bir şey çok açıktı: Catton daha önceki kaçışını bu şekilde gerçekleştirmişti. Biz görmeden bu bölmeden dükkândan çıkmıştı.

Biz otoparkın etrafına bakarken yeni ay soluk, haleli bir ışık yayıyordu. Martin ve Brady yükleme iskelesini incelediler. Betsy Park, Conklin, Alvarez ve ben Crispo ve Holmes'la birlikte asfaltın her santimetresinde yürüdük.

Görecekle bir şey yoktu. Ta ki köpekler bakıcılarını çekip eski kitapçının bitişiğindeki ev ve çiçekçinin karşısındaki çöp konteynirinde alarına geçene kadar.

Köpekler havladı. Rich çöp konteynerine koştu, kenarından eğilerek "Cindy! Cindy, cevap ver!"

Hafif bir çığlık duydum. *Lütfen Tanrım, bu Cindy olsun, bir torba kedi yavrusu değil.* Rich çöp konteynerinin kenarından atladı ve bir şeyler atmaya başladı. Kartonlar, boya kutuları, paçavralar, bezler ve diğer çöpler.

Tekrar seslendi, "Cindy! Benim."

Çöp konteynerinde ona katıldım. "Rich, o sende mi?"

Bir fermuarın açılma sesini ve Rich'in "Otobüs çağırın!" diye bağırdığını duydum. Acele edin!"

Rich ayağa kalktığı anda ambulans çağırdım, kız muhabirimiz Cindy Thomas'ı güçlü kolları arasında tutuyordu. Ama kayan çöp yığınlarının üzerinde duruyordu ve dengesini koruyamıyordu.

"Boksör," dedi, "Bana yardım et."

Ben kollarımı uzattım, o da kollarını indirdi ve Cindy'nin bedenini bana aktardı.

Cindy neredeyse ağırlıksızdı. Cildi soluk, kansız ve dudakları çatlamıştı. Ölümüne yakın görünüyordu ama usulca inledi.

"Cindy, Cindy. Seni yakaladık. Biz buradayız. İyi olacaksın," dedim ona. Nefes alıyor olması beni çok rahatlatmıştı. Onu yavaşça kokan bir bezin üzerine yatırdım, saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve iki parmağımı bileğine koydum. Nabızı zayıftı ama bir tane vardı.

Ambulansı dinlerken Cindy ve Richie dışında her şeyi görmezden geldim.

Rich, "Onu bir giysi torbasına koymuş,"

dedi. "Karartma mı? Plastik mi? Fermuarlı mı?"

"Evet. Onu boğduğunu biliyordu ya da belki de öldüğünü sanıyordu."

Rich, Cindy'den gözlerini açmasını istedi ama o açmadı. Ona adını, yanında olduğunu ve yardımın yolda olduğunu söyledi.

Kalabalığın arasından "Ambulans nerede?" diye bağırdım.

Onları aramamın üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti ama Cindy'nin nefes alış veriş düzeni düzensiz, nabızı zayıftı.

Rich tekrar, "Cindy, gözlerini aç. Ben Richie. Buradayım."

Gözlerini araladı, Richie'ye baktı ve tekrar kapattı. Cindy konuşmuyordu. Ağzından hava alıyor, bazen de hiç nefes almıyor gibi görünüyordu.

Sonunda ambulansın sireni bize ulaştığında küçük park alanı ekip arabalarıyla doluydu. Hangi yönden geldiğini bilmiyorum ama acil yardım ekipleri buradaydı. Kapılar açıldı ve koşan ayak sesleri bize doğru geldi.

Ben. Bir sedyenin tekerleklerinin asfalt üzerinde tıkırdadığını duydum ve başımı kaldırdığımda beyaz üniformalar gördüm. Benden kenara çekilmem istendi ve ben de çabaladım.

İki sağlık görevlisi Cindy'yi sedyeye kaldırdı ve ambulansın arkasına götürdü. Rich arkasından bindi ve birkaç saniye sonra bana seslendi, "Metro'da olacağız."

Kapılar çarpıldı ve ambulans Kod 3'e geçti, sirenleri çığlık atıyor, otobüs otoparktan çıkıp karanlık sokağa girerken ışıkları yanıyordu.

Brady yanıma geldi. "Acil yardım ekibinden rapor var mı?"

Cindy'nin ölümcül olup olmadığını ya da yirmi dört saatlik salin serumunun onu hayata döndürüp döndürmeyeceğini söylemiyorlardı.

Dedim ki, "Hâlâ nefes alıyor. Sadece. Boynunda ve gözlerinde morluklar gördüm ve vücudundan görebildiğim tek şey bu. Brady, onu plastik bir kefenin içinde bir çöp konteynerine bırakmış. Tanrım, ondan çok nefret ediyorum."

"Yaralandın mı, Lindsay?"

"Fiziksel olarak mı demek istiyorsun?" Başını salladı.

Yere baktım. Ellerim Catton'ın kanıyla yapış yapış olmuştu. Kanı ayakkabılarıma bulaşmıştı ve büyük ihtimalle yüzüme de bulaşmıştı.

"Bu onun. Catton'ın. Kurşundan. Richie o pislği vurduğu için iyi olacak mı?"

"O olmasaydı ölmüş olacaktın. Conklin bir ya da iki hafta masa başında kalacak ama ihtiyacı olan da bu."

"Bu, Brady, gerçek."

Saatlerdir ve günlerdir tuttuğum gözyaşlarımın dolduğunu hissettim. Arkadaşıma sırtımı döndüm. Biraz nefes aldım. Sonra, "Rich'in Catton'ı öldürmediğine sevindim. Bu o psikopat için çok kolay bir çıkış olurdu. Ve Rich'in üzerinde çok fazla stres yarattı." Geri döndüm ve Brady'nin yüzüne baktım.

Bu sabahtan beri yıllarca yaşlandığına yemin edebilirim. Ona "Nasılsın?" diye sordum.

"Şimdi daha iyi. Kötü adamı yakaladık. Cindy emin ellerde ve bence bunu başaracak. Bu davada çok fazla parça vardı ama hepinizin birlikte bu kadar iyi çalışmasından gurur duyuyorum. Size *hayranlık uyandırıcı* bir iş çıkardığınızı söylesem gözyaşlarına boğulur musunuz?"

Evet anlamında başımı salladım, o da kollarını bana doladı, sırtımı sıvazladı ve paltosuna sarılıp ağlamama izin verdi. Özür dilemeye çalıştım ama kabul etmedi. Ağlıyordum.

Pişti, bitti, Joe'nun Julie'yi izlediği evi aramaya hazırđı.

Karartma Ekibi bodrumu ararken benim de yapmam gereken telefon görüşmeleri vardı. Önce hastanedeki Richie'yi, sonra da Cindy için korkudan cehennemi yaşayan yaklaşık on kişiyi.

Brady'ye sabah görüşeceğimizi söylemek üzereydim ki, "Gitmeden önce görmek isteyeceğin bir şey bulduk. Bir dakika bekle."

"Ne tür bir şey?"

"Görmek isteyeceksin," dedi tekrar. "O zaman göster bana. şimdi göster."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 96

BRADY'yi bölmeden geçirip merdivenlerden bodruma kadar takip ettim. CSU'nun klieg ışıkları altında karanlık ve kasvetli oda şimdi gri ve kahverenginin tonlarında parlak ve kasvetliydi. Zemin ve bir çalışma masası borularla, kısmi tel rulolarıyla ve Bob Brooks'un işini bıraktıktan sonra hiçbir işe yaramayan kırık parçalarla doluydu.

Alvarez dosyalarımız için bodrumun fotoğraflarını çekiyordu. Brady, "Sonia, Blackout'un inini buldu." dedi.

"Bu bir ekip çalışmasıydı," dedi.

"Sonia onu buldu," diye tekrarladı Brady. "Sihirli sözcükleri söyle ve Boxer'a göster."

Alvarez güldü ve ana odadaki kapaktan bodrum katına inen uzun merdivenlerin dibine doğru yürüdü. Merdivenle fırının arasına girdi, sonra da bir yama bıçağı kullanarak merdivenin kenarındaki geniş, dikey bir tahtayı kaldırdı.

Brady'ye sırtarak baktı ve "Açıl susam açıl" dedi. Sonra tahtayı duvara dayadı ve üç çeyrek inçlik kat parçasının olduğu yerde bir boşluk bıraktı. Dar açıklık bir kapı aralığıydı. İçeriye uzanan Alvarez bir düğmeyi çevirerek tepe lambasını ve egzoz fanını çalıştırdı.

Ne oluyor be?

"Adamımız komşunun suyunu kullanıyormuş. İçeri gelin," dedi Alvarez. Brady ve ben eğildik ve kitapçının bodrumuyla yandaki bina arasında oyulmuş bir bölüme uzanan merdivenin altındaki küçük bir yeraltı dairesine girdik.

Her santimetrekaresi kullanımda olan üç yüz metre karelik gizli gayrimenkulü inceledim. Duvarlar beyazdı. Sağımızda, altında tuvalet bulunan bir ranza vardı. Yatağın ve tuvaletin karşısında bir mini mutfak vardı. Mikrodalga fırını, küçük lavaboyu ve yatakhane büyüklüğündeki buzdolabını zihnimde katalogladım. Mutfak tezgahının üzerinde bulaşık ve paketlenmiş gıdalar için dolaplar vardı.

İleride, odanın en ucunda, bir masa için uzun ve dar bir çıkıntı, tekerlekli bir sandalye, masanın üzerinde ortalananmış ve kapağı açık son model bir dizüstü bilgisayardan oluşan bir ofis vardı. Bilgisayarın üzerindeki duvara otuz iki inçlik bir ekran yapıştırılmıştı.

Dizüstü bilgisayarın sağında bir yazıcı ve önünde deniz piyadelerinin poz verdiği Venom helikopterinin çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Emin olamadım ama

Diğerlerinden bir ya da iki adım uzakta duran üniformalı genç adam Blackout olabilir.

Dizüstü bilgisayarın solunda yanmaz bir kutu, her bir kenarı yaklaşık yirmi inç olan bir küp vardı.

"Kilitli," dedi Alvarez. "Ve buraya bak."

Bir çift siyah çerçeveli gözlük şarj istasyonuna takılmıştı. Blackout video gözlüklerini geride bırakmıştı, kesinlikle geri döneceği beklentisiyle.

Brady çenesini kaldırarak duvara monte edilmiş bilgisayar ekranını gösterdi.

"Boksör. Buraya geldiğimizde bu açıktı. Göz önünde, yani sorun yok. Ateşe dayanıklı kutu ise kapalı ve kilitli."

O yanmaz kutunun içinde ne vardı? Karartma için o kadar önemliydi ki mağarasının içinde bile kilitli tutuyordu. Eski Victorian'da bulduğumuz basın kupürleri dikkatimizi dağıtmak içindi. Karartma'nın hazinelerini sakladığı yer burasıydı. Alvarez dikkatimi tekrar duvardaki bilgisayar ekranına çektiğinde düşüncelerimden sıyrıldım.

"Bu seni şok edecek, Lindsay, ama bu kötü bir şey olarak gizlenmiş iyi bir şey" dedi.

"Anlamıyorum" dememe kalmadan Brady eldivenli parmağını uzatıp dizüstü bilgisayarın "açma" düğmesine dokundu ve duvardaki ekran aydınlandı, her biri yaklaşık iki inç kare olan kenardan kenara fotoğraflardan oluşan bir ızgara görüntüledi. Bir okul yıllığındaki çift sayfalık bir yayına benziyordu ve tek seferde alınamayacak kadar çok ayrıntıyı içeriyordu.

Alvarez fotoğrafların interaktif olduğunu açıkladı. Bir görüntüye dokunulduğunda gömülü ses özellikleri oynatılıyordu. Sesler. Müzik.

Yaklaştım ve her fotoğrafın Blackout'un geçmiş cinayetlerinden birini gösterdiğini gördüm, video gözlükleriyle çekilmiş, videolardan hareketsiz çekimlere kesilmişti.

Dedim ki, "Bu bir ölüm listesi."

"Çekiç, çiviyle buluştu," dedi Brady.

BÖLÜM 97

Ekrana baktım. En üst sıradaki fotoğraflar Blackout'un Catherine ve Josie Fleet cinayetlerini, bebeği ve cesedi yok edişini belgeliyordu. Gözlerim aşağıya doğru, bilinen diğer cinayetlerinin ve suç mahallerinin fotoğraflarını taradı.

Tablonun alt kısmına doğru fotoğraflar eve daha da yaklaştı: Claire Baker Plajı'nda; Brady ve Yuki salondan çıkarken el ele tutuşuyorlar; Brady basına hitap ediyor; Yuki mahkemede tekerlekli sandalyesinde Barbara Sullivan'la yüzleşiyor; Barbara Sullivan evde yatağında, bıçak boğazını keserken ağzı çığlık çığlığa açılmış. Korkunç bir portreydi, o kadar gerçekçiydi ki minyatürde bile onun dehşetini ve acısını hissedebiliyordum.

Cindy'nin bir düzine fotoğrafı vardı, her biri Blackout'a olan öfkemi artırıyordu; Cindy, Rich ile kitap imzalarken; Cindy, Susie'nin parlak ışıklı pencerelerine yaklaşıyor; Claire'i salonun dışında kucaklıyor; ve Blackout'un Cindy'nin bağlı ve ağzı tıkalı videolarından ayrı ayrı çekimler. Çaresiz. Dehşete düşmüş. Bu vinyeti çeşitli açılardan göstermişti; ağzındaki tıkaç çıkarılmış, çığlık atıyor, masanın altında kıvrılmış.

Gözlerim ekrandaki son fotoğraf satırına kaydı. Alvarez'in solumda, Brady'nin sağında, yanımda durduğunu hissettim.

Resimlere sırayla bakmayı tercih etmiştim. Ama şimdi duvara dayanmıştım. Dairemizin önünde Julie'yi kucağıma alıp Joe'ya verirken, Joe'nun büyük siyah arabası Lake Caddesi'nden geçerken el sallarken çekilmiş bir fotoğraf vardı. Bayan Rose Martha'nın tasmağını tutarken ben Lake Sokağı'na doğru koşuyordum.

Karartma hepimizi izliyormuş.

Yanımda, Alvarez dedi ki, "Bu tarih oldu, Lindsay. O piç hastanede ağır koruma altında. Sağ kolu bir daha asla silah, tarak ya da kaşık tutamayacak. İşi bitti. Bu odada ve sana gönderdiği videolarda onu yüzlerce kez mahkûm etmeye yetecek kadar kanıt var."

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Bu çok fazla, Sonia. Çok yakın. Arkadaşlarımın her birinin onun hedefi olduğunu işliyorum. Cindy'yi öldürmeye çalıştı çünkü Burke hakkında konuşma talebini reddetti. *Bana* videoları gönderdi çünkü beni öldürmek onun finali olacaktı."

Brady, "Kahvaltımı kaçırmadan buradan gidelim," dedi.

Dışarı çıktığımızda zihnim hâlâ Karartma hakkında bildiğim her şeyle dönüyordu. Günlüğüne göz attım. Onu görebiliyordum, hala masanın üzerindeydi.

Mağazanın üst katında. Onu almam, fişlemem ve en önemlisi her kelimesini okumam gerekiyordu.

Bryan Catton'ın kara deliğinin bir cevabı varsa, bunun ne olduğunu bilmek istiyordum. Neden geniş kapsamlı ve yüksek IQ'ya sahip bir aktör adayından bir seri katile dönüşmüştü?

Alvarez'e sarıldım, sabah görüşeceğimizi söyledim ve uzun merdivenlerden ana kattaki kaotik sahneye çıktım. Blackout'un savaş günlüğünün hâlâ masanın çekmecesinde olmasını umuyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 98

BRADY eski kitapçıyı yağmacılara, basına ve her türden meraklıya karşı korumak üzere üniformalıları görevlendirirken ben de Blackout'un masasını aradım. Günlüğü buldum, Brady'nin cipine götürdüm ve okumaya başladım. Günlüğün başlığı, "Karartma. Helmand Eyaletinde Dün Gece", ince uçlu bir Sharpie kalemle uzun uzun yazılmıştı.

Sayfaları hızlıca çevirdiğimde, bu günlüğün Catton'ın Afganistan'daki bir yıllık görevi sırasında gerçekleşen bir gece göreviyle ilgili olduğunu öğrendim. Bir keşif helikopterinde kapı topçusu olarak görev yapmıştı.

Görevini bir direniş bastırma görevi olarak tanımladı - savaş alanına taze birlikler taşıyan bir ağır nakliye helikopteri filosunun önünden düşman ateşini temizlemek.

Catton yazdı:

"Bizi İnış Bölgesi'ne kadar takip eden askeri nakliye aracı indiğinde, bizim görevimiz alanın yörüngesinde dolaşarak ilave direnişleri takip etmek ve bastırmaktı.

"Pilotumuz Jamie Jackson üçüncü turunun sonuna yaklaşıyordu ve görevinin başındaydı. Akıllı adamdı. İyi eğitilmiş. Harika içgüdüleri vardı. Kalkıştan üsse dönüşümüze kadar iki işi vardı. Helikopteri kullanmak ve düşmanı aramak.

"Savaş gemimizde on iki kişi bulunuyor: pilot, yardımcı pilot, mürettebat şefi; savaşa hazır sekiz deniz piyadesi; büyük bir M240 makineli tüfekle kapıda duran ve düşmanı indiren bir nişancı. Ben kapı nişancısıyım.

"O gece pilotumuz çok konuşkandı.

"Hey, topçu, oradalar, sol tarafta ağaçların altındalar ve canlılar. Gözünü dört aç ve onları görürsen ne yaparsan yap.

"Çok az ağacın bulunduğu geniş ve açık bir arazide uçuyorduk ve bu gözden kaçamazdı. Solumda yaklaşık bir düzine kadar bir birlik vardı ve sonra, menzile girdiğimizde, aşağıda sıkı bir namlu fişegi patladı.

"Düşmana ateş açtım, ateş ettim, ateş ettim, tetiği basılı tuttum."

* * *

Blackout'un günlüğünü okumayı bırakıp bir nefes aldım ve mağazanın arkasındaki otoparka baktım. Her yerde polis arabaları vardı ama hiç işaret fişegi yoktu. Kolluk kuvvetleri ve CSU terk edilmiş kitapçıya girip çıkıyordu.

Kucağımdaki açık kitaba baktım ve zihnimi çatışmaya geri gönderdim.

* * *

Blackout şöyle yazmış: "Alçaktan uçuyorduk ve bulutlarla kaplıydık ama helikopterin göbeğinin altında yıldızlarla değil silah sesleriyle dolu farklı bir gece göğü vardı. Bu gibi durumlarda altına sıçmak normaldir ama ben korkmuyordum. Kendimi yüksek hissediyordum.

"Ağır bir silahım ve ihtiyacım olacağını düşündüğümünden daha fazla cephanem vardı. Düşman ateşinin yerini belirledim, nişan aldım, tetiği çektim ve tekrar basılı tuttum.

"Kayışlar mermiyi sorunsuzca haznedenden geçirdi ve mermiler boşaldıkça bağlantılar çözüldü ve ayaklarımın etrafına bir yığın metal parça ve kovan yığıldı. Altımdaki zemin karanlıktı.

"Jamie'nin kulağıma gelen sesi yüce bir varlığın sesi gibiydi. Catton. Merkez 30 derece solunda. Görüyor musun?" "Anladım, kardeşim.

"Takip edildiğimiz sırada yeni bir düşman ateşi alanı oluştu. Helikopter mürettebatı ile gelen mermiler arasında sadece çeyrek inçlik bir alüminyum olduğunu ve bunun da mermileri durdurmadığını çok iyi bilerek aynı şekilde karşılık verdim.

"Tekrar ateş ettim, o pisliklerden gönderebildiğim kadarını cehenneme gönderdim. "Jamie'nin sesi: 'Tamam, Bry, ateşi kontrol et. Beni duyuyor musun? Ateşi kontrol et! Dur artık.' Ama Jamie'nin sesi kulaklığımda tekrar tekrar çıtırdarken bile duramadım: 'Ateşi kontrol et, ateşi kontrol et, ateşi kontrol et.

"Onu görmezden geldim. Durmaya hazır değildim. Düşmana ölümcül bir hassasiyetle karşı yumruk atmıştık ama daha fazlasının bizi beklediğini biliyordum. Ve işte oradaydı. "Bir otobüs az ilerideki bir yerleşkenin yıkık duvarından hızla geçiyordu. Aracın üzerine bir yük bıraktım ve onu aydınlattım. Patlamanın ötesinde insanlar koşuyor, açık araziye ulaştıklarında dağılıyorlardı. Üzerlerine Önlerinden ve iki yanlarından silah sesleri geliyordu.

"Yine Jamie Jackson'ın sesini duydum - şimdi acilen bana bağıırıyordu 'Yangını kontrol edin. Ateşi kontrol edin.' Düşman için çok kötü. Dinlemeyi bırakmışım."

BÖLÜM 99

BRADY sürücü tarafındaki cama vurdu ve araca bindi. Anahtarı kontağa soktu, yeleğinin ceplerini tokatladı ve "Kahretsin. Hemen döneceğim. Telefonumu unutmuşum."

Cipten indi ve bir üniformalının kanat benzeri kapıları açtığı bölme doğru yöneldi.

Blackout'un günlüğüne geri döndüm.

Boş bir sayfadan sonra, "Düşüşten Sonra" başlıklı bir sonsöz yazmıştı. Hikayesi, kaba, el yapımı kağıt üzerinde ilerleyen siyah mürekkepli harflerin satırlarında devam ediyordu.

* * *

Şöyle yazmış: "O geceki görevden sonra, kaydolduktan bir yıl sonra, Kolordu'dan atıldım ve eve gönderildim.

"Yüzbaşı James 'Jamie' Jackson bana atmosferik koşullar, iletişim karmaşası, yaşım ve rütbem gibi birçok nedenden ötürü itaatsizliğimi örtbas etmek için çalıştığını ve bunu başardığını söylemişti. Onurlu bir şekilde terhis edileceğimi ama artık benim için USMC diye bir şey olmayacağını söyledi. Ne madalya ne de terfi alacaktım ve bana kendimi şanslı saymam söylendi. Ben de öyle yaptım.

"Helmand Eyaleti'ndeki o geceden üç yıl sonra, evimin yakınında birçok bire bir öldürme ve çalışmalarımı kaydeden küçük ama mükemmel videolar yaptıktan sonra, turumun her dakikası hala benimle. Beceriler, gurur, öfke ve kendini tanıma paha biçilemez. Utanç duymuyorum. Bundan zevk aldım. Hayır, bayıldım. Kendim oluyordum ama savaşta sınanmıştım ve kabul edilmese de zihnimde göğsüm yıldızlarla kaplı.

"Bugünlerde benim gibi ama daha yaşlı ve deneyimli bir arkadaşım var. Bana büyük bir destekçi oldu. Bir gün onun ceset sayısını geçerek onu gururlandırmayı umuyorum. Ama şimdilik Evan Burke ile avlanamadığım için yoluma emin adımlarla ve yalnız devam ediyorum."

* * *

Günlüğü kapattım ve koltuk başlığına yaslandım. Brady'nin arabaya bindiğini duydum.

Dedi ki, "Neden seni eve bırakmıyorum, Lindsay? Yarın Pazar, senin izin günün. Sabah arabayı sana geri getirecek birini ayarlarım."

"Teşekkürler," dedim. "Bu da senin için. Catton'ın savaş günlüğü."

Brady torpido gözüne uzanıp bir kanıt torbası aldı ve kitabı dikkatlice sakladı. Sonra arabanın radyosundaki mikrofonu çıkardı ve

Sevk amirine kimin hâlâ olay yerinde olduğunu, kimin görevde olmadığını söyleyip Clapper'a iletmesini istemiş.

Joe'yu aradım.

Nöbetçi olmayan FBI irtibat görevlisine ve nöbetçi kocama tüm bilgileri verdim. Cindy canlı bulunmuştu ve hastanedeydi. Rich, yaralı ve gözaltında olan Bryan Catton'ı vurarak hayatımı kurtarmıştı. Çok yorulmuştum ve Brady beni eve bırakıyordu.

"Güzel," dedi, "Julie seni bekliyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 100

Kapıdan girdiğimde akşam yemeği masadaydı. Göstermelik bir şeyler yedikten sonra oturma odasındaki koltuğuma geçtim ve Julie'yi kucağıma çektim. Cevaplayamadığım bir sürü sorusu vardı, ben de ondan bana bir hikaye anlatmasını istedim ve o da anlattı. Bu, ben Julie'nin yaşındayken annemin bana okuduğu eski bir favorimin onun versiyonuydu. Hikaye, durdurulamayan küçük motor hakkındaydı. Julie'nin versiyonunda tren sadece dağlara tırmanmakla kalmıyor, aynı zamanda şarkı söyleyebiliyor ve Ay Pastası Gezegenine uçabiliyordu. Bu küçük kızımız beni güldürdü.

Bir süre sonra Joe'nun yatağında uyandım, oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Omzuna dokundum ve beni kollarına çekti. Ona sarıldım ve "Şanslıyım." dedim.

Panjurlardan ışık girince gözlerim tekrar açıldı. Joe kıpırdadığımı hissetti ve bana doğru döndü. Yüzüme baktı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Dün bu saatten on yıl daha yaşlı."

"*Ya Catton kafama birkaç kurşun sıksaydı?*" diye düşündüğümü söylemedim. Bu olasılık dahilinde olabilirdi. Aileme ne olurdu?

Yatakta doğruldum ve "Bugün günlerden ne?" dedim. "Pazar."

"Bugün izinliyim," dedim kocama. Saat sekizi biraz geçiyordu. Komidinden telefonumu aldım ve önemli bir numarayı hızlıca arayıp mesaj bıraktım.

"Merhaba, ben Lindsay Boxer. Kısa bir süre olduğunu biliyorum Dr. Greene, ancak bana ayıracak vaktiniz varsa yarın herhangi bir saatte ofisinizde olabilirim."

Richie'yi aradım ve ona bir mesaj daha bıraktım. Dün geceyle bu sabah arasında beşinci ya da altıncı mesajımdı. Endişeyle, "Eğer beni geri aramazsan, polisi göndereceğim" dedim. Kapattım.

Joe dedi ki, "Konuş benimle."

Sıcak yatak örtülerinin ve kocamın kolunun altına geri döndüm. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum." dedim.

"Dene."

Ona her şeyi anlattım ya da anlatmaya çalıştım. Catton'ın bana nişan aldığını, silahımı bırakmamı söylediğini ve bunu Tanrı'ya ve Richie'ye inanarak yaptığımı. "Richie onu kolundan vurdu."

"Kötü nişan mı?"

"Catton yön değiştirdi ama Rich'in atışı onu etkisiz hale getirmeye yetti."
Bir cümleinin ortasında uyuyakalmışım. Uyandım. Joe'dan özür diledim. "Nerede kalmıştım?" dedim.

"Bodrum odası ve Blackout'un ölüm listesinin resimleri."

Gözlerimin önündeydi ama tarif etmeye kıyamadım. Telefonum çaldığında tekrar uyandım. Dr. Greene. Yarın saat dörtte bir randevu ayarlamıştık.

Demlenen kahvenin ve tarçınlı çöreklerin kokusu beni ayağa kaldırdı. Yataktan kalktım ve mutfak ve yemek odasıyla geniş, açık bir çatı alanını paylaşan oturma odasına girdim. Evde güvendeydim. Hepimiz güvendeydik.

Joe giyinmiş, kahve dolduruyordu.

"Senin için endişelenmeden duramıyorum, sarışın." dedi.

"Biliyorum. Üzgünüm, Joe. Dr. Greene durumu değerlendirecek.

Julie nerede?" Joe, "Yandaki Bayan Rose'un yanında. Her şeyiyle yumurta mı?" "Elbette. Dün gece bir şey yedim mi?"

"Sayılır. Sen duş al, ben yemek yaparım."

Telefon elimden birkaç santim ötede tekrar çaldı. Richie.

"Cindy çok iyi yanıt veriyor," dedi bana. "şu anda acil servisten çıktı ve müşahede altında tutuluyor."

"Tanrı'ya şükür."

"Zayıf ama başına ne geldiğini biliyor."

Rich ile anlaştım ve mutfak masasına oturup kocamın benimle ilgilenmesine izin verdim. Bir tabak peynirli ve mantarlı çırpılmış yumurta ve bol şekerli bir fincan kahve koydu. Küçük bir tabakta tarçınlı çörek. Ve Julie'nin çizdiği bir resmi cezveye dayadı; benim, Julie'nin, babamın, Bayan Rose'un ve Martha'nın pastel boya ile çizilmiş bir resmi. Sevdiiğim herkesin bu değerli resmini çerçeveletmeliydim. Onlar da beni seviyordu.

Merak ettim. Emekli olabilir miyim? Evde kalıp Julie'yi okul servisine götürüp ...?

"Ye," dedi Joe.

"Cindy müşahede altında," dedim yine.

"Haberler harika. Ye."

İçine daldım.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi Joe.
ağzı doluydu.

"İyi mi kötü mü?"

"Bana söyleyeceksin," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 101

Kahvemi bitirmeden önce BRADY aradı. "Ne haberi?" diye sordum.

"Savaş odasında Bryan Catton'ın yanmaz kutusu var. İçindekileri görmek istiyorsanız hemen gelin. Saat 10:30'a kadar tutabilirim."

İzin günüm bir hiç uğruna sönüp gitti.

Joe bulaşık makinesini dolduruyordu. "Joe? Beni işe bırakabilir misin?" Bana baktı, boyun eğdi ve "Sorun değil" dedi.

"Bu sadece bir toplantı." "Uh-huh."

Kurutucuda temiz bir kot pantolon, dolapta ütülenmiş pembe bir gömlek ve bir aramadan sonra iki ayakkabımı da buldum. Yirmi beş dakika sonra savaş odasıdaydım, kendimi gergin hissediyordum ve Blackout'un terk edilmiş bir mağazada, gizli bir odada, bir kasada kilitli tutacak kadar neyin önemli olduğunu düşündüğünü merak ediyordum.

Brady ayağa kalktı, bir sandalyeyi masaya doğru sürükledi ve oturdu. Alvarez bana sırtıttı ve "Noel gibi hissetmeye başladım" dedi.

Parmaklarımı kavuşturup sandalyemi masaya yaklaştırdım. Cappy geldi ve Richie'nin boş koltuğuna oturdu. Bana Cindy'den haber olup olmadığını sordu.

"Acil servisten çıktı," dedim.

"Tamam. Bu muazzam bir şey."

Bakım bölümünden Hal Williams elinde bir levyeyle kapının pervazına vurdu. Brady içeri girmesini istedi ve dört çift göz Williams'a ve levyesine sabitlenmişken, o da yanmaz kutunun kilidini açtı.

Masanın etrafındaki grubumuza "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Brady ona teşekkür etti ve Williams gittiğinde Brady kapağı kaldırdı. Görmek için ayağa kalktım. Kutu yaklaşık bir düzine sekize on bir santimlik kahverengi zarfla doluydu.

Brady eldivenlerini çıkardı, kutudan bir tane aldı ve kapağını açtı. Zarfın içine uzandı ve kâğıt kırılmış bir paket çıkardı. Paketi gözden geçirdi ve biz de bir şey söylemesini bekledik.

"Bunlar, 'B.C., Esq.'nin San Quentin Eyalet Hapishanesi'nin bakımı için Evan Burke'e yazdığı mektupların fotokopileri gibi görünüyor."

Yüksek sesle "Burke'e mi yazıyordu?" diyen bendim.

Brady, "Catton, Burke'ün avukatıymış gibi davranıyordu. Kılık değiştirerek Burke'ü ziyaret etti ve Burke'ün gözetiminde denetlenmeyen mektuplaşmalar yaptılar.

anayasal avukat tutma hakkı."

Kağıtları masanın üzerine yaydı. Cappy, Brady'ye bir ya da iki mektup okuması için seslendi.

Brady bir tane aldı.

"Bu Catton'dan, yaklaşık üç ay öncesine ait.

'Selam Evan, dünkü görüşmemizden keyif aldığımı bilmeni isterim. Fikrini çok beğendim ve uygun adayları araştıracağım. Bu arada, yayıncınızla temasa geçerek *Beni Asla Tanımadın*'ın ön kopyasını istedim.

'Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. İrtibatta olacağım.

Saygılarımla,
B.C., Esq.'

Brady, "Eldivenler, lütfen."
dedi.

Kahverengi zarfları dağıttı ve şöyle dedi: "Mektupları bu odadayken okuyacağız. Hepimizin bilmesi gereken şeyleri not alın ve on dakika içinde bana geri getirin. Ben onları savcıya ulaştıracam. Bu arada, Catton yarın mahkemeye çıkacak."

Önümdeki büyük kahverengi zarfı açtım.

İçinde Catton'dan Burke'e yazılmış sekiz fotokopi mektup ve ezbere bildiğim bir gazete makalesi vardı. Haber *San Francisco Chronicle*'ın baş sayfasındaydı ve Cindy Thomas'ın iadesini sağlayacak bilgi için bir ödül ilan ediyordu.

"Bu farklı" dedim.

Bir A2 zarfın arkasına küçük, düzgün bir el yazısıyla karalanmış bir not vardı ve bu not makaleye iliştilmişti.

Yüksek sesle okudum. "İyi iş çıkardın dostum. Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum.

Q'daki delikten sana, E.B."

Son birkaç güne kadar Burke, Blackout'a koçluk yapıyor, ona akıl hocalığı yapıyordu. Onlar bir çeşit takımdı. En azından bana öyle geldi.

BÖLÜM 102

Dr. Greene'i son gördüğümünden bu yana SADECE iki hafta geçmişti ama bana bir yıl gibi gelmişti.

Pazartesi günü randevumuza on dakika erken gitmiştim, o yüzden bu süreyi kendime çeki düzen vermek için kullandım. Dikiz aynasını yüzüme doğru eğdim ve not aldım. Saçlarım Teksas'tan kopup gelmiş bir yaban otuna benziyordu. Saman rengindeki dağınıklığı elimden geldiğince taradım, konsolda bir bant buldum ve saçımı midilli şeklinde topladım. Alnımdaki stres çizgilerini yumuşatmak için birkaç tutam saç öne doğru çektim. Sonra, "yanık bronz" rujumu sürdüm, yanaklarımı sıktım, kaşlarımı düzelttim.

Explorer'ımdan indim ve güzel bahar öğleden sonrasında altmış saniye durdum. Mutlu olduğum yere gittim: papatyalar ve mavi çiçeklerle dolu bir tarlaya. Ailem, köpeğim ve bir tenis topuyla birlikte oradaydı. Arabayı kilitledim, caddenin karşısına geçtim ve Dr. Greene'in tabelasının yanındaki zili çaldım.

Zil çaldı ve kapının kilidi açıldı.

Dr. Greene'in ofisine doğru iki kat yürüdüm, bekleme odasının dış kapısını açtım ve pencere kenarındaki koltuğa oturdum. Araba yıkamadan geçmiş bir kadının portresine benzeyen bir sanat eserine baktım. Başka ne olabilirdi ki?

Dr. Greene'in ofisinin kapısı açıldı ve kafasını uzatarak, "Merhaba Lindsay, içeri gel," dedi.

Selamına karşılık verdim ve onu takip ederek soluk renkli halılarla kaplı rahat ofisine girdim ve koltuğunun karşısına oturdum.

Katlanmış bir gazeteyi dergi standına sıkıştırdı ve "Nasılsınız?" diye sordu.

"Nasıl görünüyorum?"

"İyi görünmek için çok çabalıyormuşsun gibi. Neler oluyor?"

"En baştan başla, tamam mı?"

"İstedğin herhangi bir yer," dedi aslında oldukça sevdiğim, şehirden para alan psikiyatristim.

"Genelde 'Haftan nasıl geçti' diye sorarsın" dedim.

"Yeterince adil. Nasıl geçti?"

"Bunu size anlatmanın bir yolunu arıyorum, Doktor. Birden fazla seansa ihtiyacım olabilir."

"Elbette, ama bununla ne yapabileceğine bir bak. Ben iyi bir dinleyiciyimdir."

Yüksek sesle nefes verdim ve sandalyede arkama yaslandım. "Nerede kalmıştık?"

"Bana işinin stresinden bahsediyordun, hala cinayet masası dedektifi olup olmaman gerektiğini merak ediyordun ve ben de sana bir personel işinde daha mutlu olup olamayacağını sordum. Ben de bunun hakkında konuşarak zaman geçirmemizi önerdim. Aklına takılan her şey hakkında konuşabiliriz."

"Evet, Dr. Greene. Burada son oturduğumdan bu yana geçen iki hafta içinde ben, ortağım ve ekibim bir seri katili yakaladık ve kaçırılıp neredeyse öldürölmek üzere olan arkadaşımız Cindy Thomas'ı kurtardık."

"Aman Tanrım."

Dün gece Rich ile son çare olarak terk edilmiş kitapçıya gidişimizi, SWAT ile çalışmamızı, bir robotu elle yönetmemizi ve dükkânı yerle bir edişimizi özetledim. Söylediklerimi görüyordum. Bodrum katına iniş, peşinde olduğumuz katilin orada yaşadığının ortaya çıkması, askere gitmeden önce çalıştığı yerin şimdi onun ana üssü olması.

"Bu psikopat Bryan Catton'ın bir ölüm listesi var."

dedim. "Gerçek bir liste mi?"

"Emin olabilirsin," dedim. "Kurbanlarını arkadan aydınlatmalı bir ekrana yansıtılmış bir ızgara üzerinde tam renkli olarak gösterdi. Bir şeyin reklamı gibi görünüyordu. 'San Francisco'ya gelin ve iyi vakit geçirin. Eğer resme basarsanız, sesler duyuluyordu. Sesler. Müzik."

Konuşmayı bıraktım, o büyük ekranı gözümde canlandırırken biraz nefes nefese kaldım. "Devam et," dedi Dr. Greene.

"Seninleyim, Lindsay."

Ona baktım. "Bu bilgisayar ekranında bir sürü insan vardı. Blackout onların yarısını öldürmüştü. Geri kalanlar da onun yapılacaklar listesindeydi. Listede kalanların hepsi benim arkadaşlarımdı."

Kadın Cinayet Kulübü'nü, kocam, kızım ve Bayan Rose da dahil olmak üzere ortaklarımızı ve eşlerimizi ayrıntılı olarak anlattım.

"Ben de onun listesindeydim."

"Sesi dinledin mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. Cesaretimi kaybetmiştim ve daha fazla konuşamazdım. Blackout'un hit geçidi beni gerçekten etkiliyordu. Huysuz mektup arkadaşım beni öldürmek için bekliyordu.

"Acele etme," dedi terapistim. "Konuşmaya hazır olduğunda bana hikayeni nasıl istersen, aklına ne gelirse öyle anlat."

Ellerim çözüldüğünde ve normal nefes almaya başladığımda Dr. Greene'e Catton'ın dünyadaki tüm polisleri atlatarak sinsice kaçışını anlattım. Otoparktaki hesaplaşmayı anlattım. Blackout silahını kafama doğrultmuş, bana silahımı bırakmamı söylüyordu. Ben de öyle yaptım. Silahı hala

Rich birkaç el ateş edip Catton'ı silahının kolundan vurarak benim ve muhtemelen Rich ve Cindy'nin de hayatına mal olabilecek bir çatışmayı sona erdirdiğinde kafama nişan aldı.

Ona çaresizliğimizi, Cindy'nin arama kurtarma köpekleri yerini tespit edene kadar hâlâ kayıp olduğunu anlattım.

"Onu bir giysi torbasına doldurmuş, Dr. Greene, bir çöp konteynerine atmış. Eğer o iyi köpekler olmasaydı, sabah hava aydınlandığında bir taşıma servisi onu kamyonlarının arkasında parçalardı."

Dr. Greene'e Cindy'nin hastanede olduğunu ve Catton hakkında onu ömür boyu hapse attıracak kadar kanıtımız olduğunu söyledim. Yutkundum. Yutkunmaya çalıştım.

"Buradayım," dedi doktor.

Başımı ellerime yasladım ve içimi döktüm. Çok kısa sürede çok fazla travma yaşadığım için hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Kendime gelene kadar ağladım, birkaç mendil aldım ve temizlendim.

Dedim ki, "Dehşete düştüm. Ve şimdi rahatladım. Ve rahatlamanın uzun süreceğine güvenebilir miyim diye merak ediyorum. Henüz her şey bitmedi. Duruşma ve ceza aylar sürecektir ve ben yıllarca Blackout'u düşünüp hayal edeceğim. Belki de sonsuza kadar. Sen ne düşünüyorsun?"

"Özür dilerim. Bu -başka ne denebilir ki?- gerçek hayat kabusunu yaşadığın için üzgünüm. Ama onu yakaladın, Lindsay. Bunu kabullen. Bu onun hikâyesinin sonu ama senin değil. Onun hakkında ne kadar çok konuşursak, dehşet o kadar azalacaktır."

"Söz mü?"

"Yukarıya doğru düz bir çizgi olmayacak ama bence aşağıdan çok yukarıya doğru. Bazı tuzaklar. Bazı büyük keşifler. Sen kahramandın, Lindsay. Bunu önyargısız söylüyorum."

Dr. Greene dergi rafına uzandı, gazeteyi buldu ve açtı. Bana *Chronicle*'ın bugünkü baskısının ön sayfasını gösterdi. Manşet büyük puntolarla yazılmıştı.

"SFPD SERİ KATİLİ YAKALADI. CINDY THOMAS GÜVENDE."

Dr. Greene, "Teğmen Brady sizi ve Rich'i basına övdü. Umarım bunu kendinize de yapabilirsiniz."

Omuz silktim. "Richie'nin hayatımı kurtardığından bahsetmiş miydiniz?" "Evet. Tekrar söyle."

Yaptım.

Dr. Greene, "O nadir bulunan türlerden biri. Buna kendini feda etmek denir."

Hepimiz bunu her gün yaptık. Bu asla sadece bir iş değildi. "Neredesin, Lindsay?"

"Çok yorgunum, Doktor. Ama daha önce de söylediğim gibi, harika insanlarla çalışıyorum. Kötü insanları sokaklardan uzaklaştırmak için çok çalışıyorum. Cinayet her zaman masadadır. Bugün, tüm olanlara rağmen, o orospu çocuğunu kelepçelediğim için kendimi oldukça iyi hissediyorum. Gerçek bu."

Dr. Greene bana gülümsedi.

"Biraz izin almaya ne dersin?" dedi. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Bir pürüz var."

"Hangisi olabilir?"

"Joe'ya FBI'dan bir iş teklifi var. Tam zamanlı. Hem de hemen."

Dr. Greene'e Joe'nun teklifi henüz kabul etmediğini söyledim. Okuldan sonra ben eve gelene kadar Julie'ye bakmaya devam ediyordu. Julie için "baba boşluğunu" nasıl dolduracağımızı hala tartışmamız gerekiyordu. Neredeyse beş yaşında bir çocukla çalışan tek ebeveyn olmayacağımızı biliyordum ama benim dokuzdan beşe çalıştığım bir işim yoktu ve Joe FBI'a geri dönerse onun günü de esnek saatlere sahip olacaktı. Bayan Rose'un desteği olsa bile, bunu nasıl başaracağımızı bilmiyordum.

Dr. Greene'i son gördüğümde, duvarlarındaki modern sanat tablolarını deşifre edebildiğimde terapimin bitip bitmediğini sormuştum. Şakaydı ama bu zorunlu psikoterapiden kurtulmak için can atıyordum. Şimdi terapi için mutluydum ama eve gitmem gerekiyordu. Üç tabloya ve beyaz duvarlara baktım. Hepsi çizgilerden, girdaplardan ve isimsiz renklerden oluşuyordu.

"Resimleri yorumlayabilirim ama bunu başka bir zamana saklayacağım. Saatimiz doldu, Doktor. Haftaya görüşür müyüz?"

"Evet, tabii ki. Konuşmak istersen her zaman arayabilirsin."

Bana *Chronicle*'ı teklif etti ve aldığım için çok memnun oldum. Doktora teşekkür ettim ve eve doğru yola çıktım.

BÖLÜM 103

Cindy hastaneden taburcu olduktan HAFTA SONRA, Book Passage'daki lansman etkinliğinden yirmi üç gün sonra, Claire, Yuki ve ben Yuki'nin ofisinden Rich ile bir konferans görüşmesi yaptık.

Yuki, "Buraya gelebilir miyiz?" diye sordu.

Rich dedi ki, "O hala, bilirsiniz, kırılğan. Sizi görmek istiyor ama dans etmek yok."

Claire, "Dans yoksa, o zaman ne olacak?" diye sordu.

"Bilirsin işte. Kız muhabbeti. İyi görüldüğünü söyle. Ve baharatlı yemek de yok."

"Çiçekler olur mu?" dedim.

"Pastel renkler iyi olur."

Şakasına güldüm ve "Dikkatli oluruz" dedim.

Lucky'de çiçek, çorba ve dondurma almak için durmuş, Claire'in Escalade'sine dolmuş ve Kirkham Sokağı'na doğru yola çıkmıştık. Yol boyunca hepimiz sessizleştik. Richie'nin çöplüğe dalışını ve Cindy'nin ölümünden bir dakika kadar kısa bir süre sonra hayatta kalmasını düşünüyordum.

Claire, "Korktuğumuzu biliyorum ama o başardı, kızlar. Görevimiz onun gülümsemesini sağlamak."

Rich ve Cindy üç odalı küçük bir dairede, deyim yerindeyse halıdaki böcek kadar rahat olan şirin bir yerde yaşıyorlar.

Claire teknesini park etti. Yuki zili çaldı, biz kapının eşiğinde beklerken yerinde koşuyordu. Claire ve ben ona güldük ama Cindy'yi görmeye en az onun kadar hevesliydik. Rich kapıyı açtı ve üçümüz onu kucaklayarak karşıladık.

"İçeri gelin, Cinayet Kulübü hanımları. Size ne ikram edebilirim?"

Yuki, Claire ve ben Richie'nin yanından geçtik ve sevgili arkadaşımızı pijamalarıyla kanepede soluk mavi bir battaniyenin altında yatarken bulduk. Yuki omzunun üzerinden seslendi, "Biz iyiyiz Richie. Oh. Bunu dondurucuya, bunu da tencereye koyabilir misin? Bunları da vazoya."

Richie alışveriş çantalarımızı aldı ve her birimiz eğilip Cindy'ye nazikçe sarıldık. Sonra Rich geri geldi. Biz arkadaşımıza onu görmenin ne kadar güzel olduğunu söylerken o da birkaç sandalye çekti.

Cindy gülümsedi ve parmaklarını bana doğru salladı, ben de bunu başka bir sarılma isteği olarak tercüme ettim. Dizlerimin üzerine çöktüm, böylece hareket etmek zorunda kalmadı ya da Blackout'un elleri tarafından yaralanan ses tellerini germek zorunda kalmadı. Kulağıma fısıldadı, "Bana her şeyi anlat."

"Yapacağız."

Yuki mutfağa gitti, tavuk çorbasını ısıttı ve beş kupa doldurdu. Rich bir fincan sihirli şifa çorbası, parlak kırmızı güllerimiz ve elden ele dolaştırdığı büyük bir kâse mısır cipsiyle masaya oturdu.

"Müzik mi?" diye sordu.

"Reggae bir şeyler var mı?"

Sanki hepimiz deliymişiz gibi başını salladı ama Cindy'nin dizüstü bilgisayarından Spotify'yı açtı ve bir anda Susie's'teki standımızdaydık. Bira yok, margarita yok, domuz eti yok ama birlikteydik ve bu bir lütuftu.

Claire, Cindy'nin yastığını kabarttı ve Yuki eğilerek, "İşte haber. Blackout, nam-ı diğer Bryan Catton Pazartesi günü mahkemeye çıkarıldı ve yedi cinayet, seni kaçırmak, Girl Reporter, seni ve Lindsay'i öldürmeye teşebbüs etmek ve bir de ağırlaştırılmış saldırı suçuyla itham edildi."

Cindy fısıldadı, "Duruşması ne zaman?"

Yuki, "Çalışmalar devam ediyor. Len baş savcı olmak isteyecektir. Ben ikinci başkan olacağım."

Cindy gülümsedi ve parmaklarıyla zafer işareti yaptı. Sonra da "Catton intihar gözetiminde mi?" diye sordu.

Richie, "Emin olabilirsin." dedi.

Cindy sehpanın üzerindeki defter ve kaleme uzandı, büyük harflerle bir şeyler yazdı: MANŞET HABER. BEN = YILDIZ TANIK.

"Elbette," dedi Yuki, onu yumruklayarak.

Herkesin ayrı ayrı en sevdiği lezzet olan dondurmayı dağıttım ve müzik sona erdiğinde, şimdilik Cindy'ye sarılıp vedalaşma zamanının geldiğine oybirliğiyle karar verdik. Ayrılırken, Cindy bana tekrar el salladı.

Onu duymak için eğildim.

"Sen ve Richie hayatımı

kurtardınız." "O da benimkini

kurtardı."

"Baş nedimem olur musun?" "Aww

Cindy. Olacağımı biliyorsun." "Shhhh,"

dedi. "O bilmiyor."

Gülümsememi bastırdım ve "Söz veriyorum. Kayıt dışı." dedim. Ona tekrar sarıldım, yanağından öptüm ve içeri girdiğimiz gibi apartmandan çıkıp büyük siyah Escalade SUV'ye bindik. Claire benim sürmeme izin verdi. Yuki arka koltuğa uzandı ve salona geri döndük.

Kendi adıma konuşacak olursam, çok sevindim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 104

ALVAREZ, CONKLIN VE BEN o sabah masalarımızda kahve içerken dün geceki bahar antrenmanı maçı hakkında konuşuyorduk. Giants'ın, video tekrarının bozması gereken kötü bir kararla galibiyetten mahrum bırakıldığı konusunda hemfikiridik. Rich sertti.

Diyordu ki, "İkinci açıdan çocuğun eğildiği ve Wade'in yakalamasını engellediği açıktı. Bam. Taraftar müdahalesi. Gördün, değil mi Alvarez? Saf ve basit, soyulduk."

Alvarez, "O zaman Soygun'a at." dedi.

Güldüm. Artık soygun bölümümüz yoktu. Ama Merkez İstasyon'da bir tane vardı.

Dedim ki, "Merkez, altmış bin hayranın şikayetini çok ister." Rich dedi ki, "Bu beni çok memnun eder."

Hepimiz duygusal olarak tükenmiştik ve bir galibiyet umuyorduk. Blackout hapiste yargılanmayı bekliyordu ve snuff video işinden zorla emekli edilmişti ama arkasında dehşet bırakmıştı. Katilin hasta gözlerinden görüldüğü şekliyle işlenmekte olan bir cinayetin ekrandan fırlayabileceği korkusu olmadan bir e-postayı açamıyordum.

Bu düşünceyi dizlerimden kestim ve yerine Dr. Greene'in tavsiyesini koydum. *Biraz izin al.* Bu öğleden sonra Brady'ye vermeyi planlıyordum.

Ve sonra, işte oradaydı, koridordan bize doğru geliyordu. Bölmemizin hemen yakınında durdu ve ben biraz geri çekildim. İstemeden oldu. Başka bir vaka istemiyordum. Henüz istemedim.

Brady bana baktı ve "Çavuş, benim için bir dakikan var mı?"

dedi. İçimi çektim. "Elbette, Lieu."

"Ofisimde," dedi.

İsteksizce sandalyemden kalktım ve onu koridorda takip ettim. Benim için kapısını tuttu ve ben de oturup ayaklarımı masasının kenarına koydum.

Sandalyesine yerleşti ve keskin mavi gözlerini bana dikti. "Büyük planların var mı?" diye sordu.

"Hayır ve bu hoşuma gidiyor."

"San Quentin'e gitmeliyiz." "Neden,

Brady? Ne için?"

"Bana şimdi güven," dedi. "Sonra teşekkür edersin."

Daha spiritüel olan kız kardeşim Cat'in de dediği gibi, "Bırak gitsin." Bunu denedim ve sabah düşüncelerimin hâlâ dönüp durduğunu fark ettim.

Yapılacaklar, yapılmayacaklar

ve perdenin arkasındaki bir şeyin dışarı fırlayıp "Yakaladım seni" diye bağıracağına dair bir önsezi.

Kapsüle geri döndüm, bilgisayarımı kapattım ve ortaklarıma kaleyi korumalarını söyledim.

"Naber, Lindsay?"

Omuz silktim, telefonumu aldım ve Brady ile birlikte yangın merdivenlerini kullanarak en sevdiği cipinin beklediği Bryant Caddesi'ne indik. Kayıt defterini imzaladı ve ikimiz de araca bindik. Kemerimi bağladım. Brady motoru çalıştırdı, sonra bana döndü ve "Bunu yaptığına memnun olacaksın, Boxer. Yıllarca."

Kanıtla.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 105

BRADY VE ben gardiyanlar eşliğinde, ortasında bir kafes ve kafesin içinde bir adam bulunan büyük beton bir odaya götürüldük. Her biri kafesten yirmi metre uzakta, biri sola, diğeri sağa açılan iki kapı vardı. Bu oda Burke'ün altı cinayet itirafı ve faili meçhul davalardaki yardımları sayesinde kazandığı avukat-müvekkil odası değildi ama bir geçiş görevi görüyordu. Biz katlanır sandalyelerde oturup kafesin içindeki katile bakarken, birkaç gardiyan bir kapıdan girip diğerinden çıkıyordu.

Brady sabah erken saatlerde Müdür Hauser ile konuşmuş ve arabayla giderken bana planı anlatmıştı. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi biliyordum ama neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Şimdi Evan Burke'e bakarken, yüzü benimkinden bir metre ötede, sahip olduğumu bilmediğim öfkemi uyandırdı.

Burke'ün tıraşlı kafası geçen hafta onu gördüğümde beri uzamıştı. Yüzü inatçıydı ve tırnakları pürüzlüydü. Ama aleyhinde bir yığın müebbet hapis cezası olmasına ve şartlı tahliye ihtimali olmamasına rağmen o çok bilmiş haliyle şakacıydı.

Bugün turuncu bir tulum ve parlak metal aksesuarlar giymişti: kelepçeler, zincirler ve prangalar. Selamlaştık ve birbirimizin kokusunu alma fırsatı bulduktan sonra Burke, "Cindy nasıl? Bazı suçluların onu hırpaladığını duydum?"

"Durumu iyi," dedi Brady. "Suçlunun adı Bryan Catton." "Öyle mi?"

Brady, "Seni tanıdığını iddia ediyor," dedi.

"Beni mi? Nasıl?" dedi Burke.

"Adını bilmiyor musun?"

"Onu nasıl tanıyabilirim ki? Benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyorsun. Hiç arkadaşım yok. Çok fazla yer değiştirdim... Şimdi tek başımayım."

Brady, "Boxer?" dedi.

Dedim ki, "Tamam, Evan. Catton birkaç ayda bir avukatınız kılığında sizi ziyarete geliyordu. Çok az kılık değiştirdi, Brian Catalina'nın kayıtlarını imzaladı.

-İlk adı ve senin 'Catalina Hayaleti' takma adından oluşan bir takma ad. İşte kayıt formunun bir kopyası."

Brady çantasından uzunlamasına katlanmış sayfalar çıkardı ve bana uzattı. Onları düzleştirdim ve teker teker tel kafese doğru tuttum.

Burke dedi ki, "Buraya geldiğini mi söylüyorsun? Bryan Catton diye birini göremiyorum. Len Woods, bir reklamcı. Wyatt West. Bir çeşit yapımcı. Bu da Brian Catalina. Tamam, bu Brian Catalina. Bu da Brian Catalina. Sanırım benim cazibemden çok Cindy ile yazdığım kitapla ilgileniyordu." Burke sabırsızlanmaya başlamıştı. "Bu da ne demek oluyor? Polislerden nefret ederim. Üç dakika içinde hâlâ buradaysanız, korumaları çağıracağım."

"Üç dakika yeter, Evan." dedim. "Bana Bay Burke de."

"Tamam, Bay Burke. Bryan Catton sizi birçok kez görmeye geldi. Ama bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne olmuş yani? Adam buraya geliyor, benimle beş dakika geçiriyor, dinlemediğim konuşmasını yapıyor ve sonra da dışarı çıkarılıyor."

"Size göstermemiz gereken birkaç belge daha var." dedim.

Brady tekrar çantasına uzandı ve bir el yazması kutusu ile sekize on bir ebadında kahverengi bir zarf çıkardı.

Brady Burke'e sordu, "İlgileniyor musun? Yoksa korumayı mı çağıralım?" "Seni orospu çocuğu."

Bana söylendiği gibi Burke'e ters ters baktım.

"Senin neyin var, Lindsay?" Burke söyledi.

"Beni ürkütüyorsun. Hepsi bu."

"Peki seni kim davet etti?" Burke söyledi.

Dedim ki, "Kutunun içinde ne olduğunu söyleyeyim. *Göreceğiniz Son Yüz* adlı bir el yazmasının ilk taslağı: *Evan Burke'ün Hayatı*."

"Şuna bir bakayım," dedi Burke.

"Yazarlar sen ve Bryan Catton," dedim. "Ama bekleyin, en iyisi henüz gelmedi."

Brady kahverengi zarfı açtı, kağıtları çıkardı ve bana uzatarak, "Çavuş, neden bunu okumuyorsun?" dedi.

Burke'e "El yazın," dedim. "Gördün mü?" Mektubu görebilmesi için parlattım ve sonra okudum:

"Hey, Bryan, gelinim yirmi yaşlarındaydı ve torunum daha yeni yürümeye başlamıştı. Biri esmer, diğeri çilek sarısıydı. Bence böyle kadınlar uygun hedefler olabilir. Anladın mı?"

Burke öfkелendi. Yüzü kıpkırmızı oldu, gözleri büyüdü ve ayağa kalkmaya çalıştı ama kelepçeler ve aralarındaki zincirle ayaklarındaki prangalar yüzünden ancak çömelebildi.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Brady? Beni bir şeyle mi suçlamaya çalışıyorsun? Yargılandım, hüküm giydim, mahkum oldum ve bu cürüflu deliğe kapatıldım. Beni cinayetle mi suçluyorsun?"

Brady büyük zarfı okşayarak, "Bu, bunun gibi pek çok belgeden biri," dedi. "Bunlar cinayet işlemek için komplo kurulduğunun kanıtı."

Dedim ki, "Catton'ın size yazdığı not burada, 'Evet, bunlar uygun hedefler gibi görünüyor' diyor ve sonra Baker Sahili'nde esmer bir kadın ve kızıl saçlı bebeği karaya vuruyor. Tanıdık geliyor mu?"

Catherine Fleet'in sedyede yatarken, göğsünde bebeği, paltosundan su damlarken ve arka fonda adli tabibin minibüsü varken çekilmiş bir fotoğrafını kaldırdım. Sonra da Burke'ün bundan fazla zevk alması için yeterli zaman kalmayacak şekilde fotoğrafı uzaklaştırdım.

"Ve işte Catton'a yazdığınız mektup: 'Senaryoda büyük bir son istiyorsak, çatlak sarışın muhabiri ve ısrarcı kadın cinayet masası polisini çıkarmanız gerekiyor'."

Mektubu kucağıma bıraktım ve Burke'e "Bu Cindy Thomas ve ben olmalıyız" dedim.

Burke hiçbir şey söylemedi ama ağzı yarı açık bir şekilde bana baktı. Onu gafil avlamıştık ama toplantı henüz bitmemişti.

Dedim ki, "Beni ve arkadaşlarımı vurdunuz ve size söylemek zorundayım, Bryan sizin direktiflerinize uydu ve kendi planları vardı. Hastaneye kaldırıldı ve duyduğuma göre dayanılmaz bir acı içindeymiş. Bana ve Cindy'ye karşı bir cinayet ve cinayete teşebbüs olmak üzere yedi suçlamayla itham edildi."

Burke bağırdı, "Beni tehdit mi ediyorsun, Çavuş? Çünkü ben iyiyim. 'Hiçbir şeyin yoksa, kaybedecek hiçbir şeyin de yoktur.'"

Devam ettim. "Bay Catton'ın video gözlükleri mükemmel çalışıyordu ve cinayetlerini filme aldı. O zaten konuşuyor Bay Burke ve bana gelince, ölüm cezasının özellikle ikiniz için yeniden canlandırılıp canlandırılmayacağını görmek için bekliyorum."

"Bu konuda iyi şanslar. Ben olsam bahse girmezdim, Çavuş." Başının yan tarafına vurdu. "Hepsi burada. Hayal bile edemeyeceğin şeyler."

"Zavallısın," diye homurdandım ve son sözü söyledikten sonra ayağa kalktım.

Brady muhafızları çağırdı ve Burke "O el yazmasını bırakın" diye seslendiğinde bizi dışarı çıkarıyorlardı.

Brady bağırdı, "Üzgünüm, Evan. Bu bir kanıt."

Dört gardiyan, ellerinde taşan karton kutularla Burke'ün kafesinin önünden geçti.

Burke bağırdı, "Hey! Eşyalarımı nereye gidiyorsun?"

Bir kutudan kuş tüyü bir yatak pedi çıkıyordu. Diğerinde havlu kumaştan bir bornoz, bir televizyon ve bir radyo vardı. Ben biliyordum ama Burke bilmiyordu. Sayısız cinayeti itiraf etmesi ve çözülmemiş davalarla ilgili bilgi vermesi karşılığında pazarlık ettiği tüm konfor eşyaları şimdi kaldırılıyordu. I heard Burke screaming "Noooooooo," as we passed from the private room through the metal door and out to the public area and exit from the prison.

Tekrar arabaya döndüğümde, körfezden esen rüzgârı hissedebilmek için camımı indirdim.

Brady, "Eee?" dedi.

Ona bakmak için döndüm. Gülümsedi ve ben de ona gülümsedim. "Teşekkürler, Brady. Bu muhteşem bir deneyimdi."

"Benim için de. Joe ile konuş ve tatilini planla." Ben de, "Yaparım. Bensiz ne kadar dayanabilirsin?"

Deniz kuşları daireler çizdi. Bir vapur kornasını çaldı. Güneş ışığı dalgaları kapladı. Brady, "İhtiyacın olan zamanı ayır." dedi.

Ona sarıldım ve motoru çalıştırdığında koltuğu arkaya yatırıp gözlerimi kapattım. Richie'yle birbirimize defalarca söylediğimiz bir şey şimdi hiç beklenmedik bir anda aklıma geldi.

Başımı çevirdim ve Brady'ye söyledim. "Bugün polis olmak için güzel bir gün."

Teşekkür

Bu kitabın oluşturulması sırasında zamanlarını ve uzmanlıklarını bizimle paylaşan olağanüstü insanlara teşekkür ederiz: gerçek Rich Conklin, Şef Yardımcısı, Suç Araştırmaları Bürosu, Stamford, Connecticut Polis Departmanı; Michael A. Cizmar, Özel Ajan FBI, emekli ve Afganistan'da eski özel askeri müteahhit; Donald Blaufuss, Vietnam'da eski kapı topçusu, 1966; Ann Payne ve Superdroid, Inc. profesyonelleri; ve birinci sınıf hukuk danışmanımız Steve Rabinowitz, New York'ta Avukat, LLP.

Her zaman olduğu gibi, San Francisco'daki yetenekli araştırmacımız Ingrid Taylar'a ve parçaların kaydını tutan ve bütünü bir arada tutan Mary Jordan'a minnettarız. Little, Brown'daki yetenekli Patterson ekibine de çok teşekkürler.

OceanofPDF.com

Neden herkes James Patterson'ı ve Kadın Cinayetleri Kulübü'nü seviyor?

'James Patterson'ın neden dünyanın en popüler gerilim yazarı olduğu bir sır değil. Basitçe söylemek gerekirse: **kimse bu işi daha iyi yapamaz.**

Jeffery Deaver

"**Akıllı karakterler, şok edici sürprizler**... Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için son sayfaya kadar geri sayıyorsunuz.

Lisa Gardner

'Hiç kimse **inanılmaz** bir **doğal hikaye anlatımı** olmadan bu kadar büyüyemez

yetenek - ki Jim'de fazlasıyla var.'

Lee Child

"**Boxer**, iyi kalpli sert polis rolüyle **şovu çalıyor.**

Ayna

'**Harika** bir olay **örgüsü, fantastik hikaye anlatımı** ve karakterler

sayfadan fırlar.'

Heidi Perks

'Patterson bir sahneyi, **bir karakteri tanımlayan** ya da bir olay örgüsünü harekete geçiren tek bir ayrıntıya indirgiyor. Ateşleyen şey bu okuyucunun zihnindeki film projektörü.'

Michael Connelly

Patron James Patterson'dır. Bitti.'

Ian Rankin

OceanofPDF.com

Hepsini Okudunuz mu?

İLK ÖLEN

Dört arkadaş bir araya gelerek Kadın Cinayet Kulübü'nü kurar. Görevleri mi? Yeni evli çiftleri düğün gecelerinde vahşice katleden bir katili bulmak.

2. ŞANS

(Andrew Gross ile birlikte)

Kadın Cinayet Kulübü gizemli bir seri katilin izini sürer, ancak katil peşindekileri avına dönüştürünce işler tehlikeli bir hal alır.

3. DERECE

(Andrew Gross ile birlikte)

Bir şiddet dalgası şehri kasıp kavurmaktadır ve bunun arkasındaki kişi her üç günde bir birini öldürmeye niyetlidir. Şimdi de Kadın Cinayet Kulübü'nden birini hedef almıştır...

4. TEMMUZ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ölümcül bir çatışmada Dedektif Lindsay Boxer, uğruna çalıştığı her şeyi tehdit eden anlık bir karar verir.

5. ATLI

(Maxine Paetro ile birlikte)

İyileşen hastalar hastanede açıklanamaz bir şekilde ölüyor. Kimse sorumluluğu üstlenmiyor. Bu ölümler trajik tesadüfler olabilir mi? Daha mı kötü?

6. HEDEF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Zengin ailelerin çocukları sokaklardan kaçırılıyor - ama kaçırılanlar fidye talep etmiyor. Lindsay Boxer çok geç olmadan çocukları bulabilecek mi?

7. CENNET

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ateşten zevk alan dengesiz bir katilin peşine düşülmesi ve valinin oğlunun ortadan kaybolması Lindsay'in sınırlarını zorlamıştır. İzler kaybolmuştur. Ancak şiddetli bir yangın giderek yaklaşmaktadır ve birileri yanacaktır.

8. İTİRAF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Dört ünlü öldürülmüş olarak bulunur ve hiçbir ipucu yoktur: mükemmel bir suç. Alçakgönüllü bir vaiz öldürüldüğünde çok az insan bu kadar ilgilenir. Ama acaba

karanlık bir sır mı saklıyordu?

9. KARAR

(Maxine Paetro ile birlikte)

Psikopat bir katil San Francisco'nun en masum ve savunmasız insanlarını hedef alırken, korkunç bir şekilde ters giden bir hırsızlık olayı yüksek profilli bir cinayete yol açar.

10. YILDÖNÜMÜ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ağır yaralı bir genç kız ölüme terk edilir ve yeni doğan bebeği hiçbir yerde bulunamaz. Peki kurban sır mı saklamaktadır?

11. SAAT

(Maxine Paetro ile birlikte)

Dedektif Lindsay Boxer'ın meslektaşlarından biri acımasız bir katil mi? Bunu 11. saate kadar öğrenemeyecek.

ASLA'NIN 12'Sİ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Hüküm giymiş bir seri katil iki yıllık komadan uyanır. Cesetlerin nereye gömüldüğünü söylemeye hazır olduğunu söyler ama karşılığında ne istemektedir?

UNLUCKY 13

(Maxine Paetro ile birlikte)

Birisi eski arkadaşlarını ziyaret etmek için San Francisco'ya döner. Ancak neşeli bir buluşma söz konusu değildir.

14. ÖLÜMCÜL GÜNAH

(Maxine Paetro ile birlikte)

Yeni bir terör San Francisco sokaklarını kasıp kavurmaktadır ve katiller polis üniforması giymiştir. Lindsay tehlikeli bir çizgide ilerlerken suçluların zeki sahtekârlar mı yoksa yoldan çıkmış polis memurları mı olduğunu araştırıyor.

15. AFFAIR

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lüks bir otelde dört ceset bulunur. Lindsay, yakalanması zor ve tehlikeli bir şüpheliyi araştırmak ve yakalamak için gönderilir. Ama kocası Joe kaybolduğunda, aradığı şüphelinin o olabileceğinden korkmaya başlar.

16. TÖREN

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay ve Joe'nun yakalamak için birlikte çalıştığı bir bombacının duruşmasında, bombacının savunması Lindsay ve Joe'nun soruşturması hakkında can sıkıcı sorular ortaya atar.

17. ŞÜPHELİ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Bir dizi silahlı saldırı San Francisco sokaklarına dehşet getirir ve Lindsay, uğruna çalıştığı her şeyi baltalamaya kararlı bir katille yüzleşmek zorunda kalır.

18. İDDİA

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay üç öğretmenin ortadan kaybolmasını araştırırken, Joe herkesin öldüğünü sandığı uluslararası bir savaş suçlusunu aramaya başlar.

19. NOEL

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay'in sakin bir bayram tatili için yaptığı planlar, San Francisco'da şimdiye kadarki en büyük soygunun planlandığına dair aldığı bir ihbarla altüst olur.

Noel günü.

20. KURBAN

(Maxine Paetro ile birlikte)

Los Angeles, Chicago ve San Francisco'da eşzamanlı cinayetler işlendiğinde, SFPD çavuşu Lindsay Boxer bu kesin ve hesaplı cinayetler arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarmakla görevlendirilir.

21. DOĞUM GÜNÜ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Genç bir anne ve küçük kızının kayıp olduğu bildirilince, Lindsay onları bulmak için soruşturmayı üstlenir.

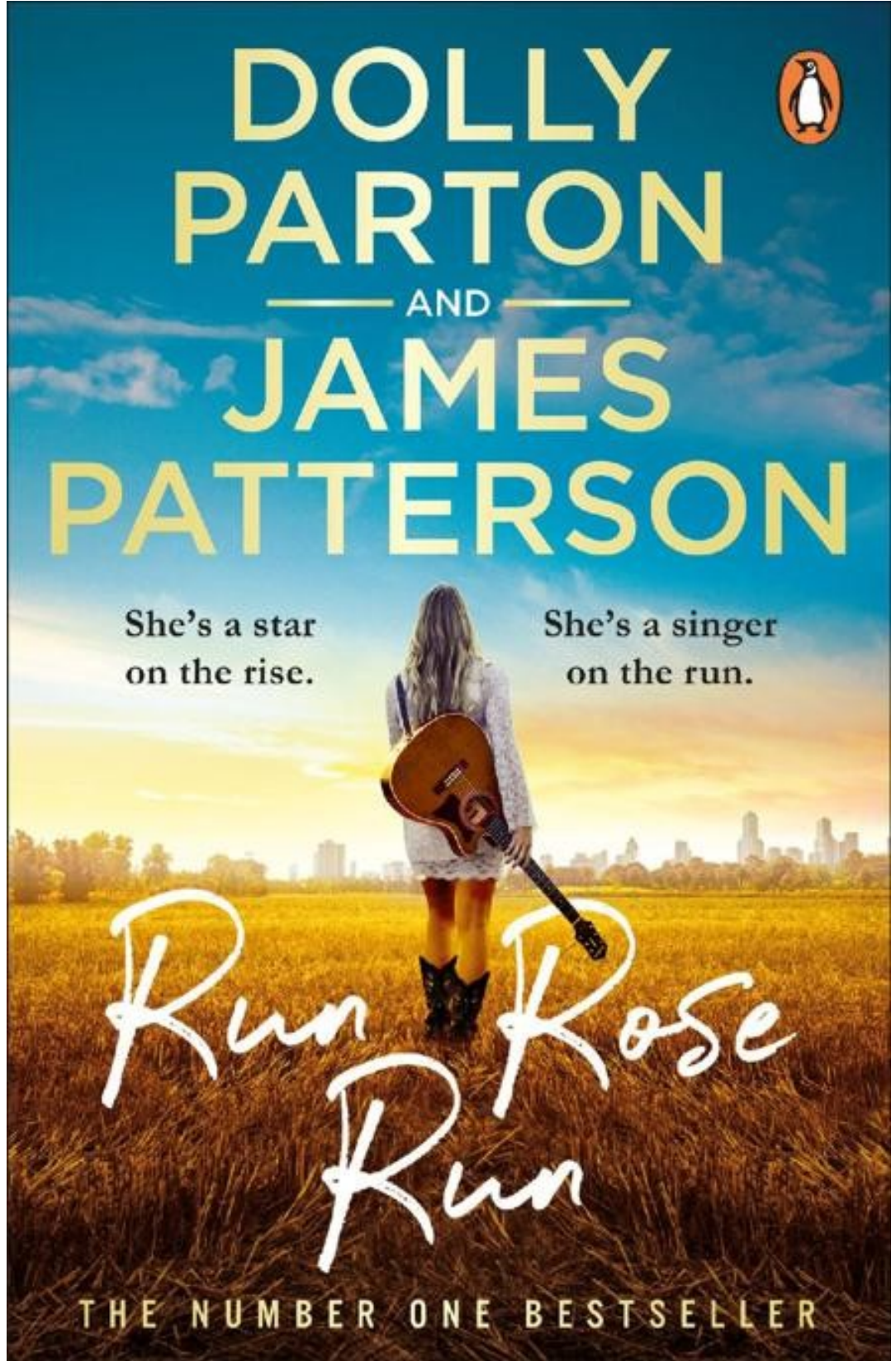
22. SANİYE

(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay, hem rozetini hem de hayatını riske atarak Meksika sınırından geçen yasadışı bir uyuşturucu ve silah sevkiyatını araştırır.

OceanofPDF.com

RUN ROSE RUN'dan bir alıntı için okumaya devam edin

James Patterson ve Dolly Parton'dan dünya çapında hit olan kitap

Ciltsiz kitap, e-kitap ve sesli kitap olarak Şimdi çıktı

OceanofPDF.com

Önsöz

Aquitaine Oteli'nin 409 numaralı süitinin yatak odasındaki Louis Seize tarzı ayna bir an için ince, güzel yüzlü bir kadını yansıttı: geniş mavi gözler, sıkılmış yumruklar, koşarken arkasından akan koyu renk saçlar.

Sonra AnnieLee Keyes çıplak ayaklarıyla süitin oturma odasına doğru hızla ilerlerken camdan kayboldu. Yıldız ağacından yapılmış kanepenin kenarından atlayarak yastığını omzunun üzerinden fırlattı. Arkasından bir lamba gürültüyle düştü. Düzgün *Las Vegas* dergileri yığını ve yenilebilir altınla beneklenmiş çikolata ganajında adı yazılı ikram Debaube & Gallais yer mantarı tepsisiyle sehpanın üzerinden atladı. Tek bir tanesinin bile tadına bakmamıştı.

Ayağı Juliet güllerinden oluşan bukete takıldı ve vazo devrilerek pembe çiçekleri halının üzerine saçtı.

Balkon önündeydi, kapıları sabah güneşine açıktı. Bir an sonra oraya ulaşmıştı ve sıcak hava yüzüne bir yumruk gibi çarptı. Şezlonga atladı ve sağ bacağını korkuluğun üzerinden atarak kendini yukarı itmeye çalıştı.

Sonra, otel ile gökyüzü arasındaki ince parmaklığın üzerinde dengede durarak tereddüt etti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Her sinir ucu adrenalinle kıvılcımlanıyordu.

Yapamam, diye düşündü. *Bunu yapamam*.

Ama yapmak zorundaydı. Parmakları bir saniye daha parmaklığı kavradı ve sonra onları serbest bıraktı. Dudakları çaresiz bir dua anında kıpırdadı. Sonra kendini havaya fırlattı. Güneş parladı ama görüşü karardı ve bir tünele dönüştü. Yalnızca aşağısını görebiliyordu - ters dönmüş yüzler, kendi çılgınlıklarından duyamadığı çılgınlıklarla açılmış ağızlar.

Zaman yavaşladı. Kollarını sanki uçuyormuş gibi açtı. Uçmak ve düşmek aynı şey değil miydi?

Belki, diye düşündü, *iniş hariç*.

Her milisaniye bir saate uzanıyordu, bu dünyada sahip olduğu tek şey bu zaman ölçüleriydi. Hayat o kadar zordu ki, tırnaklarıyla kazıyarak yükselmiş ama kendini tekrar aşağıya atmıştı. Ölmek istemiyordu ama ölecekti.

AnnieLee havada iki büklüm olmuŗ, kendini gelmekte olan Şeyden korumaya alıŗıyordu. Onu kurtarabilecek tek Şeye niŗan almaya alıŗıyordu.

OceanofPDF.com

ON BİR AY ÖNCE

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Yağmur şiddetle yağmaya başladığında AnnieLee bir saattir yolun kenarında durmuş, bir arabayı inceliyordu.

Sırt çantasından bir benzin istasyonu pançosunu çıkarırken düşündü. *Anladım.*

Pançoyu ceketinin üzerine geçirdi ve kapüşonu nemli saçlarının üzerine çekti. Rüzgâr hızlandı ve iri yağmur damlaları ucuz plastik üzerinde ritim tutmaya başladı. Ama yüzündeki umutlu gülümsemeyi korudu ve aklına yeni bir şarkı geldiğinde ayağını çakıl taşlı omuza vurdu.

Kolay mı? Kendi kendine şarkı söyledi.

Hayır değil.

Düzeltebilir

miyim?

Hayır,

yapamam.

Konuşabildiğinden beri şarkılar yazıyor ve ondan önce de melodiler yapıyordu. AnnieLee Keyes bir ardıç kuşunun sesini, sızdıran bir musluğun tık tık sesini ya da bir yük treninin gürleyen ritmini bir melodiye dönüştürmeden duyamazdı.

Deli kız her şeyde bir müzik bulur - annesinin öldüğü güne kadar söylediği buydu. Ve şimdi AnnieLee'ye gelen şarkı, yanından vızır vızır geçen, sıcak ve kuru yolcuları ona ikinci bir bakış atmak için yavaşlamayan arabaların yanı sıra ona düşünecek bir şey veriyordu.

Onları suçlayamazdı; kendisi için de durmazdı. Bu havada olmazdı ve muhtemelen boğulmuş bir keseli sıçandan daha iyi görünmüyordu.

Hız sınırının en az yirmi mil altında giden beyaz steysin arabanın yaklaştığını gördüğünde, onu bırakmayı teklif edecek yaşlı bir dede olması için parmaklarını çaprazladı. Kendisini bırakabileceklerini düşündüğü iki arabayı geri çevirmişti; ilki arka koltuğunda hırlayan iki Rottweiler köpeği olan sigara tiryakisi bir kadın, ikincisi ise Everest Dağı'ndan daha yüksek görünen bir çocuktü.

Şimdi bu kadar seçici olduğu için kendini tekmeleyebilirdi. Her iki sürücü de onu en azından yolun birkaç mil ötesine, şu ya da bu tür bir duman kokusu içinde götürebilirdi.

Beyaz araba önce elli, sonra yirmi beş metre uzağındaydı ve ona doğru gelirken, sanki bir tür insanmış gibi dostça, zarif bir el salladı.

Crosby Otoyolu'nun kenarındaki ünlüler ve tüm dünyevi eşyalarını sırt çantasına koymuş yarı çaresiz biri değil.

Eski Buick yavaş şeritte ona doğru sürünerek ilerlerken AnnieLee'nin el sallaması neredeyse çılgınca bir hal aldı. Ama başının üzerinde durup Ropers'ından gökkuşağı da çıkarabilirdi ve bunun hiçbir önemi olmazdı. Araba geçip gitti ve uzakta giderek küçüldü. Bir çocuk gibi ayağını yere vurdu ve üzerine çamur sıçrattı.

Kolay mı? Yine şarkı söyledi.

Hayır değil.

Düzeltebilir

miyim?

Hayır,

yapamam.

Ama bunu yalandan kabul etmeyeceğimden eminim.

Akılda kalıcıydı, tamam ve AnnieLee yirminci kez çok sevdiği gitarına sahip olmayı diledi. Ama bir kere gitar çantasına sığmazdı, diğer yandan da Jeb's Pawn'ın duvarında asılı duruyordu.

Teksas'tan defolup gitmek dışında bir dileği varsa, o da Maybelle'i satın alan kişinin ona iyi bakmasıydı.

AnnieLee gözlerindeki yağmur damlalarını kırıpıştırırken Houston şehir merkezinin uzak ışıkları bulanıklaşıyor gibiydi. Oradaki hayatını bir an bile düşünse, muhtemelen bir araç istemeyi bırakıp koşmaya başlayacaktı.

Artık yağmur yıllardır görmediği kadar şiddetli yağıyordu. Sanki Tanrı Buffalo Bayou'daki tüm suyu sırf onun başına yağdırmak için çekmişti.

Titriyordu, karnı açlıktan ağrıyordu ve birden kendini o kadar kaybolmuş ve öfkeli hissetti ki ağlayabilirdi. Hiçbir şeyi ve hiç kimsesi yoktu; beş parasız ve yalnızdı ve gece yaklaşıyordu.

Ama yine o melodi vardı; sanki yağmurun içinde duyabiliyordu. *Pekâlâ*, diye düşündü, hiçbir şeyim yok. *Müziğim var.*

Ve bu yüzden ağlamadı. Onun yerine şarkı söyledi.

Başarabilecek

miyim?

Belki de

öyledir.

Gözlerini kapattığında, kendisini bir sahnede, kendinden geçmiş bir seyirci kitlesine şarkı söylerken hayal edebiliyordu.

*Vazgeçecek
miyim?
Olamaz.*

Görünmez kalabalığın nefesini tuttuğunu hissedebiliyordu.

Yerin iki metre altına inene kadar savaşacağım

Şarkı içinde kabarıken gözleri sıkıca kapanmış ve yüzü gökyüzüne doğru eğilmişti. Sonra bir korna çaldı ve AnnieLee Keyes neredeyse çizmelerinden fırlayacaktı.

Fren lambalarının parladığını gördüğünde iki orta parmağını traktör römorkuna doğru kaldırıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Tüm dünyada bundan daha güzel bir renk var mıydı? AnnieLee bu fren lambalarının göz kamaştırıcı kırmızısına bir kaside yazabilir.

Kamyona doğru koşarken, kabinin yolcu kapısı açıldı. Gözlerindeki yağmuru sildi ve kendisini kurtaran adama baktı. Ellili yaşlarında, kır saçlı, yumuşak göbekli bir adamdı ve bir metre yükseklikten ona gülümsüyordu. Beyzbol şapkasını bir taşra beyefendisi gibi ona doğru eğdi.

"Boğulmadan önce içeri gel," diye seslendi.

Bir rüzgâr yağmuru yana doğru savurdu ve AnnieLee bir saniye bile tereddüt etmeden kapı kolunu tutup kendini yolcu koltuğuna attı ve her yere su sıçrattı.

"Teşekkür ederim," dedi nefes nefese. "Geceyi orada geçirmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Bu çok zor olurdu," dedi adam. "İyi ki ben geldim. Pek çok insan durmayı sevmez. Nereye gidiyorsun?"

"Doğu," dedi akan pançosunu çıkarırken ve ardından ağır sırt çantasını silkelerken. Omuzları onu öldürüyordu. Aklına gelince, ayakları da öyle.

"Benim adım Eddie," dedi adam. Kadının sıkması için elini uzattı. "Ben ... Ann," dedi kadın elini tutarken.

Parmaklarını bırakmadan önce bir süre tuttu. "Seninle tanıştığım gerçekten memnun oldum, Ann." Sonra kamyonu vitesine taktı, omzunun üzerinden baktı ve otoyola çıktı.

Bir süre sessiz kaldı, bu da AnnieLee için gayet iyiydi ama sonra yolun gürültüsünden Eddie'nin boğazını temizlediğini duydu. "Koltuğumun her tarafına damlatıyorsun," dedi.

"Özür dilerim."

"Al, en azından yüzünü kurulayabilirsin," dedi ve kırmızı bir bandanayı kucağına attı. "Merak etme, temizdir," dedi kadın tereddüt edince. "Karım her koşuya çıktığımda benim için iki düzine ütüler."

Karısından gelen haberle rahatlayan AnnieLee, yumuşak bandanayı yanaklarına bastırdı. Downy gibi kokuyordu. Yüzünü ve boynunu sildikten sonra, bandanayı ona geri verip vermemesi gerektiğinden emin değildi, bu yüzden bandanayı eline doladı.

"Çok otostop çeker misin?" Eddie sordu.

AnnieLee omuz silkti çünkü bunun onu nasıl ilgilendirdiğini anlamamıştı.

"Bak, eminim senin yaşadığından daha uzun süredir araba kullanıyorum ve bazı şeyler gördüm. *Kötü* şeyler. Kime güvenebileceğini bilmiyorsun."

Sonra adamın büyük elinin kendisine doğru geldiğini gördü ve irkildi.

Eddie güldü. "Sakin ol. Sadece ısıyı yükseltiyorum." Bir düğmeyi çevirdi ve kadının yüzüne sıcak hava püskürttü. "Ben iyi adamlardan biriyim," dedi. "Koca, baba, tüm o beyaz çit işi. Lanet olası bir *kanişim* bile var. Gerçi bu karımın fikriydi. Ben mavi bir heeler istemiştim."

"Çocuklarınız kaç yaşında?" AnnieLee sordu.

"On dört ve on iki," dedi. "Erkekler. Biri futbol oynuyor, diğeri satranç. Anlayın artık." Yıpranmış bir termos uzattı. "İstersen kahve var. Sadece dikkatli ol, çünkü muhtemelen hâlâ cehennem ateşi kadar sıcaktır."

AnnieLee ona teşekkür etti ama kahve içemeyecek kadar yorgundu. Konuşamayacak kadar yorgundu. Eddie'ye nereye gittiğini bile sormamıştı ama pek de umurunda değildi. Sıcak ve kuru bir takside, saatte yetmiş mil hızla geçmişini geride bırakıyordu. Pançosunu yastık haline getirdi ve başını cama yasladı. Belki de her şey yoluna girecekti.

O sırada uyuyakalmış olmalıydı, çünkü gözlerini açtığında Lafayette, Louisiana tabelasını gördü. Kamyonun farları kesik kesik yağın yağmurda parlıyordu. Radyoda bir Kenny Chesney şarkısı çalıyordu. Ve Eddie'nin eli kalçasındaydı.

Zihni rüya sisinden çıkarken onun iri eklemlerine baktı. Sonra ona baktı. "Sanırım elini üzerimden çeksen iyi olur," dedi.

"Ne kadar uyuyacağını merak ediyordum," dedi Eddie. "Yalnız kalmaya başlamıştım."

Kadın adamın elini itmeye çalıştı ama adam daha sıkı sıkı.

"Sakin ol," dedi. Parmakları Ann'in kalçasına battı. "Neden daha yakına gelmiyorsun, Ann? Biraz eğlenebiliriz."

AnnieLee dişlerini sıktı. "Eğer elini üzerimden çekmezsen, pişman olacaksın."

"Ah, kızım, sen çok değerlisin," dedi. "Sadece rahatla ve istediğimi yapmama izin ver." Eli kızın kalçasında daha da yukarı kaydı. "Burada tamamen yalnızız."

AnnieLee'nin kalbi göğsünde çarpıyordu ama sesini alçak tuttu. "Bunu yapmak istemezsin."

"Tabii ki biliyorum."

"Seni uyarıyorum," dedi.

Eddie neredeyse kıkırdayarak ona baktı. "Ne yapacaksın kızım, ılık mı atacaksın?"

"Hayır," dedi. Ceketinin cebine uzandı ve silahı çıkardı. Sonra silahı adamın göğsüne doğrulttu. "*Bunu* yapacağım."

Eddie'nin eli bacağından o kadar hızlı çekildi ki bu kadar öfkeli olmasaydı gülerdi.

Ama şaşkınlığını çabuk atlattı ve gözleri daraldı ve acımasızlaştı. "Yüz dolarına bahse girerim ki o şeyi ateşleyemezsin bile," dedi. "Yaralanmadan önce o koca silahı kaldırsan iyi edersin."

"*Ben* mi yaralanacağım?" AnnieLee dedi ki. "Namlu bana dönük değil, ahmak. Şimdi bana dokunduğun için özür dile."

Ama Eddie artık kızgındı. "Seni sıska küçük serseri, sana çadır direğiyle bile dokunmam! Sen muhtemelen başka bir kamyon durağı fahişesisin -"

Tetiği çekti ve kabinde bir ses patladı - önce silah sesi, sonra da o aptal kamyoncunun ılığı.

Kamyon direksiyonu kırdı ve arkalarında bir yerde bir korna çaldı. "Ne halt ediyorsun, seni çılgın serseri sürtük?"

"Kenara ek," dedi.

"ekmiyorum -"

Tabancayı tekrar kaldırdı. "Kenara ek. Şaka yapmıyorum," dedi.

Eddie küfrederek fren yaptı ve bankete yanaştı. Kamyon durduğunda AnnieLee, "Şimdi dışarı ık. Anahtarları içinde ve motoru çalışır durumda bırak."

Hıçkırıyor ve yalvarıyordu, şimdi onu ikna etmeye çalışıyordu, ama söylediği tek bir kelimeyi bile dinleme zahmetine katlanamıyordu.

"ık dışarı," dedi. "Şimdi."

Kadın silahı adama doğru salladı ve adam kapıyı açtı. Yağmur yağdığı için daha yere düşmeden sırlıklam olmuştu.

"Seni ılgın, aptal, değersiz -"

AnnieLee silahı tam ağzına doğrultacak şekilde kaldırdı, o da susturdu. "Görünüşe göre birkaç mil ileride bir mola yeri var," dedi. "Hem güzel bir yürüyüş yapabilir hem de soğuk bir duş alabilirsin. Sapık."

Kapıyı çarptı, ama kamyonu nasıl vitese takacağını bulmaya çalışırken onun kabinin kenarına vurduğunu hissedebiliyordu. Pencereden bir el daha ateş etti ve bu, debriyajı ve gazı bulana kadar adamın durmasını sağladı.

Sonra AnnieLee vites kolunu tuttu. Üvey babası dünyanın en büyük pisliği olabilirdi ama ona vitesli araba kullanmayı öğretmişti. Nasıl çift debriyaj yapılacağını ve devirleri nasıl dinleyeceğini biliyordu. Ve belki de doğuştan yetenekli olduğu tek şey şarkılar değildi, çünkü o devasa kamyonu banketten çıkarıp otoyola çekmesi ve Eddie'yi çığlık çığlığa arkasında bırakması hiç de uzun sürmedi.

Araba kullanıyorum, diye düşündü sersemce. Ben sürüyorum!

Kornayı çekti ve karanlığın derinliklerine doğru fırladı. Ve sonra şarkı söylemeye başladı.

*Deliliğe sürüklendi, uçurumun kenarına
sürüklendi Neredeyse geri dönüşü olmayan
bir noktaya sürüklendi*

Direksiyona vurarak bir ritim tutturdu.

*Azimli, daha akıllı olmak için
azimli Daha çok çalışmak için
azimli Her gün daha iyi
olmak için azimli*

Bu son cümle onu yüksek sesle güldürdü. Elbette, yarın daha iyi olacaktı.
- Çünkü yarın güneş yeniden doğacaktı ve yarın kesinlikle on sekiz tekerlekli bir arabayı çalmak gibi bir *planı* yoktu.

OceanofPDF.com

JAMES PATTERSON TARAFINDAN DA

ALEX CROSS ROMANLARI

Along Came a Spider - Kiss the Girls - Jack and Jill - Cat and Mouse - Pop Goes the Weasel - Roses are Red - Violets are Blue - Four Blind Mice - The Big Bad Wolf - London Bridges - Mary, Mary - Cross - Double Cross - Cross Country - Alex Cross'un Davası (*Richard DiLallo* ile birlikte) - I, Alex Cross - Cross Fire - Kill Alex Cross - Merry Christmas, Alex Cross - Alex Cross, Run - Cross My Heart - Hope to Die - Cross Justice - Cross the Line - The People vs. Alex Cross - Target: Alex Cross - Criss Cross - Deadly Cross - Fear No Evil - Triple Cross

KADIN CİNAYET KULÜBÜ SERİSİ

1st to Die (*Andrew Gross* ile) - 2nd Chance (*Andrew Gross* ile) - 3rd Degree (*Andrew Gross* ile) - 4th of July (*Maxine Paetro* ile) - The 5th Horseman (*Maxine Paetro* ile) - The 6th Target (*Maxine Paetro* ile) - 7th Heaven (*Maxine Paetro* ile) - 8th Confession (*Maxine Paetro* ile) - 9th Judgement (*Maxine Paetro* ile) - 10th Anniversary (*Maxine Paetro*) - 11. Saat (*Maxine Paetro* ile birlikte) - 12. Asla (*Maxine Paetro* ile birlikte) - 13. Unlucky (*Maxine Paetro* ile) - 14. Deadly Sin (*Maxine Paetro* ile) - 15. Affair (*Maxine Paetro* ile) - 16. Seduction (*Maxine Paetro*) - 17. Şüpheli (*Maxine Paetro* ile) - 18. Kaçırma (*Maxine Paetro* ile) - 19. Noel (*Maxine Paetro* ile) - 20. Kurban (*Maxine Paetro* ile) - 21. Doğum Günü (*Maxine Paetro* ile) - 22. Saniye (*Maxine Paetro*) - 23. Gece Yarısı (*Maxine Paetro* ile)

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Michael Ledwidge* ile) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge* ile) - Worst Case (*Michael Ledwidge* ile) - Tick Tock (*Michael Ledwidge* ile) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge* ile) - Gone (*Michael Ledwidge* ile) - Burn (*Michael Ledwidge* ile) - Alert (*Michael Ledwidge* ile) - Bullseye (*Michael Ledwidge* ile) - Haunted (*James O. Born* ile) - Ambush (*James O. Born* ile) - Blindside (*Michael Ledwidge* ile) - The Russian (*James O. Born* ile) - Shattered (*James O. Born* ile)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro* ile birlikte) - Private London (*Mark Pearson* ile birlikte) - Özel Oyunlar (*Mark Sullivan* ile) - Özel: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro* ile) - Private Berlin (*Mark Sullivan* ile) - Private Down Under (*Michael White* ile) - Private L.A. (*Mark Sullivan* ile) - Private India (*Mark Sullivan* ile)

Ashwin Sanghi) - Private Vegas (*Maxine Paetro ile*) - Private Sydney (*Kathryn Fox ile*) - Private Paris (*Mark Sullivan ile*) - The Games (*Mark Sullivan ile*) - Private Delhi (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Princess (*Rees Jones ile*) - Private Moscow (*Adam Hamdy ile*) - Private Rogue (*Adam Hamdy ile*) - Private Beijing (*Adam Hamdy ile*)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 3 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 4 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 5 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 6 (*Marshall Karp ile*)

DEDEKTİF HARRİET BLUE SERİSİ

Never Never (*Candice Fox ile*) - Fifty Fifty (*Candice Fox ile*) - Liar Liar (*Candice Fox ile*) - Hush Hush (*Candice Fox ile*)

İÇGÜDÜ SERİSİ

Instinct (*Howard Roughan ile birlikte, daha önce Murder Games adıyla yayımlanmıştır*) - Killer Instinct (*Howard Roughan ile birlikte*) - Steal (*Howard Roughan ile birlikte*)

KARA KİTAP SERİSİ

Kara Kitap (*David Ellis ile*) - Kırmızı Kitap (*David Ellis ile*) - Kaçış (*David Ellis ile*)

TEK BAŞINA GERİLİM

The Thomas Berryman Number - Hide and Seek - Black Market - The Midnight Club - Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine Paetro ile*) - Don't Blink (*Howard Roughan ile*) - Postcard Killers (*Liza Marklund ile*) - Toys (*Neil McMahon ile*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge ile*) - Second Honeymoon (*Michael Ledwidge ile*) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis ile*) - The Store (*Richard DiLallo ile*) - Texas Ranger (*Andrew Bourelle ile*) - The President is Missing (*Bill Clinton ile*) - Revenge (*Andrew Holmes ile*) - Juror No. 3 (*Nancy Allen ile*) - The First Lady (*Andrew Brendan DuBois ile*) - The Chef (*Max DiLallo ile*) - Out of Sight (*ile Brendan DuBois ile*) - Unsolved (*David Ellis ile*) - The Inn (*Candice Fox ile*) - Lost (*James O. Born ile*) - Texas Outlaw (*Andrew Bourelle ile*) - The Summer House (*Brendan DuBois ile*) - 1st Case (*Chris Tebbetts ile*) • Cajun Justice (*Tucker Axum ile birlikte*) - The Midwife Murders (*Richard DiLallo ile birlikte*) - The Coast-to-Coast Murders (*J.D. Barker ile birlikte*) - Three Women Disappear (*Shan Serafin ile*) - The President's Daughter (*Bill ile*)

Clinton) - *The Shadow (Brian Sitts ile)* - *The Noise (J.D. Barker ile)* - *2 Sisters Detective Agency (Candice Fox ile)* - *Jailhouse Lawyer (Jailhouse Nancy Allen)* - *The Horsewoman (Mike Lupica ile)* - *Run Rose Run (Dolly Parton ile)* - *Death of the Black Widow (J.D. Barker ile)* - *The Ninth Month (Richard DiLallo ile)* - *The Girl in the Castle (Emily Raymond ile)* - *Blowback (Brendan DuBois ile)* - *The Twelve Topsy-Turvy, Very Messy Days of Christmas (Tad Safran ile)* - *The Perfect Assassin (Brian Sitts ile)* - *House of Wolves (Mike Lupica ile)* - *Countdown (Brendan DuBois ile)*

FİKİR DIŞI

Torn Apart (Hal ve Cory Friedman ile) - *The Murder of King Tut (Martin Dugard ile)* - *All-American Murder (Alex Abramovich ve Mike Harvkey ile)* - *The Kennedy Curse (Cynthia Fagen ile)* - *The Last Days of John Lennon (Casey Sherman ve Dave Wedge ile)* - *Walk in My Combat Boots (Matt Eversmann ve Chris Mooney ile)* - *ER Nurses (Matt Eversmann ile)* - *James Patterson by James Patterson: The Stories of My Life - Diana, William and Harry (Chris Mooney ile)* - *American Cops (Matt Eversmann ile)*

CİNAYET SONSUZA DEK GERÇEK SUÇTUR

Murder, Interrupted (Alex Abramovich ve Christopher Charles ile birlikte) - *Home Sweet Murder (Andrew Bourelle ve Scott Slaven ile birlikte)* - *Murder Beyond the Grave (Andrew Bourelle ve Christopher Charles ile birlikte)*

Murder Thy Neighbour (Andrew Bourelle ve Max DiLallo ile) - *Murder of Innocence (Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile)* - *Till Murder Do Us Part (Andrew Bourelle ve Max DiLallo ile)*

KOLEKSİYONLAR

Triple Threat (Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile) - *Kill or Be Killed (Maxine Paetro, Rees Jones, Shan Serafin ve Emily Raymond ile)* - *The Moores are Missing (Loren D. Estleman, Sam Hawken ve Ed Chatterton ile)* - *The Family Lawyer (Robert Rotstein, Christopher Charles ve Rachel Howzell Hall ile)* - *Murder in Paradise (Doug Allyn, Connor Hyde ve Duane Swierczynski ile)* - *The House Next Door (Susan DiLallo, Max DiLallo ve Brendan DuBois)* - *13 Dakikalık Cinayet (Shan Serafin, Christopher Farnsworth ve Scott Slaven ile birlikte)* - *Nehir Cinayetleri (James O. Born ile birlikte)* - *Palm Beach Cinayetleri (James O. Born, Duane Swierczynski ve Tim Arnold ile birlikte)* - *Paris Dedektifi - Yaşamak İçin 3 Gün*

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için
www.penguin.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın Bizi
Twitter'da takip edin twitter.com/penguinukbooks
Bizi Facebook'ta beğenin

facebook.com/penguinbooks

Sevgiyi Instagram'da paylaşın instagram.com/penguinukbooks

Yazarlarımızı YouTube'da izleyin youtube.com/penguinbooks

Penguen kitaplarını Pinterest'inize sabitleyin
pinterest.com/penguinukbooks Sesli kitap kliplerini
soundcloud.com/penguin-books adresinden dinleyin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir
sonraki kitabınızı penguin.co.uk adresinden
keşfedin

OceanofPDF.com

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda | Avustralya

Yeni Zelanda | Hindistan | Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Penguin
Random House
UK

İlk olarak İngiltere'de Century tarafından 2023

yılında yayımlanmıştır Telif Hakkı © James

Patterson, 2023

Run Rose Run'dan alıntı © James Patterson ve Dolly Parton, 2022 Tüm şarkı

sözlerinin telif hakkı © Song-A-Billy Music 2021.

Tüm hakları Sony Music Publishing (US) LLC, 424 Church Street, Suite 1200, Nashville, TN 37219 tarafından yönetilmektedir. Tüm hakları saklıdır. İzin alınarak kullanılmıştır.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

İllüstrasyon için kapak öğeleri Getty Images, Alamy ve Depositphotos tarafından sağlanmıştır Kapak tasarımı Blacksheep tarafından yapılmıştır

ISBN: 978-1-529-16012-3

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

OceanofPDF.com

A WOMEN'S MURDER CLUB THRILLER

**JAMES
PATTERSON**
& MAXINE PAETRO

OceanofPDF.com

İçindekiler

<u>AYNI YAZAR</u>	
<u>TARAFINDAN</u>	
<u>YAZARLAR HAKKINDA</u>	
<u>BAŞLIK SAYFASI</u>	
<u>DEDİKASYO</u>	
<u>N HARİTASI</u>	
<u>ÖNSÖZ: PAZARTESİ BİRİ</u>	
<u>İKİ ÜÇ</u>	
<u>İKİ GÜN ÖNCE</u>	
<u>BÖLÜM 1</u>	
<u>BÖLÜM 2</u>	
<u>BÖLÜM 3</u>	
<u>BÖLÜM 4</u>	
<u>BÖLÜM 5</u>	
<u>BÖLÜM 6</u>	
<u>BÖLÜM 7</u>	
<u>BÖLÜM 8</u>	
<u>BÖLÜM 9</u>	
<u>BÖLÜM 10</u>	
<u>BÖLÜM 11</u>	
<u>BÖLÜM 12</u>	
<u>BÖLÜM 13</u>	
<u>BÖLÜM 14</u>	
<u>BÖLÜM 15</u>	
<u>BÖLÜM 16</u>	
<u>BÖLÜM 17</u>	
<u>BÖLÜM 18</u>	
<u>BÖLÜM 19</u>	
<u>BÖLÜM 20</u>	
<u>BÖLÜM 21</u>	
<u>BÖLÜM 22</u>	
<u>BÖLÜM 23</u>	
<u>BÖLÜM 24</u>	
<u>BÖLÜM 25</u>	

[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)
[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)
[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)
[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35](#)
[BÖLÜM 36](#)
[37. BÖLÜM](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42](#)
[BÖLÜM 43](#)
[BÖLÜM 44](#)
[BÖLÜM 45](#)
[BÖLÜM 46](#)
[BÖLÜM 47](#)
[BÖLÜM 48](#)
[BÖLÜM 49](#)
[BÖLÜM 50](#)
[BÖLÜM 51](#)
[BÖLÜM 52](#)
[BÖLÜM 53](#)
[BÖLÜM 54](#)
[BÖLÜM 55](#)
[BÖLÜM 56](#)
[BÖLÜM 57](#)
[BÖLÜM 58](#)
[BÖLÜM 59](#)
[BÖLÜM 60](#)
[BÖLÜM 61](#)
[BÖLÜM 62](#)

[BÖLÜM 63](#)
[64. BÖLÜM](#)
[BÖLÜM 65](#)
[BÖLÜM 66](#)
[BÖLÜM 67](#)
[BÖLÜM 68](#)
[BÖLÜM 69](#)
[BÖLÜM 70](#)
[BÖLÜM 71](#)
[BÖLÜM 72](#)
[BÖLÜM 73](#)
[BÖLÜM 74](#)
[BÖLÜM 75](#)
[BÖLÜM 76](#)
[BÖLÜM 77](#)
[BÖLÜM 78](#)
[BÖLÜM 79](#)
[BÖLÜM 80](#)
[BÖLÜM 81](#)
[BÖLÜM 82](#)
[BÖLÜM 83](#)
[BÖLÜM 84](#)
[BÖLÜM 85](#)
[BÖLÜM 86](#)
[BÖLÜM 87](#)
[BÖLÜM 88](#)
[BÖLÜM 89](#)
[BÖLÜM 90](#)
[BÖLÜM 91](#)
[BÖLÜM 92](#)
[BÖLÜM 93](#)
[BÖLÜM 94](#)
[BÖLÜM 95](#)
[BÖLÜM 96](#)
[BÖLÜM 97](#)
[BÖLÜM 98](#)
[BÖLÜM 99](#)

[BÖLÜM 100](#)
[BÖLÜM 101](#)
[BÖLÜM 102](#)
[BÖLÜM 103](#)
[BÖLÜM 104](#)
[BÖLÜM 105 TEŞEKKÜR](#)
[DAHA FAZLA OKU](#)
[TELİF HAKKI](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.